

Святослав Ратушняк

ОСНОВИ ПРАВОВИЗНАВСТВА 9

Державні символи України

Конституція України

Стаття 20. Державними символами України є Державний Прапор України, Державний Герб України і Державний Гімн України.

Державний Прапор України

Державний Прапор України — стяг із двох рівновеликих горизонтальних смуг синього і жовтого кольорів.

Державний Герб України

Великий Державний Герб України встановлюється з урахуванням малого Державного Герба України та герба Війська Запорізького законом, що приймається не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України.

Головним елементом великого Державного Герба України є Знак Княжої Держави Володимира Великого (малий Державний Герб України).

Державний Гімн України

Закон України «Про Державний Гімн України» (6.03.2003 р.)

Стаття 1. Державним Гімном України є національний гімн на музику М. Вербицького із словами першого куплету та приспіву твору П. Чубинського в такій редакції:

"Ще не вмерла України і слава, і воля,
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці.
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.

Приспів:

Душу й тіло ми положим за нашу свободу,
І покажем, що ми, браття, козацького роду".

Конституція України. Розділ IX ТЕРИТОРІАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНИ

Стаття 132. Територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади ...

Стаття 133. Систему адміністративно-територіального устрою України складають: Автономна Республіка Крим, області, райони, міста, райони в містах, селища і села ...

Міста Київ та Севастополь мають спеціальний статус, який визначається законами України.

Святослав Ратушняк

ОСНОВИ ПРАВОВІЗНАВСТВА

ПІДРУЧНИК ДЛЯ 9 КЛАСУ
закладів загальної середньої освіти

Схвалено для використання в освітньому процесі

ТЕРНОПІЛЬ
НАВЧАЛЬНА КНИГА — БОГДАН
2022

УДК [340(477):37.016](075.3)
Р25

Схвалено для використання в освітньому процесі
[рішення експертної комісії з громадянської освіти, правознавства,
етики та предметів морального спрямування від 30 листопада 2021 року
(протокол №11) та рішення експертної комісії
з проведення антидискримінаційної експертизи
від 26 листопада 2021 р. (протокол №6)],
№ 3.0587-2021 у Каталогі надання грифів навчальній літературі
та навчальним програмам

ВИДАНО ЗА РАХУНОК ДЕРЖАВНИХ КОШТІВ. ПРОДАЖ ЗАБОРОНЕНО

Ратушняк С.П.
Р25 Основи правознавства : підручник для 9 кл. закладів
загальн. середн. освіти / С.П. Ратушняк. — Тернопіль :
Навчальна книга — Богдан, 2022. — 176 с. : іл.

ISBN 978-966-10-6700-3

Видання містить елементи теорії держави і права; інформацію про основні права, свободи й обов'язки людини та способи їх захисту, взаємовідносини між людиною і державою. Особлива увага звертається на правовий статус неповнолітньої особи в цивільному, сімейному, трудовому, адміністративному, кримінальному праві. Матеріал посібника має прикладний характер. Метою курсу є забезпечення умов для формування елементів правової культури, правових орієнтирів та правомірної поведінки учнівства.

Для учнів та учениць 9-х класів, усіх, хто потребує базових правових знань.

УДК [340(477):37.016](075.3)

Завантажуйте безкоштовний інтерактивний додаток,
використовуючи детальну інструкцію, за посиланням:
bohdan-books.com/6700-3

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

ISBN 978-966-10-6700-3

© Ратушняк С.П., 2022
© Навчальна книга — Богдан, виключна
ліцензія на видання, оригінал-макет, 2022

Вступ

Новітня епоха — це не лише епоха надсучасних технологій, а й епоха права. Саме за допомогою правових норм регулюються складні соціальні відносини, формуються закони й правила життя людей у суспільстві, підтримується й забезпечується мир та стабільність на нашій планеті, виховується нове покоління, твориться добро та справедливість. Для того, щоб норми права були реальними та дієвими, необхідно, аби не лише фахівці-юристи, а й кожна людина орієнтувалася у правовому полі.

Великого значення нині набувають правова освіта та правове виховання, які формують правову культуру і правову свідомість.

Щоб захистити свої права, потрібно їх знати. І не лише знати, а й уміти застосовувати правові знання. Важливо намагатися не тільки засвоїти певний обсяг інформації, а й розвинути практичні навички — адже вам доведеться розв'язувати правові питання у власному житті, поширювати правову освіту у своєму соціальному середовищі.

У підручнику ви знайдете цікаву й корисну інформацію про права і свободи людини в різних сферах її життєдіяльності, вправи та ситуаційні завдання, які допоможуть вам краще зорієнтуватися у світі права.

Мета курсу — створення умов для формування елементів правової культури, правових орієнтирів та правомірної поведінки учнівства.

Завданнями, реалізація яких забезпечить досягнення окресленої мети, є:

- ▶ ознайомити учнівську спільноту із правом, його важливою роллю в житті суспільства, ключовими поняттями і термінами юридичної науки;
- ▶ сприяти формуванню фундаментальних цінностей, таких як права та свободи людини і громадянської спільноти, демократія, активна громадянська позиція та ін., що складають основу демократичної правової держави і громадянського суспільства в Україні;
- ▶ виробити в учнів та учениць уміння використовувати правові знання для реалізації і захисту своїх прав, свобод та законних інтересів; оцінювати й регулювати свої взаємини з іншими; здійснювати вибір моделі поведінки у повсякденних життєвих ситуаціях, орієнтуючись на норми права, що стосуються неповнолітніх; опрацьовувати окремі положення нормативно-правових актів; застосовувати на правовому матеріалі критичне мислення, аналіз і синтез, оцінку, рефлексію, уміння спілкуватися, дискутувати, розв'язувати проблеми; сформувати навички правомірної поведінки;
- ▶ прищепити дев'ятикласникам та дев'ятикласницям інтерес до права, заохотити їх до свідомого використання, застосування й дотримання правових норм.

Рубрика «Очікувані результати» містить коротко сформульовані основні тези параграфів.

У кінці кожного параграфу подано «Інтерактивні завдання» , які допоможуть успішно опрацьовувати й засвоїти навчальний матеріал, а також застосувати набуті теоретичні знання на практиці.

У рубриці «Цікаво знати» вміщено довідкову інформацію, яка може бути корисною усім, хто цікавиться правовими науками.

Рубрика «Електронний додаток» пропонує зображення, відеоматеріали, тексти, схеми, завдання, тести, нормативно-правові акти й багато цікавого і корисного, що можна використовувати як на уроці, так і для роботи вдома. На допомогу вчителю/вчительці подано календарно-тематичне планування з «Основ правознавства» для 9 класів закладів загальної середньої освіти.

Структура посібника дає змогу вчителю/вчительці самостійно комбінувати матеріали й будувати урок, більшою чи меншою мірою використовуючи практичні та інтерактивні вправи, завдання для розвитку критичного мислення, кооперативного навчання тощо, на власний розсуд визначати необхідні методики для максимально якісних результатів з огляду на можливості, знання й нахили учнів та учениць.

Наприкінці кожного параграфу подано шість «Завдань та запитань (домашніх завдань)» відповідно до шести рівнів освітніх цілей, які застосовують педагоги/педагогині для визначення розвитку в учнівства навичок мислення (за систематикою Блума). Відповідно кожні запитання під №:

- 1) сприяють засвоєнню **знань** (відтворення чи розпізнавання інформації, фактичні відповіді);
- 2) забезпечують **розуміння** фактів, правил і принципів (розуміння та інтерпретація, перетворення);
- 3) спрямовані на формування навичок **використання** (здатність використовувати інформацію та застосовувати знання в нових умовах);
- 4) формують здатність **аналізувати** ситуації, явища, події (ідентифікація частин та встановлення співвідношень, визначення суттєвих деталей та отримання можливостей відкривати, винаходити й розрізняти складові частини ситуацій чи інформації);
- 5) розвивають уміння **синтезувати** (створення цілісної картини з окремих частин);
- 6) навчають **оцінювати** (встановлення чи використання вже відомих критеріїв, здатність визначати цінність чи можливість ефективного застосування інформації згідно з цими критеріями, аргументація оцінки).

Успішне засвоєння курсу забезпечить виконання поставлених завдань і сформує почуття свідомого громадянина та громадянки.

Бажаємо успіхів!

УМОВНІ ПОЗНАЧЕННЯ

— Пригадайте

— Цікаво знати, додатковий матеріал

— Висновки

— Електронний додаток

— Інтерактивні завдання

— Працюємо у парах

— Працюємо у групах

— Домашнє завдання

РОЗДІЛ I

Основи теорії держави і права

§ 1. Право і закони в житті людини

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- називати найдавніші правові пам'ятки в історії людства;
- пояснювати причини й значення виникнення держави і права, роль права в житті суспільства;
- висловлювати власну думку щодо вивчення предмета.

1.1. Коли, як і чому виникають правила і закони?

Пригадайте з курсів історії, які ви знаєте найдавніші правила, що регулювали відносини між людьми за первісних часів.

Першими правилами були обряди, ритуали, звичаї. Ритуали та обряди встановлювали правила поведінки між первісними людьми.

Неспроможність людини пояснити ряд природних явищ призвела до виникнення віри в існування надприродних божественних явищ і, з часом, до релігійних культів та правил.

Згодом формуються звичаї та моральні норми. Звичаї виникають у формі заборон, дозволів, зобов'язань, табу. Звичаї регулювали всі життєві ситуації, — від господарської діяльності до сімейних відносин та відносин між членами роду.

Первісна мораль базувалася на поняттях «добра» і «зла».

Правила поведінки між людьми виникають тому, що:

- ▶ з'являється необхідність упорядкування відносин між людьми у різних життєвих ситуаціях шляхом встановлення певних норм (правил, стандартів);
- ▶ з'являється необхідність регулювання поведінки конкретної людини у конкретних випадках;
- ▶ правила спрямовували діяльність людей на створення умов для життя й звільняли від постійного страху перед навколишнім світом.

Таким чином, із появою та розвитком людського суспільства формуються та розвиваються правила поведінки людей. Протягом тисячоліть одні правила змінювалися, розвивалися і застосовуються донині, інші відмерли й залишили лише свій слід в історії.

Пригадайте з курсів історії, які правила регулювали відносини у стародавньому Єгипті, Передній Азії, стародавніх Індії, Китаї та Греції. Коли і чому вони з'явилися?

На світанку історії людства, у період первіснообщинного ладу, коли ще не було поділу суспільства на соціально неоднорідні верстви, основою організації був рід — об'єднання кровних родичів. Такому соціальному об'єднанню були властиві: спільна організація праці (полювання, збиральництво); спільна власність на засоби виробництва (спільні знаряддя праці); перерозподіл «доходів» (все необхідне, що здобувалося для життя, здавалося в «загальний котел»); посади вождя, старійшини були виборними, змінними, матеріально посада не заохочувалась — це були найповажніші та найдосвідченіші люди. Влада базувалася на їхньому авторитеті та добровільності членів роду; найважливіші питання вирішувалися зібранням усіх членів роду, тобто влада належала не окремим людям, а суспільству в цілому, без створення спеціальних органів.

Отже, влада та суспільство співпадали.

Мононорми.

Розвиток родових общин призвів до зміни організації влади:

- ▶ змінилося становище вождів та старійшин: їхня влада стає спадковою, вони перестають працювати, займаються лише керівною діяльністю, одноосібно приймаючи рішення з важливих питань, не враховуючи думки роду чи племені;
- ▶ рада вождів, яка ще донедавна обирала вождя, відходить на другий план, а на перший висувається дружина вождя;
- ▶ протягом певного часу посада вождя перетворюється на посаду правителя, його оточення — у радників та намісників, а дружина — у військо.

Отже, влада поступово починає відділятися від суспільства (влада та суспільство перестають співпадати). Публічна влада для управління населенням має апарат управління (чиновники) та примусу (поліція, в'язниці, армія).

Таким чином, держава з'являється у результаті складних змін в економічному житті суспільства, поступового відособлення верстви людей, які зосредили у своїх руках управлінські функції.

Задля підтримки своєї влади й впорядкування відносин у державах правителі встановлюють загальнообов'язкові для всіх правила, які ми сьогодні називаємо «законами».

«Закони» стародавніх часів.

1.2. Причини виникнення держави і права

Основними причинами виникнення держави та права є:

1) Необхідність єдиного керівництва суспільством (удосконалення керування суспільством). В основі лежить закон зростаючих різновидів форм діяльності людини як наслідок постійного росту потреб, що призвело до:

- ▶ трьох великих суспільних поділів праці (виокремлення скотарства, ремесла, виникнення торгівлі);
- ▶ появи приватної власності на засоби виробництва (поліпшення знарядь праці збільшує продуктивність праці. З'являються надлишки, що неминуче тягне за собою розшарування суспільства на бідних та заможних);
- ▶ утворення класів (**класи** — великі групи людей, що різняться за наявністю чи відсутністю у їхніх руках приватної власності на засоби виробництва). Приватна власність потребує захисту шляхом створення законів, судів, армії тощо. Для їхнього утримання вводяться податки.

У результаті на зміну суспільній владі приходять політична.

2) Необхідність підтримання суспільного порядку. Неспроможність суспільної влади первісного суспільства надалі регулювати відносинами між класами (як організація влади, так і методи та прийоми прийняття рішень, важелі впливу стають недовірними: правий той, у кого за спиною сила, раб працює на плантації під вартою наглядача, селянин платить податки під загрозою фізичної розправи тощо) зумовила необхідність встановлення та підтримання єдиного порядку, оформлення товарно-грошових відносин, пом'якшення та вирішення протиріч між різними верствами населення шляхом узаконення.

3) Необхідність організації захисту та ведення військових дій. Перехід від кочового до осілого способу життя сприяв збільшенню чисельності та щільності населення. Виникають проблеми щодо врегулювання стосунків, вирішення суперечок між племенами, сфери життєдіяльності яких перетинаються в результаті цих змін. Постають питання захисту кордонів, збільшення території, для виконання яких лише держава могла зорганізувати все населення.

Виникненню держави також сприяли такі фактори, як

- ▶ психологічний,
- ▶ культурний,
- ▶ духовний,
- ▶ освітній,
- ▶ кліматичний,
- ▶ економічний та інші.

Отже, держава виникає як результат процесів, які відбувалися в суспільстві, реагуючи на розвиток його потреб.

1.3. У чому призначення права

Призначення права слід розглядати у трьох аспектах:

- ▶ *за допомогою права регулюються відносини в суспільстві* (вирішуються проблеми, спори та конфлікти; підтримуються порядок і стабільність тощо);
- ▶ *за допомогою права суспільство розвивається* (вирішуються різноманітні завдання; право забезпечує прогрес у суспільному розвитку взагалі, підтримується мир і взаємовідносини між державами, народами, групами людей тощо);
- ▶ *право надає кожній людині можливості для існування й самореалізації* (кожна людина визначає для себе певні цінності й орієнтири, вибирає свою модель поведінки, має рівні можливості тощо).

1) «Мозковий штурм». Висловіть свої думки щодо власних асоціацій із термінами: «правила», «право», «закони».

2) Актуалізація знань:

➤ Чи порушував хтось щодо вас певні правила?

➤ Якщо так, то що ви відчували?

➤ Чи порушуєте ви правила?

➤ Якщо так, то що ви відчуваєте (відчували)?

➤ Що відчували, на вашу думку, ті люди, щодо яких ви порушували правила?

➤ Які наслідки мали такі порушення?

3) Об'єднайтеся у групи та обговоріть такі питання:

➤ Навіщо потрібні правила?

➤ Де і чому діють правила?

➤ Де і чому правила порушуються?

➤ Які наслідки для держави, родини, окремої людини має дотримання чи порушення правил?

4) Опрацюйте одну чи кілька історичних пам'яток права (можлива робота в групах, парах, рядах (інформація на електронному диску або в мережі internet)).

➤ Визначте найважливіші норми цих законів.

➤ Чиї інтереси захищали ці закони?

➤ Як вирішувалися конфлікти та спори у цих законах?

➤ Які види покарань передбачали ці закони за порушення?

Завдання та запитання

1. Що таке правила?
2. Вкажіть причини виникнення держави та права.
3. Спрогнозуйте ситуацію у вашій школі, якби у ній не існувало правил.
4. Проаналізуйте, як розвиток родових общин призвів до зміни організації влади.
5. Як, на вашу думку, можна запобігти порушенню норм права людьми?
6. Оцініть, яку роль відіграють правила та право для держави, людини, вас.

§2. Загальна характеристика держави та державної влади

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

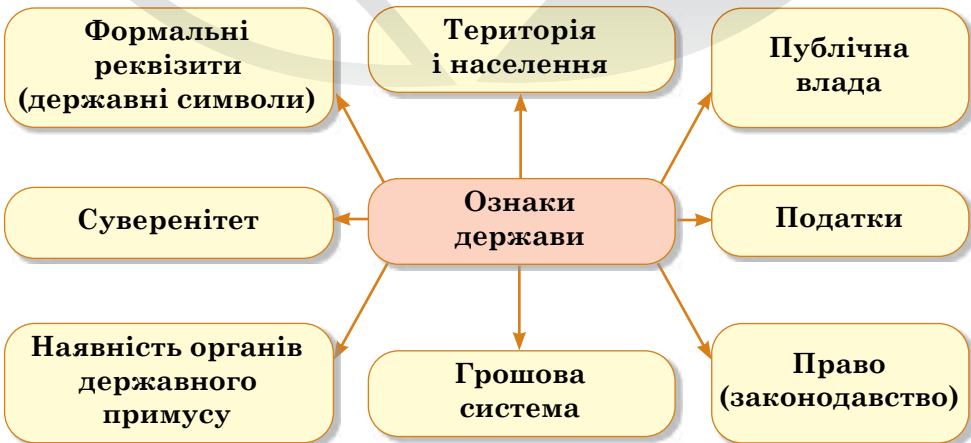
- пояснювати та застосовувати поняття «держава», «державна влада»;
- називати основні ознаки держави, державної влади;
- характеризувати функції держави.

2.1. Поняття та ознаки держави

Практично все населення планети живе у тій чи іншій державі. Кожна людина у повсякденному житті взаємодіє з державою, перебуває у постійному тісному зв'язку з нею.

Держава як організація має свої ознаки, що відрізняють її від інших організацій.

Ознаками держави є:

- ▶ **Територія і населення.** Держава є єдиною універсальною, специфічною організацією на території країни. Під її впливом перебуває все населення; держава встановлює адміністративно-територіальний поділ країни, інститут громадянства.
- ▶ **Публічна влада.** Влада, яка не співпадає з населенням, проте виступає від його імені, забезпечує державний примус у вигляді органів державної влади (законодавчі, виконавчі, судові...).
- ▶ **Податки.** Обов'язкові платежі на користь держави від громадян, підприємств, організацій, установ, необхідні для функціонування держави (утримання державного апарату, медицина, освіта, культура тощо).
- ▶ **Наявність органів державного примусу** (армія, поліція, служби безпеки держав тощо). Лише держава (її органи) наділена повноваженнями застосовувати примус до всіх без винятку осіб, які перебувають на її території: громадян, осіб без громадянства, іноземців.
- ▶ **Право.** Держава встановлює загальнообов'язкові правила поведінки, доводить їх до людей, забезпечує дотримання, вимагає виконання, а в разі порушення застосовує примус.
- ▶ **Грошова система.**
- ▶ **Формальні реквізити** — державні символи (**Державна символіка** — засіб ідентифікації суверенної держави і суб'єкта влади в системі внутрішніх і міжнародних відносин, яка являє собою законодавчо закріплені символи — Державний Герб, Державний Прапор та Державний Гімн).
- ▶ **Суверенітет** (*фр. souveraineté* — найвища влада). Здатність держави проводити самостійну внутрішню і зовнішню політику. Влада держави поширюється на всі організації, на всіх осіб, які перебувають у країні (органи влади приймають обов'язкові для всіх закони, встановлюють податки тощо). На міжнародній арені держава самостійно приймає рішення щодо напрямів зовнішньої політики, вступу до міжнародних організацій, встановлення політичних та економічних зв'язків з іншими державами.

Види державного суверенітету.

Отже, з огляду на вказані ознаки визначення сучасних держав можуть бути такі:

Держава — суверенна, універсальна організація політичної влади, покликана забезпечувати нормальну життєдіяльність людей, яка має свою територію, апарат примусу, створює право та стягує податки, необхідні для здійснення своїх функцій.

Держава — це політична цілісність, що утворюється спільнотою, закріплена на певній території, де підтримується юридичний порядок.

Держава — особлива організація політичної влади, що існує у суспільстві, за допомогою якої здійснюється управління загальносуспільними та місцевими справами.

Держава — це специфічна, політико-територіальна організація, що виражає інтереси населення.

2.2. Функції держави: поняття та види

Функції держави (функція — *лат. functio* — виконання) — основні напрями діяльності держави для управління суспільством.

Держава виконує свої функції протягом усього часу існування. На різних етапах еволюції людства держави виконували різні функції залежно від розвитку економічного та політичного, розвитку суспільства, історичного типу тощо. Функції держави тісно пов'язані з характеристиками держави, її формою та типом. Із еволюцією держави змінюються і її функції.

За сферами політичного напрямку (за сферами діяльності) функції держави поділяють на:

- ▶ **Внутрішні** — здійснюються в межах держави і характеризують її внутрішню політику. Розрізняють:
 - а) **регулятивну** (врегулювання стосунків у суспільстві, забезпечення діяльності органів держави, самоврядування);
 - б) **економічну** (регулювання економічного розвитку держави, розробка економічних проектів, організація праці населення, податки тощо);
 - в) **соціальну** (охорона та реалізація прав і свобод громадян, охорона здоров'я, соціальне забезпечення, соціальний захист населення, соціальна допомога, пенсії, пільги, компенсації тощо);
 - г) **культурно-освітню** (забезпечення розвитку закладів науки, культури, освіти з метою підвищення рівня розвитку громадян).
- ▶ **Зовнішні** — здійснюються за межами держави, на міжнародній арені і характеризують зовнішню політику. Розрізняють:
 - а) **оборонну** (захист кордонів, території, цілісності, суверенітету держави);
 - б) **зовнішньополітичну** (співробітництво з іншими державами, підтримка миру, участь у міжнародних організаціях, миротворчих операціях, боротьба з тероризмом);
 - в) **зовнішньоекономічну** (укладення економічних договорів про торгівлю і співробітництво між державами, участь

у міжнародних економічних організаціях, співпраця в галузі охорони екології тощо);

г) **зовнішньо-культурну** (обмін культурними надбаннями: музеї, виставки, театри, живопис, музика, кіно).

За сфери суспільного життя розрізняють функції:

- ▶ **економічні** — розвиток економіки, підприємництва, введення та зміна податків;
- ▶ **соціальні** — охорона прав і свобод громадян, забезпечення їх реалізації;
- ▶ **політичні** — охорона суверенітету, організація політичних відносин з метою забезпечення життєдіяльності;
- ▶ **ідеологічні** — всебічний розвиток науки, культури, освіти з метою формування суспільної свідомості.

2.3. Державна влада

Влада — здатність та можливість одних осіб (груп людей, партій...) впливати на інших за допомогою різних важелів (волі, авторитету, права, насилля).

Тобто, це можливість теоретичного обґрунтування думок та ідей і практичне їх впровадження. Ті особи, які мають владу, керують підлеглими, видають накази, спрямовують їхню діяльність, а в разі непокорі мають можливість застосувати примус (силу). Наявність влади у суспільстві цілком нормальне необхідне явище, адже за допомогою влади забезпечується функціонування людської спільноти, держави, підтримується порядок, законність, регулюється широке коло відносин. Здійснення влади — це завжди двосторонній процес, процес взаємодії того, хто має владу, та підвладного (підвладних) йому осіб.

Владу, яка регулює стосунки між людьми, називають **соціальною**. Різновидами соціальної влади є: релігійна, батьківська, партійна, державна, політична, влада народу, вчительська тощо. Особливе місце серед видів соціальних влад займає державна влада.

Державна влада — це управління суспільством органами держави в межах їхньої компетенції.

Це така форма суспільної влади, яка виражає волю економічно і політично панівної спільноти і спирається на спеціальний апарат примусу, має монопольне право видавати закони й інші розпорядження, обов'язкові для всього населення.

Основними ознаками державної влади є:

- ▶ **Верховенство** — посідає найвище місце серед усіх інших видів влад та має панівне становище (наділена такими функціями, яких не має жодна інша влада).

- ▶ **Легітимність** — діє на законних підставах (народ обирає на основі законів про вибори).
- ▶ **Загальність** — поширюється на усіх осіб, що перебувають в межах кордонів цієї держави (громадяни держави, іноземці, особи без громадянства).
- ▶ **Суверенітет** — незалежність від будь-якої іншої влади (здатність самостійно приймати закони, укладати договори, програми тощо).
- ▶ **Публічність** — владу здійснюють спеціально створені органи (парламенти, міністерства, відомства, суди, поліція...).
- ▶ **Універсальність** — має вплив на всі найважливіші відносини в суспільстві.
- ▶ **Обов'язковість** — рішення органів державної влади є обов'язковими для виконання (невиконання тягне за собою державний примус — юридичну відповідальність).

Більш детальна інформація про гілки влади та їхню діяльність.

1) Прочитайте уривки із Конституції України та Декларації про державний суверенітет України. Про які ознаки держави йдеться?

- ☑ «Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України» (Конституція України, ст. 6);
- ☑ «В Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй» (Конституція України, ст. 8);
- ☑ «Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України» (Конституція України, ст. 17);
- ☑ «Усі громадяни щорічно подають до податкових інспекцій за місцем проживання декларації про свій майновий стан та доходи за минулий рік у порядку, встановленому законом» (Конституція України, ст. 67);
- ☑ «Українська РСР розвивається як суверенна національна держава в існуючих кордонах» (Декларація про державний суверенітет України);
- ☑ «Народ України — єдине джерело державної влади у республіці» (Декларація про державний суверенітет України);
- ☑ «Українська РСР виступає рівноправним учасником міжнародного спілкування, активно сприяє зміцненню загального

миру і міжнародної безпеки, безпосередньо бере участь у загальноєвропейському процесі та європейських структурах» (Декларація про державний суверенітет України).

2) Складіть таблицю «Ознаки держави».

Ознака	Зміст

- 3) Проведіть дебати із заданої позиції на тему «Європейська конституція — шлях до обмеженого суверенітету?»
- 4) Про які функції держави за сферами діяльності йдеться?
- Мінімальний розмір пенсії в Україні станом на 1 грудня 2021 р. становив 1934 грн;
 - Загін патрульної поліції затримав чоловіка, що намагався викрасти автомобіль;
 - За зверненням жителів вулиці міський голова розпорядився заборонити будівництво автозаправної станції у житловій зоні;
 - Верховна Рада України призначила суддів господарських судів;
 - У зв'язку з низькою врожайністю зернових ВРУ прийняла закон про нульове ввізне мито на імпорт зерна;
 - Співробітники Служби безпеки України (СБУ) затримали науковця, який намагався передати матеріали, що містили державну таємницю, одному з іноземних дипломатів, акредитованому в Україні;
 - У результаті спільної операції прикордонників та митників України було затримано групу нелегалів з Афганістану, яка намагалася потрапити до Німеччини;
 - Україна направила миротворців в Демократичну республіку Конго;
 - Україна і Польща уклали договір про економічне та культурне співробітництво;
 - Міністр закордонних справ України виступив у Раді Європи із заявою про осуд тероризму;
 - На запрошення Міністерства закордонних справ України до України з гастролями приїздить італійська опера;
 - Між урядом України та Європейським космічним агентством укладено угоду щодо співробітництва у сфері використання космічного простору в мирних цілях.
- 5) За допомогою методу «Прес» висловіть свої думки щодо здійснення сьогодні Україною як суверенною державою своїх функцій.

Завдання та запитання

- Що таке держава? Вкажіть ознаки держави.

2. Класифікуйте функції держави за різними критеріями.
3. Охарактеризуйте внутрішні та зовнішні функції держави.
4. Вкажіть та проаналізуйте основні риси державної влади.
5. Які, на вашу думку, функції держави є сьогодні пріоритетними?
6. Визначте рівень суверенітету сьогоднішньої України.

§3. Державний лад. Форми держави

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати, що таке державний лад;
- давати визначення форми правління, політичного режиму і територіального устрою;
- пояснювати, які є їх види, давати їм загальну характеристику та наводити приклади.

3.1. Поняття та загальна характеристика державного ладу. Поняття форми держави

Державний лад — це система політико-правових, економічних, соціальних, адміністративних відносин, що встановлюється законодавством у державі, й організація державної влади.

Форма (лат. *formal* — структура, система організації) **держави** — це поєднання способу організації і здійснення державної влади, методів її здійснення та форм зворотного зв'язку органів держави з населенням.

Тобто форма держави — специфічна політична організація суспільства.

Вона характеризується:

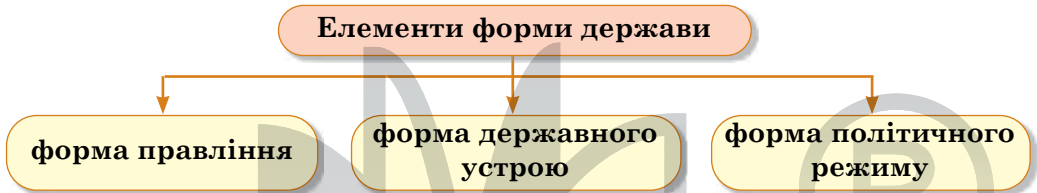
- ▶ способами організації верховної влади,
- ▶ принципами її взаємовідносин з іншими органами держави,
- ▶ населенням,
- ▶ методами здійснення політичної влади в державі.

Форма держави дозволяє дати відповідь на питання:

- ▶ як формується влада у державі,
- ▶ якими органами вона представлена,
- ▶ який порядок їх утворення,
- ▶ який термін їхніх повноважень,
- ▶ які взаємовідносини глави держави, вищих органів законодавчої та виконавчої влади тощо.

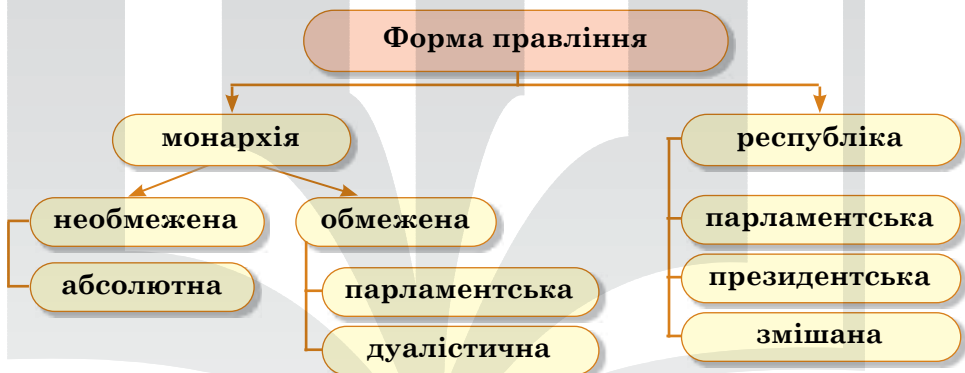
У кожній країні форми держави мають свої особливості, характерні ознаки.

Елементами форми держави є: *форма правління, форма державного устрою, форма політичного режиму.*

3.2. Види і загальна характеристика форм правління

Форма правління — це спосіб організації верховної влади у державі, порядок її утворення та діяльності. Розрізняють *монархію* та *республіку*.

Монархія (гр. *monarchia* — єдиновладдя) — форма правління, при якій верховна влада здійснюється одноосібно та є, як правило, спадковою.

Винятки: Малайзія (монарх обирається через кожні 5 років) та Об'єднані Арабські Емірати (влада здійснюється не одноособово, а колегіально — 7 осіб).

Класичними ознаками монархії є:

- ▶ довічне користування владою;
- ▶ влада передається, як правило, у спадщину;
- ▶ представництво у зовнішніх відносинах монарх здійснює за власним правом;
- ▶ монарх не несе відповідальності ні перед ким за свою діяльність.

Сьогодні близько 1/6 усіх держав у світі є монархіями. Розрізняють такі види монархій: *необмежена (абсолютна) та обмежена, чи конституційна (парламентська, дуалістична).*

Абсолютна монархія — вся влада в державі цілковито належить одній особі, без будь-яких обмежень.

Ознаками її є:

- ▶ в особі монарха зосереджена вся повнота влади (видає закони, очолює виконавчу владу, призначає її представників, здійснює судові функції);
- ▶ одноосібне правління без будь-яких обмежень;
- ▶ передавання влади у спадок;
- ▶ безстроковий характер;
- ▶ монарх не несе відповідальності перед державою, народом;
- ▶ монарх представляє державу не за дорученням, а за власним правом.

Такими державами сьогодні є Оман, Саудівська Аравія, Кувейт.

Обмеженими (конституційними) монархіями є *парламентська* та *дуалістична*.

Парламентська монархія — влада монарха обмежена за конституцією представницьким органом — парламентом (Великобританія, Бельгія, Норвегія, Швеція, Іспанія, Японія тощо).

Ознаки:

- ▶ уряд формується парламентом, а не монархом;
- ▶ уряд підзвітний парламенту, а не монарху, парламент може висловити недовіру уряду;
- ▶ фактичним главою держави є прем'єр-міністр, лідер партії, що перемогла на виборах;
- ▶ влада монарха обмежена конституцією;
- ▶ монарх підписує прийняті парламентом закони;
- ▶ монарх царствує, але не править (є главою держави із представницькими повноваженнями).

Дуалістична монархія — державна влада має подвійний характер: юридично (конституцією) і фактично вона поділена між урядом, що призначається монархом, та парламентом.

Ознаки:

- ▶ поряд з монархом існують представницькі органи влади із законодавчими та контролюючими функціями, що обираються народом;
- ▶ монарх може відправити парламент у відставку;
- ▶ монарх наділений переважно виконавчою владою;
- ▶ монарх має право вето на рішення парламенту;
- ▶ монарх має право видавати нормативно-правові акти;
- ▶ монарх призначає уряд та звільняє його;
- ▶ уряд відповідальний лише перед монархом (Монако, Лесото, Бутан, Йорданія, Кувейт тощо).

Республіка (*лат. respublica* — суспільна справа) — форма правління, при якій вища державна влада належить обраним на певний строк органам влади.

Для республіки характерні такі органи, як парламент, президент, уряд, і навпаки, відсутній монарх. Історично республіка виникла в античну епоху. Проте найбільшого розповсюдження із її сталими формами та ознаками набула у період капіталізму. Більшість сучасних держав стали республіками в результаті двох світових воєн, розпаду колоніалізму та революцій. Із 190 держав світу сьогодні близько 140 є республіками.

Ознаками республіки є:

- ▶ формування органів влади шляхом обрання (парламент, глава держави);
- ▶ органи влади (законодавчі, виконавчі) діють протягом певного зазначеного в законодавстві терміну;
- ▶ відповідальність глави держави у випадках, передбачених законодавством;
- ▶ здійснення представництва інтересів держави главою держави;
- ▶ обов'язковість рішень центральних органів влади для всіх інших державних органів;
- ▶ звітність виборних органів перед населенням;
- ▶ взаємовідповідальність держави й особи.

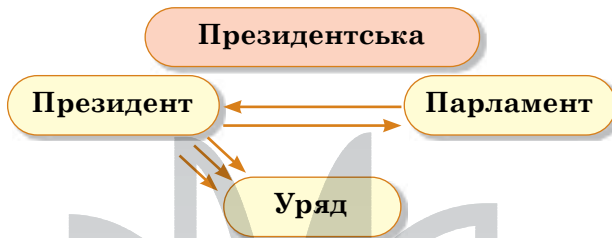
Існують такі види республік: *президентська, парламентська, змішана* (парламентсько-президентська або напівпарламентська, президентсько-парламентська або напівпрезидентська).

Президентська республіка (США, Бразилія, Франція, Мексика, Єгипет тощо) — форма державного правління, при якій повноваження глави держави чи голови уряду належать президенту, посада якого є виборною.

Ознаки:

- ▶ наділення президента повноваженнями глави держави та глави виконавчої влади;
- ▶ вибори президента загальним прямим чи непрямым голосуванням (термін, як правило, 4–5 років);
- ▶ відсутність відповідальності виконавчої влади перед парламентом (уряд відповідальний перед президентом й не може бути усунутий достроково парламентом);
- ▶ президент формує, очолює і керує роботою уряду;
- ▶ відсутня посада прем'єр-міністра (якщо існує, то він відіграє другорядну допоміжну роль);
- ▶ президент призначає та звільняє з посад апарат виконавчої влади, суддів;

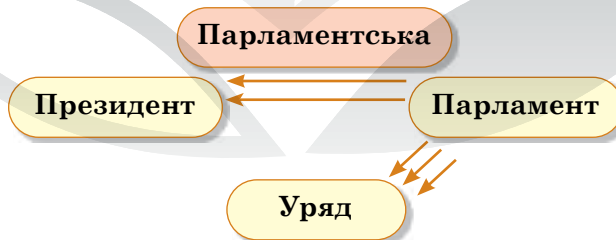
- ▶ президент, як правило, не може розпустити парламент;
- ▶ президент має право вето.

Парламентська республіка (Болгарія, Угорщина, Індія, Чехія, Італія тощо) — форма державного правління, за якою верховна роль в організації державного життя належить парламенту.

Ознаки:

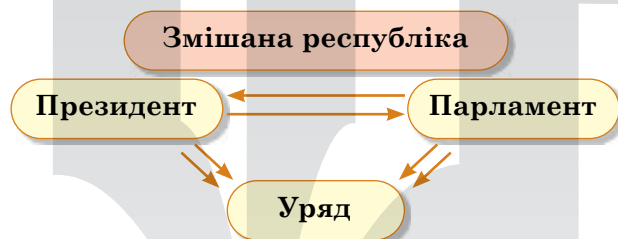
- ▶ парламент обирається населенням держави і йому належить верховна влада;
- ▶ уряд формується партією чи коаліцією, що має більшість у парламенті;
- ▶ уряд відповідає перед парламентом, який може відправити його у відставку (часто недовіра одному члену уряду може призвести до відставки всього уряду);
- ▶ прем'єр-міністр офіційно не є главою держави, а є главою уряду та лідером партії (коаліції), що перемогла на виборах;
- ▶ президент (якщо він є) обирається лише парламентом або зборами виборців, і його компетенція дуже обмежена юридично чи фактично (часто функції президента бере на себе уряд);
- ▶ президент є главою держави, а не главою уряду (не наділений правом впливу на політику уряду).

Змішана республіка поєднує в собі ознаки президентської та парламентської республік. Ознаки:

- ▶ подвійна відповідальність уряду: перед парламентом та президентом;
- ▶ уряд формується президентом та парламентом (президент пропонує, уряд затверджує парламент чи існує спільна процедура формування уряду);

- ▶ президент обирається на загальних виборах та має широкі повноваження;
- ▶ президент може здійснювати загальне керівництво урядом, який очолює прем'єр-міністр;
- ▶ контроль за діяльністю уряду здійснюють і президент, і парламент;
- ▶ президент призначає главу уряду за пропозицією парламентської більшості;
- ▶ має право призупиняти рішення уряду, підписувати нормативно-правові акти, видані урядом, або відправляти їх на повторний розгляд уряду;
- ▶ президент, як правило, є главою держави, а не главою виконавчої влади;
- ▶ президент має право розпуску парламенту, а парламент має право судового розслідування — імпічменту президента.

Залежно від обсягу повноважень президента та парламенту розрізняють парламентсько-президентські та президентсько-парламентські республіки.

Президентсько-парламентськими республіками є Уругвай, Колумбія, Росія, Португалія, де президент активно бере участь у життєдіяльності держави.

У *парламентсько-президентських республіках* (Австрія, Україна, Ісландія, Ірландія) президент має ряд повноважень, які дозволяють йому втручатися у суспільно-політичне життя держави, проте на практиці він ними здебільшого не користується («сплячі повноваження»), а реальна влада перебуває в руках уряду та парламенту.

3.3. Форми територіального устрою держави: поняття і види

Форма територіального устрою держави — національно-територіальна та адміністративно-територіальна організація державної влади, яка встановлює порядок взаємовідносин між центральними та місцевими органами влади.

Розрізняють *прості (унітарні)* і *складні держави (федерація, конфедерація, імперія)* (див. схему на с. 21).

Унітарна держава — це єдина централізована держава, яка складається з адміністративно-територіальних одиниць, підпорядкованих центральним органам влади, які не мають ознак суверенітету.

Ознаками унітарної держави є:

- ▶ єдина система державних органів;
- ▶ єдине громадянство;
- ▶ єдина конституція і система законодавства;
- ▶ не входять державні утворення з ознаками державної незалежності (суверенітету);
- ▶ адміністративно-територіальні одиниці не мають права виходу зі складу унітарної держави;
- ▶ у міжнародних відносинах є самостійним єдиним повноправним суб'єктом.

Складна держава — держава, що складається з державних утворень, які мають ознаки державної незалежності (суверенітету).

Федеративна держава (союзна держава) (федерація — *лат. foederatio* — союз, об'єднання) — добровільне об'єднання самостійних державних утворень в єдину державу, яка складається з рівноправних суб'єктів.

На 2021 рік у світі існує 27 федерацій.

Ознаками федерації є:

- ▶ оформляється шляхом укладення договору;
- ▶ є союзною державою;
- ▶ наявність єдиної конституції й законодавства федерації і конституцій та законодавства кожного із суб'єктів;
- ▶ існування громадянства федерації та громадянства кожного суб'єкта;
- ▶ наявність центральних органів влади та органів влади суб'єктів;
- ▶ двопалатний федеральний парламент, у якому одна палата представляє суб'єктів федерації;
- ▶ єдині збройні сили;
- ▶ єдина грошова та податкова система;

- ▶ у міжнародних відносинах може брати участь як федерація, так і кожен її суб'єкт;
- ▶ кожен із суб'єктів має право виходу зі складу федерації (сецесія).

Конфедерація (союз держав) (*лат. confederation* — союз, об'єднання) — тимчасовий юридичний союз незалежних держав, створений для досягнення певної мети чи інтересів.

Зараз конфедерацій не існує, хоча федеративна юридично і фактично Швейцарія має назву конфедерації. Остання конфедерація Сенегамбія (Сенегал і Гамбія) розпалася у 1989 році.

Ознаки конфедерації:

- ▶ відсутність єдиних законодавчих органів;
- ▶ відсутність єдиного законодавства, єдиної конституції, громадянства, податкової, грошової систем, армії;
- ▶ рішення загальноконфедеральних органів не є обов'язковими;
- ▶ право виходу із союзу кожного суб'єкта;
- ▶ має нестійкий тимчасовий характер;
- ▶ тимчасово можуть встановлюватися чи утворюватися об'єднана армія, грошова одиниця, єдині кордони тощо.

Імперія — складна держава, створена шляхом завоювання однієї держави іншою, де є поділ на головну державу метрополію та залежні від неї колонії.

Метрополія (*гр. meter — мати, polis — місто*) — держава, що володіє захопленими нею колоніями.

Колонія (*лат. colonia* — поселення) — країна чи територія, яка позбавлена самостійності і перебуває під владою іноземної держави.

(Римська імперія, Османська імперія, Російська імперія, Австро-Угорська імперія, Британська імперія. Зараз у світі імперій не існує (формально у Японії є імператор, визнаний символом Японської держави і єдності японської нації, а Японія не володіє колоніями)).

Особливі форми об'єднання держав.

3.4. Поняття політичного режиму

Політичний режим — сукупність засобів та методів здійснення державної влади.

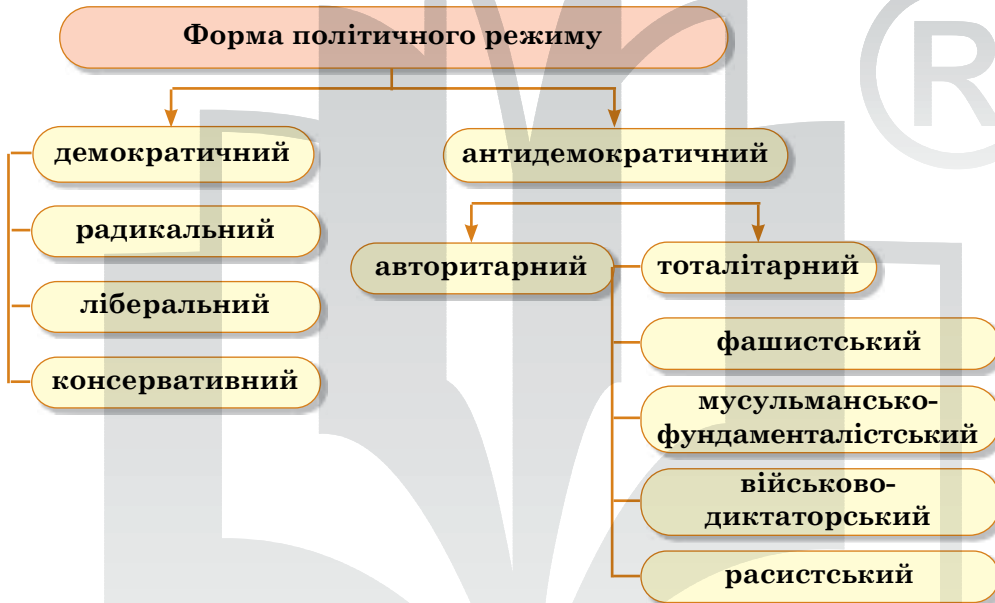
У сучасному світі існує близько 140–160 політичних режимів, які якісно відрізняються один від одного, як і кожна держава.

На характер режиму впливають фактори:

- ▶ способи та порядок формування органів державної влади;

- ▶ компетенція органів влади та характер взаємовідносин;
- ▶ ступінь гарантованості прав і свобод громадян;
- ▶ роль права у житті суспільства та вирішенні державних справ;
- ▶ місце і роль силових структур (армії, поліції, розвідки, служби безпеки) у державному механізмі;
- ▶ ступінь реальної участі громадян та об'єднань громадян у суспільно-політичному житті держави та в управлінні державою;
- ▶ способи розв'язання соціальних та політичних конфліктів.

Тобто, в основі поділу політичних режимів лежать поняття «**демократія**» (гр. *democratia* — влада народу) та «**антидемократія**» (гр. *anti* — проти). Відповідно політичні режими поділяють на демократичні та антидемократичні.

Демократичний політичний режим — це режим, заснований на визнанні принципів рівності та свободи усіх громадян, участі народу в управлінні державою.

Ознаками демократичного політичного режиму є:

- ▶ джерело влади — народ (обирає владу, наділяє повноваженнями приймати законопроекти, здійснювати виконавчо-розпорядчу діяльність для виконання функцій держави від його імені);
- ▶ політична влада має легітимний (законний) характер і здійснює свої повноваження на основі законів;
- ▶ розподіл влади на три гілки: законодавчу, виконавчу, судову;
- ▶ наявність права народу впливати на політичні рішення (вираження своїх думок у ЗМІ, демонстрації, лобювання, участь у передвиборчих кампаніях тощо);

- ▶ перевага більшості над меншістю при прийнятті рішень, визнанні думки меншості (опозиції, меншин тощо);
- ▶ політичний плюралізм (наявність багатопартійної системи, конкуренція політичних партій, політична опозиція у парламенті тощо);
- ▶ наявність і рівноправність різних форм власності;
- ▶ високий ступінь реалізації прав і свобод людини (норми, правила та принципи взаємовідносин держави та громадян).

Ознаки недемократичного (антидемократичного) політичного режиму протилежні демократичному.

Серед **антидемократичних режимів** розрізняють *авторитарний і тоталітарний (фашистський, мусульмансько-фундаменталістський, військово-диктаторський, расистський)*.

Авторитарний режим (*лат. auctoritas* — влада) — концентрація державної влади в руках правлячої верхівки за допомогою особливих методів та засобів організації державної влади (режим А. Піночета у Чилі).

Ознаки:

- ▶ влада належить невеликій кількості осіб (військова хунта, олігархічна група, тиран, монарх тощо);
- ▶ необмеженість влади та непідконтрольність (у країні можуть діяти закони, лише потрібні для верхівки);
- ▶ опора на силу (наявність збройних формувань, здатних у будь-який момент придушити виступи);
- ▶ монополізація влади та політики (недопущення політичної опозиції та конкуренції, може існувати безліч політичних партій за умови їхньої підконтрольності владі);
- ▶ відсутність тотального контролю над суспільством, практичне невтручання в економіку (владу цікавлять питання перш за все власної безпеки, суспільного порядку, оборони, зовнішньої політики тощо);
- ▶ політична еліта формується шляхом призначення зверху (за принципами родинних зв'язків, товариських стосунків, поділу поглядів, а не на конкурентній основі).

Тоталітарний політичний режим (тоталітаризм — *лат. totalis* — весь, цілий, повний) — один із видів політичних режимів, який характеризується повним контролем держави над усіма сферами життя суспільства, заснований на методах ідеологічного, фізичного та психічного примусу (сталінізм в СРСР, маоїзм у Китаї).

Суттєвими ознаками тоталітаризму є:

- ▶ панування загальної державної ідеології;
- ▶ монополія держави на засоби масової інформації;
- ▶ монополія держави на всі види зброї;

- ▶ надмірно централізований контроль над економікою;
- ▶ наявність однієї всеохоплюючої партії, яку очолює харизматичний лідер (обдарований);
- ▶ особлива система контролю та насилля (спеціальні суди, концентраційні табори, репресії);
- ▶ відсутність місцевого управління (самоврядування);
- ▶ поділ прав громадян залежно від становища в суспільстві;
- ▶ позбавлення прав і свобод;
- ▶ тотальний нагляд за людиною від народження до смерті.

Про ознаки та особливості інших видів недемократичних режимів.

1) Визначте форми правління, адміністративно-територіального устрою та політичного режиму. Вкажіть їхні характерні ознаки.

- а) Раз на 4 роки у країні обирають президента та парламент. Президента обирають всенародно. Президент призначає на посади міністрів уряду і є його головою. Парламент видає закони, на які може накладати вето президент. Держава поділяється на округи, де також є свої парламенти та уряди. Порядок із загальнодержавною конституцією, конституції існують і у кожному окрузі.
- б) У результаті державного перевороту владу в країні захопили військові на чолі з генералом К., який сам видає закони й керує державою особисто, проголосивши себе президентом держави. Задля підтримки порядку всіх, хто незадоволений його приходом до влади, помістили до концентраційних таборів. Для того, щоб народ був «слухнянішим», кілька тисяч осіб, які особливо виступали проти нової влади, було страчено без суду і слідства.
У провінції, з яких складається держава, президент призначив на посади керівників своїх бойових соратників, які особисто йому повинні звітувати про порядок та стан економіки у ввірених їм територіях.
- в) У країні є король і парламент. Парламент складається з двох палат. Верхню палату парламенту призначає король, а нижня обирається населенням держави на 5 років. Король може розпустити парламент й має право накладати вето на закони, прийняті парламентом. Король призначає і звільняє уряд. Держава поділяється на кантони, де є свої органи самоврядування.
- г) До складу держави входять 10 графств. У кожному графстві є свої уряд та парламент. Інтереси графств у верхній палаті Народних зборів, парламенті держави, представляють по

5 представників. Нижня палата Народних зборів формується шляхом всенародних виборів за списками політичних партій у загальнодержавному виборчому окрузі. Конституції графств приймаються їхніми парламентами, але вони не повинні суперечити конституції держави, що приймається народними зборами.

Уряд в державі формується партією, що перемогла на виборах, або коаліцією партій, яка матиме більшість депутатів у Народних зборах. Уряд призначається та звільняється парламентом. У державі вже понад 10 років діє закон про опозицію, який гарантує діяльність опозиційних сил.

- 2) Складіть таблицю «Порівняльна характеристика президентської та парламентської республік».

Парламентська республіка	Президентська республіка

- 3) Проведіть дебати із заданої позиції щодо оптимальної форми правління для України.

- 4) Складіть таблицю «Порівняльна характеристика федерації та конфедерації».

Федерація	Конфедерація

- 5) Проведіть дискусію на тему «Переваги та недоліки унітарної та федеративної держав».

- 6) Складіть таблицю «Порівняльна характеристика тоталітарного та авторитарного політичних режимів».

Тоталітарний політичний режим	Авторитарний політичний режим

- 7) За допомогою методу «Метаплан» обговоріть питання: Проблеми та перспективи розбудови демократичного політичного режиму в Україні.

- 8) Об'єднайтеся у групи. Визначте для кожної групи певний недемократичний політичний режим.

- Пригадайте з історії державу (держави), в якій мав місце такий режим. Обговоріть:

- його особливості;
- чому таке стало можливим;
- які наслідки мали місце.

Завдання та запитання

1. Що таке форма держави?

2. Вкажіть держави за формами правління, державного устрою, політичного режиму.
3. Охарактеризуйте за формами держави Україну, Росію, США, Великобританію, ОАЕ.
4. Проаналізуйте та визначте спільні та відмінні риси дуалістичної та парламентської монархій.
5. Розробіть оптимальну модель форми правління для України.
6. Який із політичних режимів, авторитарний чи тоталітарний, є найбільш небезпечним? Аргументуйте свою думку.

§4. Поняття та загальна характеристика права

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати, що таке соціальні норми, називати їх види;
- пояснювати, що таке право та називати його ознаки;
- аналізувати відмінності між правовими і морально-етичними нормами;
- характеризувати джерела (форми) права;
- розрізняти види нормативно-правових актів за юридичною силою;
- називати і характеризувати структурні елементи системи права.

4.1. Соціальні норми: поняття і види

Під терміном «соціум» розуміють:

- ▶ суспільство як цілісну соціальну систему;
- ▶ людську спільність певного типу (родові і сімейно-споріднені, соціально-класові, національно-етнічні, територіально-поселенські спільності);
- ▶ соціальне оточення людини, сукупність форм діяльності людей, що історично склалися.

Тому норми, що регулюють відносини між людьми, називають **соціальними**.

Соціальні норми — це правила поведінки загального характеру, що зумовлені об'єктивними закономірностями розвитку суспільства, є наслідком свідомої вольової діяльності всього суспільства або його частини, регулюють різні сфери суспільних відносин і забезпечуються різноманітними засобами соціального впливу.

Розрізняють такі *види соціальних норм* (див. схему на с. 28):

- ▶ **Норми права** — загальнообов'язкові правила поведінки, що встановлюються та охороняються державою. Такі норми закріплені у Конституції України, законах, указах Президента України, постановках Кабінету Міністрів України тощо.

- ▶ **Норми моралі** — правила, що регулюють поведінку людей з точки зору поглядів суспільства на добро і зло, справедливе і несправедливе, гуманне і негуманне. Норми моралі підтримуються особистими переконаннями, традиціями, вихованням, силою громадської думки. Ці норми формуються на підставі уявлень про добро і зло, справедливість і несправедливість. Це правила поведінки, які існують у вигляді ідей і принципів (дотримуватися слова, бути справедливим, чесним). Вони дотримуються кожною людиною добровільно внутрішнім переконанням і суспільною думкою. У разі недотримання (невиконання) цих норм на людину чекає громадський осуд. І як результат у неї можуть виникати почуття сорому, каяття.
- ▶ **Звичаї та традиції** — це правила поведінки, що склалися історично і закріпилися у суспільстві внаслідок багаторазового використання. Такі норми можуть стосуватися як окремих сімей, певних територій, народів, націй, так і держав. Наприклад, якщо для європейця білий одяг — це святковий одяг, то на Сході — це одяг трауру (печалі); якщо європейці вітаються за руку, то на Сході така спроба буде сприйнята як образа. Особливої уваги заслуговують **правові звичаї** — правила поведінки, що склалися історично й у подальшому були закріплені державою.

Правові звичаї. Таліон. Свідки договору.

- ▶ **Корпоративні норми** (норми об'єднань громадян) — норми, правила поведінки, що встановлюються і забезпечуються об'єднаннями громадян (політичними партіями, громадськими організаціями) на підприємствах, в установах, організаціях тощо. Такі норми закріплюються у статутах політичних партій, громадських організацій, шкіл, у правилах внутрішнього трудового розпорядку, в положеннях, рішеннях тощо. Вони приймаються, як правило, загальними зборами колективу (партії, організації) або делегованими представниками, якщо організації, наприклад, всеукраїнські чи обласні, керівником установи чи підприємства. Такі норми обов'язкові для виконання лише членами

цих організацій. За порушення, недотримання чи невиконання цих норм щодо них можуть бути застосовані санкції від попередження до виключення (звільнення).

- ▶ **Релігійні норми** — норми, що регулюють поведінку та дії, що засновані на вірі в існування богів. Найважливіші з цих норм записані у священних книгах кожної релігії, таких як Коран (іслам), Біблія (християнство), Тора (іудаїзм), Тіпітака (буддизм), Рігведа (індуїзм) та інші. Ці норми визначають світогляд і правила поведінки віруючих людей як у повсякденному житті, так і під час богослужінь.

Релігійні норми. Хадж.

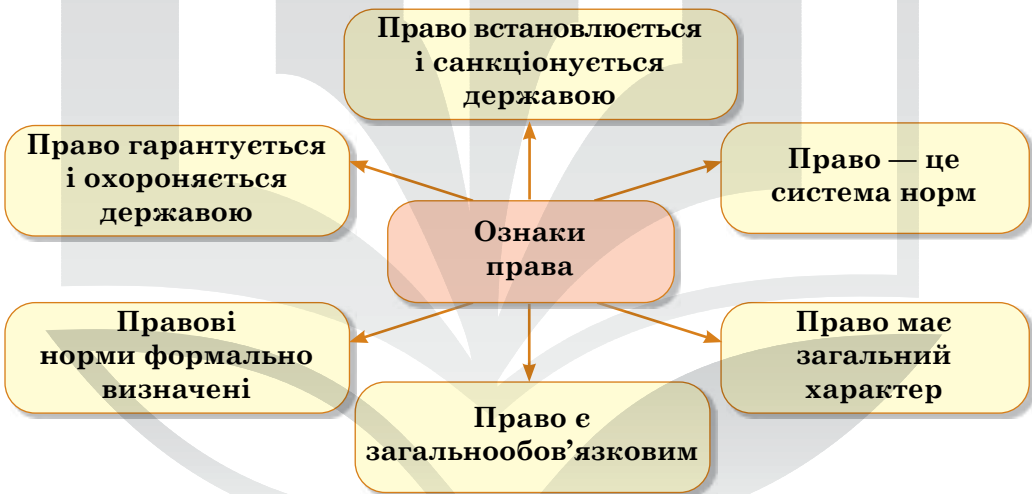

4.2. Поняття і ознаки права

Правові норми посідають особливе місце у системі соціальних норм. Вони мають ряд ознак, що відрізняють їх від інших засобів впливу на суспільство.

Основними ознаками права є:

- ▶ **Право встановлюється і санкціонується державою.** (Лише органи держави наділені повноваженнями видавати нормативно-правові акти. Міжнародні договори вступають у дію в державі лише після їхньої ратифікації (одобрення законодавчим органом влади).
- ▶ **Право — це система норм.** (Право не є простою сукупністю норм та приписів. Право є системою, у якій всі складові елементи погоджені й пов'язані. Системність права забезпечується розробкою і прийняттям нормативно-правових актів).
- ▶ **Право має загальний характер.** (Правові норми поширюються на невизначену кількість відносин).

- ▶ Право є загальнообов'язковим. (Право не передбачає можливості невиконання чи порушення його приписів будь-якою особою, що знаходиться в державі, незалежно від того, подобаються їй чи ні ті чи інші норми права, знала вона про них чи ні).
- ▶ Правові норми формально визначені, закріплені в нормативно-правових актах та інших джерелах права (закони, укази, постанови, нормативно-правові договори, судові рішення, релігійно-правові норми тощо).
- ▶ Право гарантується й охороняється державою. (Для забезпечення виконання норм права усіма особами держава наділена специфічними повноваженнями. Такими повноваженнями є право застосовувати штрафні санкції, приймати обов'язкові для виконання рішення, контролювати певні процеси та дії, притягувати до відповідальності в судовому порядку, застосовувати примус, силу, покарання тощо. Все це покладається на компетентні державні органи, в тому числі й правоохоронні, такі як поліція, прокуратура, СБУ та інші).

Отже, з огляду на вказані ознаки визначення права може бути таке:

Право — це система загальнообов'язкових, формально визначених, загальних правил поведінки, що встановлюються, гарантуються і охороняються державою та регулюють суспільні відносини між людьми.

Норми права регулюють і охороняють суспільні відносини.

Про функції права див. п. 4.

4.3. Джерела (форми) права

Право завжди має бути формалізованим. Якщо норма права не вміщена у певну форму, то вона залишається нормою поведінки, але не є нормою права.

Джерела (форми) права — це державно-офіційні способи закріплення і зовнішнього прояву правових норм.

Основні джерела права (див. схему на с. 31):

- ▶ **Правовий звичай** — правило поведінки, що склалося в результаті багаторазового повторення людьми певних дій. Держава визнає лише ті звичаї, що мають санкціоноване державою правило, найбільше значення для суспільства і відповідають його інтересам.
- ▶ **Релігійно-правові норми** — санкціоновані державою церковні канони та інші релігійні норми, яким надається загальнообов'язковий характер (поширені в мусульманських країнах).
- ▶ **Правовий прецедент** — судове чи адміністративне рішення з конкретної справи, якому надається формальна обов'язковість

під час розв'язання усіх наступних аналогічних судових чи адміністративних справ.

 Юридичний прецедент.

- ▶ **Нормативно-правовий договір** — документ загального характеру, що встановлюється за загальною домовленістю кількох суб'єктів і забезпечується державою (Конституційний договір між Верховною Радою України і Президентом України 1995 р., Маастрихтський Договір про Європейський Союз 1992 р., договори між державами про дружні відносини тощо).
- ▶ **Нормативно-правовий акт** — офіційний документ, що приймається уповноваженим органом, який встановлює, скасовує або змінює правові норми для врегулювання суспільних відносин (нормативно-правові акти поділяють на закони та підзаконні акти).
- ▶ **Міжнародно-правовий акт** — документ міжнародного співтовариства, який із санкції держави поширюється на її територію. Найпоширенішими серед міжнародно-правових актів є міжнародні договори (конвенції, пакти).

 Які є види нормативно-правових актів.

4.4. Поняття системи права

Право кожної держави — це не хаотичне нагромадження певних юридичних норм. Воно існує і діє як організована система.

Система права — це внутрішня форма права, що має об'єктивний характер побудови, характеризується єдністю та узгодженістю усіх чинних юридичних норм та їх розподілом за галузями та інститутами.

Основними елементами системи права є:

- ▶ норми;
- ▶ інститути;
- ▶ підгалузі права;
- ▶ галузі права.

Найзначнішим елементом системи права є галузь права.

Галузь права — це сукупність правових норм, що регулюють однорідну сферу суспільних відносин у межах конкретного предмета і методу правового регулювання.

Залежно від предмета і методу правового регулювання розрізняють державне, адміністративне, земельне, цивільне право тощо. Провідною галуззю права є конституційне. Іншою назвою конституційного права є **державне право**. Норми конституційного права поширюються на політику, економіку, ідеологію, соціальні стосунки. Конституційне право регулює найважливіші суспільні відносини (конституційно-правові): основи життєдіяльності суспільства в цілому, держави, колективу, особи тощо.

Інститут права — це сукупність юридичних норм, які регулюють певний вид чи сторону суспільних відносин і становлять самостійний елемент системи права.

Інститути поділяють на **галузеві** (вміщують норми всередині однієї галузі) та **міжгалузеві** (об'єднують норми, що належать до різних галузей права).

Норма права — це загальнообов'язкове правило поведінки, що встановлюється, санкціонується та забезпечується державою з метою регулювання суспільних відносин.

Особливе місце серед галузей права займає *міжнародне право*.

Міжнародне право — система правових норм, які регулюють публічні взаємовідносини між державами (міжнародне публічне право) або приватні правові відносини між громадянами різних країн та їх об'єднань (міжнародне приватне право).

Публічне та приватне право. Структура норми права.

1) Класифікуйте джерела права:

- а) За Конституцією України «носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування».
- б) Видом «суду божого», який згадується у «Руській Правді», були так звані ордалії (випробування залізом та водою), що застосовувалися ще давніми слов'янами. При випробуванні водою підозрюваного зі зв'язаними руками та ногами, опускали на середину озера, і якщо він спливав то вважався винним («вода його не приймала»), якщо ж випробуваний тонув, його витягували й оголошували невинним.

- в) За «Віденською конвенцією про правонаступництво держав щодо державної власності, державних архівів та державних боргів» 1983 року, при розподілі держави та утворенні на її території двох і більше держав-наступників: а) нерухома власність держави-попередника переходить до тієї держави-наступника, на території якої вона знаходиться, б) нерухома власність, що знаходиться за межами території держави-попередника, переходить до держав-наступників, у «справедливих частках», в) рухома власність держави-попередника, пов'язана з її діяльністю стосовно територій, що є об'єктом правонаступництва, переходить до відповідної держави-наступника, уся інша рухома власність переходить до наступників у «справедливих частках...».
- г) У 1936 році суд у Великобританії дозволив поліції входити до будь-яких публічних зборів, «якщо є розумні підстави підозрювати, що вони можуть викликати безладдя».
- г) У колективному договорі, укладеному адміністрацією заводу «Новатор» із трудовим колективом, встановлюються взаємні зобов'язання сторін щодо регулювання виробничих, трудових, соціально-економічних відносин, зокрема: «зміни в організації виробництва і праці; забезпечення продуктивної зайнятості; нормування й оплати праці, встановлення форми, системи, розмірів заробітної плати та інших видів трудових виплат (доплат, надбавок, премій та ін.); встановлення гарантій, компенсацій, пільг; участі трудового колективу у формуванні, розподілі й використанні прибутку підприємства (якщо це передбачено статутом); режиму роботи, тривалості робочого часу й відпочинку; умов і охорони праці...».
- д) За шаріатом (заснований на Корані та Сунні), при свідченні дві жінки прирівнюються до одного чоловіка, правовірні мають право брати дві, три і навіть чотири дружини, чоловік завжди має право на розлучення. Дружина такого права не має. Вона завжди повинна погоджуватися із чоловіком. А неодружені жінки зобов'язані закривати обличчя на людях.
Забороняється правовірним також зображувати людей і тварин...
- 2) «Мозковий штурм». Висловіть власні думки щодо асоціацій із терміном «право».
- 3) Складіть таблицю «Порівняльна характеристика права та інших соціальних норм».

Соціальні норми	Норми права

Завдання та запитання

1. Що таке соціальні норми, право, галузь права, норма права?
2. Вкажіть ознаки права.
3. Наведіть приклади галузей права, що належать до публічного та приватного права.
4. Поясніть, чому, на вашу думку, тільки держава може встановлювати, змінювати чи скасовувати норми права.
5. Сформулюйте спільні риси права і моралі.
6. Оцініть, яку роль відіграє право в житті людини. У чому, на вашу думку, полягає соціальна цінність права?

§5. Соціальні норми в житті людей

Практичне заняття

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- набути практичних навичок щодо оцінювання дії тих чи інших соціальних норм у суспільстві;
- висловлювати судження щодо ролі соціальних норм у житті людей.

Шановні учні та учениці, на уроці-практикумі ми будемо закріплювати знання й набувати практичних навичок щодо оцінювання впливу соціальних норм на життя людини. Заняття складатиметься із 3-х частин.

5.1. Визначаємо (класифікуємо) види соціальних норм

Пригадайте, що таке соціальні норми.

Які ви знаєте види соціальних норм?

Визначте, про які види соціальних норм йдеться у зазначених ситуаціях. Поясніть свій вибір.

Вкажіть, як кожна норма, на вашу думку, впливає на суспільство, середовище, коло осіб, де вона діє.

- ▶ На день народження друзям обов'язково слід дарувати дарунки.
- ▶ Діти повинні поважати та слухати своїх батьків.
- ▶ Католицькі священники повинні дотримуватись celibату (обов'язок не вступати у шлюб).
- ▶ Невиконання батьками або особами, що їх замінюють, обов'язків щодо виховання дітей тягне за собою попередження або накладення штрафу від одного до трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.
- ▶ За Статутом Української спілки ветеранів Афганістану до організації мають право вступати особи, що несли військову службу у складі обмеженого військового контингенту в Афганістані.

- ▶ Кожен мусульманин повинет дотримуватися посту (саум) протягом священного місяця Рамадану. Протягом цього місяця правовірні, щоб наблизитися до Бога і до бідняків, повинні не їсти, не пити, не курити від світанку до заходу сонця.
- ▶ Аборигени племені маорі з Нової Зеландії при зустрічі труться один об одного носами, це таке привітання. По запаху вони відрізняють одноплемінників від чужих.
- ▶ У Норвегії не прийнято поступатися місцем літнім людям у транспорті. Вважається, що цим ви підкреслюєте свою фізичну перевагу.
- ▶ Двоє учнів 9-го класу поступилися місцем у тролейбусі дідусю й бабусі.
- ▶ Кожна людина має невід'ємне право на життя. Ніхто не може бути свавільно позбавлений життя. Обов'язок держави — захищати життя людини. Кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань.

5.2. Визначаємо порушення соціальних норм

Визначте, які види соціальних норм було порушено.

Вкажіть можливі причини порушення цих норм.

Вкажіть можливі наслідки порушення зазначених норм як для тих осіб, які порушили, так і для тих, щодо яких скоєні порушення.

Порівняйте наслідки порушень різних видів соціальних норм.

- ▶ Діти розпалили вогнище в лісі, щоби посмажити сосиски, в результаті чого зайнялася суха трава. Вогонь перекинувся на молоді дерева. Згоріло понад 50 дерев, поки приїхали пожежники й загасили полум'я.
- ▶ Учениця 9 класу Марина та її однокласник Антон у четвер були черговими. Після уроків вони повинні були прибрати у класі, підлити вазони, витерти дошку, замести й помити підлогу. Проте вони лише підлили вазони й швидко побігли додому дивитися свій улюблений телесеріал. Наступного дня, коли клас прийшов на перший урок, усі діти помітили безлад. Марина та Антон дружно заявили, що вони прибирали, адже вазони политі. І, мабуть, хтось після них насмітив у класі... .
- ▶ Депутат політичної партії при голосуванні у парламенті заявив, що у нього є власна позиція, яка розходиться з лінією партії, і він буде голосувати так, як вважає за потрібне, а не згідно з рішенням, прийнятим на загальних зборах фракції.
- ▶ Андрій та Олександра навчаються в університеті й зустрічаються вже 3 роки. Вони подобаються одне одному й хочуть одружитися. Проте, на думку батьків Олександри, Андрій не та людина, яка може бути її чоловіком, оскільки батьки у нього не мають таких статків, як вони, й живуть на «одну зарплату». Батькам Андрія

не подобаються батьки Олександри, бо вони такі «пихаті». Тому ті й ті батьки проти їхнього одруження. Однак Андрій та Олександра вирішили одружитися всупереч волі батьків.

- ▶ Мустафа і Кемаль — мусульмани. Одного разу вони випили трохи вина і грали у карти. За цим заняттям їх застав мулла.

5.3. Право і мораль

«Мозковий штурм». Визначте спільні риси права і моралі.

Наведіть приклади з історії та сьогодення про вплив моралі на право і вплив права на мораль.

Заповніть таблицю.

Озвучте й обговоріть результати.

Норми моралі	Норми права
	Встановлюються державою
Регулюють внутрішнє усвідомлення людиною своєї поведінки в усіх сферах суспільних відносин	
	Є інституціональними (діють у межах соціальних інститутів)
Створюються, поширюються і відмирають повільно протягом тривалого часу	
	Є конкретним варіантом поведінки суб'єкта, у якому чітко визначені його юридичні права й обов'язки
Не закріплюються у спеціальних актах, містяться у свідомості людей	
	Є загальнообов'язковими щодо осіб, які перебувають у сфері їхньої дії
Дотримуються добровільно внутрішнім переконанням, суспільною думкою	
	За недотримання, порушення чи невиконання настає юридична відповідальність
Результат — почуття сорому, каяття	

«Мікрофон». Обговоріть питання:

— Яку роль відіграють норми права в житті суспільства?

РОЗДІЛ II

Правовідносини. Правопорушення. Юридична відповідальність

§ 6. Правовідносини

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати, що таке правовідносини та юридичні факти;
- розрізняти види правовідносин та юридичних фактів;
- характеризувати правові відносини та наводити приклади.

6.1. Які суспільні відносини називають правовими

Правовідносини (правові відносини) — це врегульовані нормами права суспільні відносини, учасники яких мають суб'єктивні права і юридичні обов'язки, що забезпечуються державою.

Правовідносини виникають, змінюються чи припиняються лише з настанням певних життєвих обставин, які прийнято називати юридичними фактами (укладення договорів, спадкування, порушення законів, виконання зобов'язання тощо).

Відносини, які регулюються іншими нормами, крім правових, не є правовідносинами.

Правовідносини мають такі ознаки:

- ▶ виникають на основі правових норм;
- ▶ беруть участь сторони (дві і більше), які мають суб'єктивні права та юридичні обов'язки;
- ▶ є видом суспільних відносин;
- ▶ у правовідносинах держава забезпечує і контролює здійснення суб'єктивних прав і виконання юридичних обов'язків.

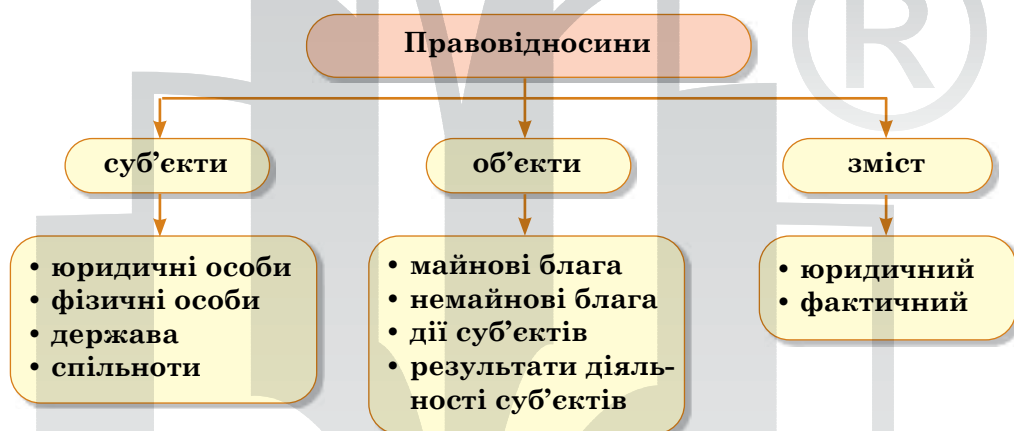

6.2. Структура (склад) правовідносин

Структура правовідносин — це сукупність елементів правовідносин (суб'єктів) та способів зв'язку між ними щодо майнових та немайнових благ (об'єктів) на основі та відповідно до норм права.

Структура правовідносин включає такі елементи:

- 1) суб'єкти;
- 2) об'єкти;
- 3) зміст.

Суб'єкти правовідносин — їхні учасники, які є носіями суб'єктивних прав і юридичних обов'язків.

Об'єкти правовідносин — це ті реальні блага, які задовольняють інтереси і потреби людей і з приводу яких між суб'єктами виникають, змінюються чи припиняються суб'єктивні права та юридичні обов'язки.

Зміст правовідносин — сукупність суб'єктивних прав та юридичних обов'язків.

6.3. Суб'єкти права та правовідносин

Суб'єктом права є фізична чи юридична особа, поведінка якої регулюється нормами права і яка наділена законодавством властивостями здійснювати суб'єктивні права та юридичні обов'язки (має правоздатність та дієздатність).

До суб'єктів правовідносин належать:

- ▶ фізичні особи, якими можуть бути громадяни України, іноземні

громадяни, особи без громадянства, також їх можна поділити на приватних осіб, посадових осіб і спеціальних суб'єктів;

- ▶ юридичні особи — організації, що мають відокремлене майно, можуть від свого імені набувати майнових та особистих немайнових прав, виконувати обов'язки, бути позивачами у суді та нести юридичну відповідальність за свої дії (об'єднання громадян, підприємства, організації, партії, музеї, школи тощо);
- ▶ різні спільноти (нація, народ, етнічні групи, населення відповідного регіону);
- ▶ держава (органи влади, самоврядування, державні утворення).

Суб'єкти правовідносин повинні володіти правосуб'єктністю, тобто бути носіями прав та обов'язків, здійснювати їх від свого імені та нести юридичну відповідальність за свої дії.

Правоздатність. Дієздатність. Деліктоздатність.

6.4. Об'єкти правовідносин

До об'єктів правовідносин належать:

- ▶ матеріальні блага (майно, речі, цінності);
- ▶ особисті немайнові блага (честь, гідність, ділова репутація);
- ▶ продукти інтелектуальної та духовної творчості (твори літератури, техніки, науки, мистецтва);
- ▶ дії суб'єктів правовідносин (послуги, роботи);
- ▶ результати діяльності суб'єктів (виконані роботи, укладені договори, прийняті нормативні акти).

6.5. Зміст правовідносин

Зміст правовідносин поєднує:

- 1) **юридичний зміст** — це суб'єктивні права та юридичні обов'язки суб'єктів правовідносин;
- 2) **фактичний зміст** — це сама поведінка суб'єктів, у якій реалізуються їхні суб'єктивні права та юридичні обов'язки.

Зміст суб'єктивного права передбачає такі можливості:

- ▶ діяти відповідно до свого бажання;
- ▶ вимагати певних дій від зобов'язаної сторони;
- ▶ користуватися благом, що закріплене суб'єктивним правом;
- ▶ звернутися до відповідних органів за захистом свого права.

Зміст юридичних обов'язків полягає в необхідності:

- ▶ здійснювати певні дії;
- ▶ утримуватися від дій, що суперечать інтересам інших осіб;
- ▶ вимагати здійснення або нездійснення певних дій від інших осіб;
- ▶ нести юридичну відповідальність за невиконання чи неналежне виконання передбачених правовою нормою дій.

6.6. Юридичні факти

Юридичні факти передбачають виникнення, зміну чи припинення правовідносин.

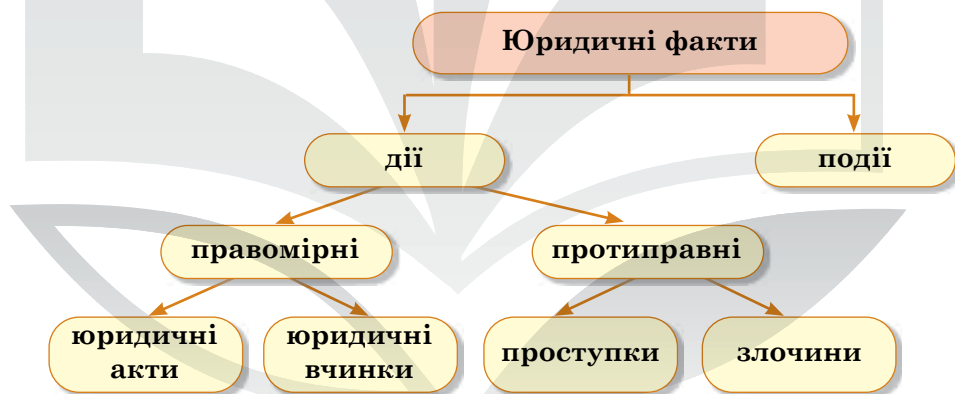
Юридичні факти — це конкретні життєві обставини, передбачені правовою нормою, що зумовлюють виникнення, зміну або припинення правовідносин.

За волевиявленням осіб розрізняють такі види юридичних фактів, як **дії** (відбуваються згідно з волею суб'єктів), **бездіяльність** та **події** (відбуваються незалежно від волі суб'єктів).

Розрізняють юридичні дії **правомірні** та **неправомірні**.

Правомірні юридичні дії поділяють на:

- ▶ **юридичні акти** (правомірна поведінка з метою викликати юридичні наслідки, наприклад правочини, адміністративні акти);
- ▶ **юридичні вчинки** (дії, що не мають на меті викликати юридичні наслідки, але через певні обставини призвели до виникнення цивільних правовідносин, — наприклад, людина знайшла скарб);
- ▶ **юридичний стан** (юридичні факти, які характеризуються відносною стабільністю, тривалістю впливу, реєстрацією в державних органах (дитина, що втратила батьків, перебуває під опікою; визнання особи недієздатною).

Неправомірними юридичними діями є:

- ▶ **правопорушення** (винні дії — проступки чи злочини);
- ▶ **правові аномалії** (безвинні дії).

До юридичних подій належать народження, смерть людини, стихійні лиха, хвороби тощо.

1) Чи були у зазначених випадках правовідносини?

- а) Учень заплатив 4 гривні за проїзд у маршрутному таксі й отримав квиток на проїзд від водія.
- б) Батько оформив доручення на право водіння власного автомобіля для доньки.
- в) Семен та Світлана одружилися, оформивши шлюб у косяолі.
- г) Фірма А розірвала договір поставки із фірмою Б.
- ґ) За порушення партійної дисципліни (статуту партії) із політичної партії було виключено 2-х членів.
- д) Хлопець поступився місцем бабусі у тролейбусі.
- е) З 2017–2018 навчального року приватний ВНЗ збільшив плату за навчання на 25 % для студентів 3–4 курсів, переклавши з ними контракти на навчання.

2) Визначте структурні елементи правовідносин:

- а) Громадянка А. продала власний будинок громадянину Б.
- б) Бригаду малярів було найнято для ремонту офісу підприємства, з чим вона успішно справилася.
- в) Письменник уклав договір з видавництвом про друк свого роману.
- г) За договором, укладеним між приватною школою та автопідприємством, автобус, що належить останньому, щодня буде підвозити учнів до школи і додому.
- ґ) Громадянин К. звернувся до страхової компанії по виплату страховки на власний транспортний засіб, застрахований у даній компанії, на який впало дерево внаслідок буревію.

3) Визначте вид дієздатності осіб:

- а) Громадянин В., 13 років.
- б) Громадянка К., 19 років, людина з інвалідністю І групи.
- в) Громадянин О., 25 років, визнаний судом таким, що зловживає алкогольними напоями, чим довів свою сім'ю до злиднів.
- г) Громадянка Т., 38 років, людина із порушенням розумового розвитку середнього ступеня тяжкості.
- ґ) Громадянин С., 15 років.
- д) Громадянин Ш., 17 років, осуджений до позбавлення волі на 3 роки.
- е) Громадянка Б., 16 років, одружена.
- є) Громадянин Ю., 17 років, визнаний батьком дитини.
- ж) Громадянка З., 17 років, розлучена.
- з) Громадянин В, 16 років, зареєстрований як приватний підприємець.
- и) Громадянка Ф., 16 років, людина із шизофренією (психічне порушення).

4) Розгляньте зображення у параграфі. Чи мають місце правовідносини у зображених ситуаціях?

5) Об'єднайтесь у групи. Пригадайте й опишіть із власного життя чи життя ваших знайомих та друзів ситуації, де мали б місце правовідносини. Обговоріть результати.

6) Дискусія із заданої позиції. Обговоріть питання: Повна дієздатність: 18 чи 16 років?

Завдання та запитання

1. Що таке правовідносини, юридичні факти?
2. Вкажіть структурні елементи правовідносин.
3. Наведіть приклади правовідносин, де були б події й правомірні та протиправні дії.
4. Порівняйте правоздатність та дієздатність осіб.
5. Визначте критерії поділу фізичних осіб за обсягом дієздатності.
6. Розсудіть, чи доцільно повну дієздатність надавати особам з 16 років.

§ 7. Правопорушення

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати, що таке правопорушення;
- описувати ознаки правопорушення;
- давати визначення правопорушення;
- розкривати зміст поняття «склад правопорушення», характеризувати його елементи;
- розрізняти види правопорушень та наводити приклади.

7.1. Що таке правопорушення

Поведінка людини пов'язана із визначенням і реалізацією потреб та інтересів й може бути надзвичайно різноманітною. Поведінка людини формується протягом усього її життя. Вона має різні цілі, мотиви, наслідки, способи вираження тощо. Поведінку людини, що регулюється нормами права, називають **правовою**.

Коли людина у своїх діях дотримується норм права, то таку поведінку називають **правомірною**. Правомірна поведінка властива більшості членів людської спільноти. Саме за допомогою правомірної поведінки здійснюється як управління суспільством в цілому, так і регулювання суспільних відносин між різними суб'єктами. **Протиправна** поведінка — це поведінка, що характеризується порушенням норм права. Таку поведінку особи називають правопорушенням.

Правопорушення — це протиправне, суспільно небезпечне, винне діяння (дія чи бездіяльність), що завдає шкоди суспільству, людям.

7.2. Ознаки правопорушення

Дії особи чи бездіяльність можуть бути визнані правопорушенням, коли вони мають такі ознаки:

- ▶ суспільна небезпечність (суспільна шкідливість, матеріальна чи моральна шкода, посягання на життя чи здоров'я людини, майно тощо);
- ▶ протиправність (діяння суперечить нормам права, порушує заборони...);
- ▶ винність особи, що скоїла діяння (психічне ставлення до своїх дій та наслідків);
- ▶ караність (передбачена відповідальність у нормативно-правових актах).

Правопорушення як юридичний факт є лише за наявності усіх зазначених ознак (за відсутності однієї з ознак ті чи інші дії чи бездіяння не можуть класифікуватися як правопорушення).

7.3. Склад правопорушення

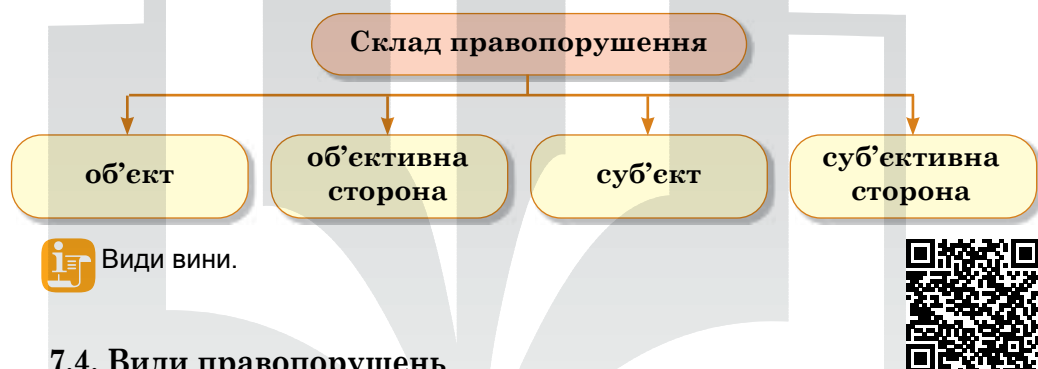
Для того, щоб притягнути особу до відповідальності, якщо в її діях є ознаки правопорушення, слід кваліфікувати **склад правопорушення**.

Склад правопорушення — це система ознак протиправної поведінки, необхідних і достатніх для притягнення особи до юридичної відповідальності.

Склад правопорушення включає:

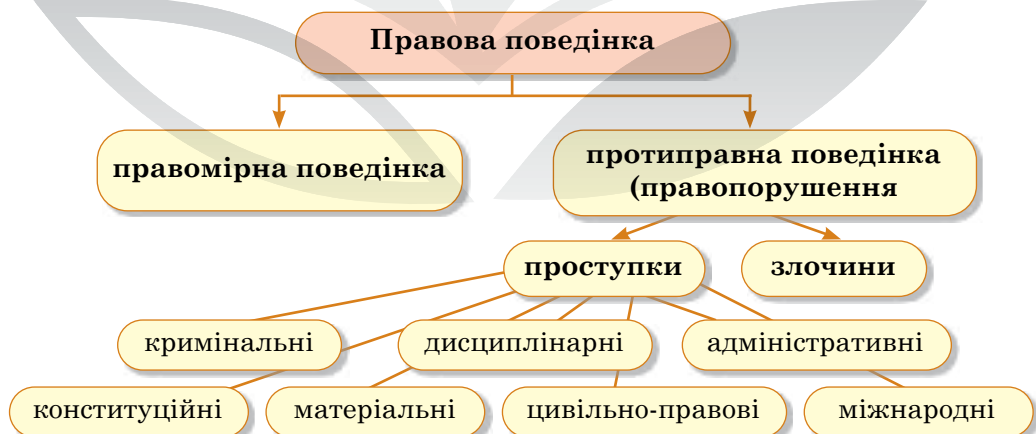
- ▶ **Об'єкт правопорушення** — суспільні відносини, що охороняються нормами права і на які посягає дане правопорушення.
- ▶ **Об'єктивна сторона правопорушення** — зовнішній акт суспільно небезпечного діяння, тобто протиправна дія чи бездіяльність, її шкідливі та суспільно небезпечні наслідки, причинний зв'язок між ними, час, місце, спосіб, засоби, умови та обставини скоєння правопорушення.
- ▶ **Суб'єкт правопорушення** — деліктоздатна фізична особа або деліктоздатне об'єднання, які вчинили правопорушення.
- ▶ **Суб'єктивна сторона правопорушення** — психічне ставлення суб'єкта до своєї протиправної поведінки та її наслідків.

До ознак суб'єктивної сторони належать *вина, мотив, мета правопорушення*.

7.4. Види правопорушень

Правопорушення класифікують за різними ознаками. Залежно від ступеня суспільної небезпечності розрізняють **проступки** і **злочини**.

У свою чергу проступки поділяють на:

- ▶ **Адміністративні правопорушення (проступки)** — ті, що посягають на державний чи громадський порядок, власність, права

і свободи громадян, на встановлений порядок управління, за які законодавством передбачено адміністративну відповідальність.

- ▶ **Дисциплінарні правопорушення (проступки)** — ті, що завдають шкоди внутрішньому трудовому розпорядку підприємств, установ, організацій.
- ▶ **Кримінальним проступком** є дія чи бездіяльність, за вчинення якого в Кримінальному кодексі України передбачене основне покарання у виді штрафу в розмірі не більше 3000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або інше покарання, не пов'язане з позбавленням волі.
- ▶ **Цивільно-правові правопорушення (проступки)** — ті, що завдають шкоди майновим і пов'язаним з ними особистим немайновим відносинам, врегульованим нормами цивільного права.
- ▶ **Матеріальні правопорушення (проступки)** — ті, що завдають матеріальної шкоди підприємству його робітниками.
- ▶ **Конституційні** — ті, що завдають шкоди порядку організації та діяльності органів державної влади, конституційним правам та свободам громадян.
- ▶ **Міжнародні** — ті, що порушують міжнародні норми економічних взаємовідносин, наприклад, правила торгівлі.

Злочини — передбачені кримінальним законом суспільно небезпечні винні діяння, здійснені суб'єктами злочинів. Також розрізняють і міжнародні злочини (работоргівля, піратство, міжнародний тероризм тощо).

Чому люди скоюють правопорушення.

Ви можете переглянути короткі сюжети із художніх фільмів, у яких вчиняються правопорушення, визначити ознаки, склад та вид правопорушення в кожному сюжеті.

1) Висловіть свої думки за допомогою методу «Незакінчене речення»:

- ☑ «Для мене правопорушення — це ...»;
- ☑ «Люди вчиняють правопорушення тому, що ...».

2) Пригадайте художні фільми, літературні твори, у яких вчиняються правопорушення. Розгляньте та обговоріть ці юридичні ситуації:

- ☑ Які із цих правопорушень є злочинами, а які — проступками?
- ☑ Класифікуйте проступки.

3) Розгляньте фото у параграфі. Які правопорушення там зображено? Доведіть.

4) Визначте, які із зазначених дій є правопорушеннями; які з них є проступками, а які — злочинами; класифікуйте проступки:

- а) Учениця перейшла вулицю у невстановленому місці.
- б) Сусід О. позичив гроші сусіду В. під відсотки. Сусід В. через зазначений час повернув сусіду О. позичену суму, але платити відсотки відмовляється.
- в) Троє підлітків побили у парку чоловіка, зламавши йому ніс та руку.
- г) Робітник з'явився на роботі у нетверезому стані.
- ґ) Учениця не привіталася до вчителя у місті.
- д) Директор заводу незаконно звільнив інженера.
- е) Фірма А із запізненням на 10 днів поставила фірмі Б картонні ящики під упаковку, через що фірма Б зазнала збитків.
- є) Водій порушив правила дорожнього руху.
- ж) Технологія очистки мінеральної води, що випускає приватне підприємство, не зовсім відповідає державним стандартам.
- з) Через неухважність та недбалість робітник виготовив неякісні конденсатори.
- и) За проведення операції хірург у лікарні вимагає від родичів хворого 100 євро.

5) Складіть таблицю «Порівняльна характеристика проступків і злочинів».

Злочин	Проступок

6) Що спільного та відмінного між:

- ☑ ознаками та складом правопорушення;
- ☑ прямим і непрямим умислом;
- ☑ самовпевненістю та недбалістю;
- ☑ мотивом та метою скоєння правопорушення?

7) Розв'яжіть юридичні ситуації:

- а) Осипенко вкрав на заводі три електромотори, перекинув їх через огорожу. Після роботи він запропонував своєму товаришу Авдійчуку допомогти йому перенести мотори додому. Дорогою

вони зустріли ще одного свого приятеля Дячука і запропонували приєднатися до них. Через 10 хвилин усі були затримані. Визначте ознаки та склад правопорушення.

- б) Під час футбольного матчу, після несправедливого пенальті у ворота своєї команди, вболівальники влаштували бійку на стадіоні. Визначте ознаки та склад правопорушення.

Завдання та запитання

1. Що таке правопорушення?
2. Опишіть ознаки та склад правопорушення.
3. Наведіть приклади різних видів правопорушень. Охарактеризуйте їх.
4. Проаналізуйте причини протиправної та правомірної поведінки підлітків.
5. Розробіть програму дій (план дій), яка сприяла би зменшенню (унеможливленню) скоєння правопорушень.
6. Проранжируйте причини скоєння правопорушень за ступенем важливості. Відповідь аргументуйте.

§ 8. Юридична відповідальність

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати, що таке відповідальність, які є її види та наводити приклади;
- давати визначення юридичної відповідальності;
- називати підстави юридичної відповідальності та розкривати їхній зміст.

8.1. Поняття та ознаки юридичної відповідальності

Юридична відповідальність — це передбачене законом і застосоване органами держави примусове обмеження або позбавлення правопорушника певних благ.

Ознаки юридичної відповідальності:

- ▶ настає за вчинення правопорушення (за діяння, що містить склад правопорушення);
- ▶ здійснюється компетентним державним органом (на основі та відповідно до закону);
- ▶ застосовується у спеціальному порядку (процесуальне право);
- ▶ щодо правопорушника встановлюються певні обмеження або він позбавляється певних благ (майна).

8.2. Цілі та підстави юридичної відповідальності

Цілями юридичної відповідальності є:

- ▶ превенція (попередження) вчинення правопорушень, тобто вплив на правопорушника (спеціальна превенція) та на інших осіб (загальна превенція) з метою недопущення вчинення ними протиправних дій;
- ▶ покарання правопорушника (позбавлення волі на певний строк, конфіскація майна, штраф тощо);
- ▶ компенсація стороні, потерпілій від вчинення правопорушення;
- ▶ позбавлення винного на деякий час можливості вчиняти нові правопорушення тощо.

Підстави юридичної відповідальності — це сукупність обставин, за наявності яких особа може бути притягнута до юридичної відповідальності.

Підставами юридичної відповідальності є:

- ▶ наявність складу правопорушення (об'єкт, об'єктивна сторона, суб'єкт, суб'єктивна сторона);
- ▶ юридичний факт — скоєння самого правопорушення (фактична підстава);
- ▶ наявність правозастосовного акта, що набрав чинності (процесуальна підстава, рішення компетентного органу, який визначає вид відповідальності і засіб — вирок суду, наказ адміністрації).

8.3. Види юридичної відповідальності

Розрізняють такі види юридичної відповідальності:

- ▶ **Адміністративна відповідальність** — покладення на порушників адміністративних стягнень, передбачених законодавством за порушення норм адміністративного права (застосовується компетентними державними органами, посадовими особами у формі штрафу,

адміністративного арешту, позбавлення спеціального права, конфіскації чи вилучення предмета...).

- ▶ **Дисциплінарна відповідальність** — настає за порушення трудової дисципліни у формі дисциплінарних стягнень за рішенням керівництва підприємства (застосовується до робітника за вчинення дисциплінарних проступків у формі догани або звільнення).
- ▶ **Цивільно-правова відповідальність** — відповідальність у вигляді відшкодування завданої шкоди, збитків, яка застосовується за порушення майнових або особистих немайнових прав (можуть нести як фізичні, так і юридичні особи, в тому числі за невиконання, неналежне виконання зобов'язань у формі відшкодування збитків, штрафів, пені, компенсації моральної шкоди, відновлення порушених прав тощо).
- ▶ **Матеріальна відповідальність** — відповідальність працівника за шкоду, заподіяну підприємству, установі, організації (компенсація за завдану шкоду у грошовій формі).
- ▶ **Кримінальна відповідальність** — застосування кримінального покарання до фізичних осіб, винних у вчиненні злочину чи кримінального проступку (застосовується лише в судовому порядку у формі штрафу, позбавлення волі на певний строк, конфіскації майна, громадських або виправних робіт, позбавлення спеціального звання чи рангу, арешту, довічного позбавлення волі тощо).
- ▶ **Конституційна відповідальність** — це відповідальність народних депутатів України, Президента України, посадових осіб та державних органів за порушення норм Конституції (наприклад, втрата депутатського мандата через порушення вимог щодо несумісності, усунення Президента з поста завдяки імпідменту в разі вчинення ним державної зради чи іншого злочину, звільнення з посади, розпуск парламенту).
- ▶ **Кримінально-процесуальна відповідальність** настає в разі порушення встановлених норм кримінального процесу (наприклад, заміна підписки про невиїзд на взяття під варту тощо).

- **Міжнародно-правова відповідальність** — за скоєння міжнародних злочинів (встановлюється на основі норм міжнародного права й здійснюється на сьогодні за рішенням Міжнародного кримінального суду щодо фізичних осіб).

Коли особа не буде нести юридичну відповідальність.

Ви можете переглянути короткі сюжети із художніх фільмів, в яких вчиняються правопорушення, визначити вид юридичної відповідальності за скоєні правопорушення.

1) Висловіть свої думки за допомогою методу «Незакінчене речення»:

- «Для мене відповідальність — це ...»;
- «Юридична відповідальність — це ...»;
- «Особу притягують до юридичної відповідальності для того, щоб ...».

2) Визначте вид юридичної відповідальності:

- а) За появу на роботі у нетверезому стані охоронцю Н. було оголошено догану.
- б) Майстер зобов'язаний відшкодувати підприємству вартість електродріля, вкраденого ним, що було встановлено судом.
- в) За грабіж, відкрите вилучення чужого майна, громадянку С. було осуджено до 4 років позбавлення волі із конфіскацією майна.
- г) За нецензурну лайку в автобусі та образливе чіпляння до пасажирів на молодих людей Марину та Дмитра за рішенням суду було накладено штраф.
- г) За невчасне повернення кредиту фірма А сплачує неустойку у формі пені фірмі Б.
- д) Верховний Суд України позбавив двох народних депутатів депутатських мандатів через порушення вимог щодо несумісності (продовжували працювати головами районних державних адміністрацій).
- е) За скоєння злочину законодавчий орган держави усунув президента з посади у порядку імпичменту.
- е) За безпідставну невиклату заробітної плати робітникам заводу протягом 2-х місяців директора заводу було покарано штрафом.

3) Розгляньте фото у параграфі. Які правопорушення там зображено? Які види відповідальності можуть бути застосовані до порушників?

4) Складіть таблицю «Порівняльна характеристика адміністративної та кримінальної відповідальності» (див. с. 51).

Адміністративна відповідальність	Кримінальна відповідальність

5) Розв'яжіть юридичні ситуації:

- а) Двоє підлітків 17 років заблукали у лісі. Їм загрожувала голодна смерть. Щоб прохарчуватися, вони вбили оленя, полювання на якого було заборонено. Чи будуть нести юридичну відповідальність хлопці?
- б) Завод, що випускає шини за договором постачання, 5 років регулярно забезпечував автопідприємство шинами для вантажних автомобілів та тракторів, які доставлялися залізницею. Проте чергова партія шин не була поставлена вчасно, оскільки працівники залізниці оголосили страйк і повністю було припинено на кілька днів рух потягів. Дайте характеристику юридичній ситуації. Чи буде нести відповідальність завод?

Завдання та запитання

1. Що таке юридична відповідальність?
2. Вкажіть ознаки юридичної відповідальності.
3. Розкрийте зміст принципів юридичної відповідальності.
4. Проаналізуйте особливості кожного з видів юридичної відповідальності.
5. Що спільного та відмінного між видами юридичної відповідальності?
6. Дайте оцінку виду юридичної відповідальності й застосовуваним відповідним санкціям.

§9. Обставини, що виключають шкідливість (суспільну небезпеку) діяння

Практичне заняття

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- описувати обставини, що виключають шкідливість (суспільну небезпеку) діяння;
- розв'язувати правові ситуації з використанням знань про правопорушення та юридичну відповідальність;
- застосовувати засвоєні поняття та вміння для вирішення простих правових ситуацій та регулювання власної поведінки відповідно до норм права.

9.1. Обставини, що виключають юридичну відповідальність

Законодавством визначаються обставини, що виключають юридичну відповідальність, хоча діяння особи містить ознаки та склад правопорушення. Це, зокрема:

- ▶ необхідна оборона;
- ▶ крайня необхідність;
- ▶ затримання злочинця;
- ▶ уявна оборона;
- ▶ діяння, пов'язане з ризиком;
- ▶ затримання особи, що вчинила злочин;
- ▶ фізичний або психічний примус;
- ▶ виконання наказу або розпорядження;
- ▶ виконання спеціального завдання з попередження чи розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації,
- ▶ вина кредитора;
- ▶ казус (випадок);
- ▶ непереборна сила;
- ▶ інші обставини, що виникли не з вини боржника (карантин, мораторій, протиправні дії третіх осіб, відмова у в'їзній візі тощо).
- ▶ **Необхідна оборона** — дії, вчинені з метою захисту охоронюваних законом прав та інтересів особи, яка захищається, або іншої особи, а також суспільних інтересів та інтересів держави від суспільно небезпечного посягання шляхом заподіяння тому, хто посягає, шкоди, необхідної і достатньої в даній ситуації для негайного відвернення чи припинення посягання, якщо при цьому не було допущено перевищення меж необхідної оборони.
- ▶ **Уявна оборона** — дії, пов'язані із заподіянням шкоди за таких обставин, коли реального суспільно небезпечного посягання не було, і особа, неправильно оцінюючи дії потерпілого, лише помилково припускала наявність такого посягання. Уявна оборона виключає кримінальну відповідальність за заподіяну шкоду лише у випадках, коли обстановка, що склалася, давала особі достатні підстави вважати, що мало місце реальне посягання, і вона не усвідомлювала і не могла усвідомлювати помилковості свого припущення.
- ▶ **Затримання особи, що вчинила злочин.** Не визнаються злочинними дії потерпілого та інших осіб безпосередньо після вчинення посягання, спрямовані на затримання особи, яка вчинила злочин, і доставлення до відповідних органів влади, якщо при цьому не було допущено перевищення заходів, необхідних для затримання такої особи.
- ▶ **Крайня необхідність** — це заподіяння шкоди правоохоронюваним інтересам у стані крайньої необхідності, тобто для усунення небез-

пеки, якщо цю небезпеку в даній ситуації не можна було усунути іншими засобами і якщо при цьому не було допущено перевищення меж крайньої необхідності.

- ▶ **Фізичний або психічний примус.** Не є злочином дія або бездіяльність особи, яка заподіяла шкоду правоохоронюваним інтересам, вчинена під безпосереднім впливом фізичного примусу або психічного примусу, внаслідок якого особа не могла керувати своїми вчинками.
- ▶ **Виконання наказу або розпорядження.** Дія або бездіяльність особи, що заподіяла шкоду правоохоронюваним інтересам, визнається правомірною, якщо вона була вчинена з метою виконання законного наказу чи розпорядження. Не підлягає кримінальній відповідальності особа, яка відмовилася виконувати явно злочинний наказ або розпорядження. Якщо особа не усвідомлювала і не могла усвідомлювати злочинного характеру наказу чи розпорядження, то за діяння, вчинене з метою виконання такого наказу чи розпорядження, відповідальності підлягає лише особа, що віддала злочинний наказ чи розпорядження.
- ▶ **Діяння, пов'язане з ризиком.** Не є злочином діяння, яке заподіяло шкоду правоохоронюваним інтересам, якщо це діяння було вчинене в умовах виправданого ризику для досягнення значної суспільно корисної мети. Ризик визнається виправданим, якщо мету, що була поставлена, не можна було досягти в даній обстановці дією, не поєднаною з ризиком, і особа, яка допустила ризик, обґрунтовано розраховувала, що вжиті нею заходи є достатніми для відвернення шкоди правоохоронюваним інтересам. Ризик не визнається виправданим, якщо він завідомо створював загрозу для життя інших людей або загрозу екологічної катастрофи чи інших надзвичайних подій.
- ▶ **Виконання спеціального завдання з попередження чи розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації.** Не є злочином вимушене заподіяння шкоди правоохоронюваним інтересам особою, яка відповідно до закону виконувала спеціальне завдання, беручи участь в організованій групі чи злочинній організації з метою попередження чи розкриття їх злочинної діяльності. Така особа підлягає відповідальності лише за вчинення умисного особливо тяжкого злочину.
- ▶ **Вина кредитора** — невиконання зобов'язань чи неналежне виконання зумисно чи з необережності, якщо інше не передбачено законодавством.
- ▶ **Непереборна сила** — це надзвичайна подія, настанню якої неможливо запобігти, що зробила неможливим виконання зобов'язання.

Може бути природна подія (паводок, землетрус) та соціальна (війна, страйк). Основними ознаками непереборної сили є надзвичайність та неможливість запобігти (її не можливо побороти). Не звільняє від відповідальності лише у випадках, прямо зазначених у законах (завдана шкода при перевезеннях літаками).

- ▶ **Випадок (казус)** — це обставина, яку неможливо передбачити та запобігти їй у певній ситуації (поломка авіадвигуна внаслідок потрапляння птаха).

Ви можете проглянути короткі сюжети із художніх фільмів, в яких дії осіб можуть бути кваліфіковані як обставини, що виключають юридичну відповідальність. Обговоріть, що свідчить про такі обставини.

9.2. Аналізуємо юридичні ситуації

Дослідіть юридичні ситуації й визначте, в яких випадках особи будуть нести юридичну відповідальність і яку й чому, а в яких дії осіб будуть кваліфікуватися як обставини, що виключають юридичну відповідальність. Аргументуйте й обґрунтуйте свою думку.

Ситуація 1

Олійник прокинувся уночі від шкряботіння під дверима його квартири. Коли він запитав, хто там, невідомі почали ломитися у двері, намагаючись їх вибити. Тоді Олійник узяв рушницю, зарядив її і попередив, що стрілятиме. Однак невідомі продовжували ламати двері. Коли двоє осіб виламали двері і вдерлися до квартири, Олійник вистрелив. У результаті один зі злочинців помер, а другий був тяжко поранений. Як кваліфікувати дії Олійника?

Ситуація 2

Повертаючись із села у місто на власному автомобілі, громадянин Онишко вирішив підвезти своїх односельців, що «голосували» на дорозі. Доїжджаючи до міста, через дощ, Онишко не впорався з керуванням і з'їхав у кювет. У результаті одна із пасажирок отримала серйозні ушкодження. Онишко намагався зупинити проїжджаючі автомобілі, але жоден з них не зупинився. Тоді він вийшов на дорогу і став посередині, в результаті чого водій автомобіля, що рухався по шосе, змушений був зупинитися. Однак відмовився підвезти потерпілу до лікарні, оскільки він поспішав на важливу зустріч, а кров, яку втрачала потерпіла, могла забруднити салон автомобіля. Після цього Онишко насильно забрав у водія автомобіль і доставив жінку до лікарні, врятувавши їй життя. Як кваліфікувати дії Онишка?

Ситуація 3

Неповнолітні Олексій (16 років) та Сергій (15 років) вночі у дворі будинку намагалися вчинити крадіжку ковпаків з автомобіля Комарова. Чоловік у цей час був у своїй квартирі (на 2-му поверсі будинку). Почувши у дворі підозрілий шурхіт, вийшов на балкон і двічі вистрілив з мисливської рушниці в напрямку хлопців, наказавши підняти їм руки. Хлопці підняли руки і почали просити Комарова не стріляти, оскільки вони нічого не зробили. Але Комаров двічі вистрілив у хлопців, що стояли з піднятими руками, завдавши їм тяжкі тілесні ушкодження. Як кваліфікувати дії Комарова?

Ситуація 4

Петкун, повертаючись пізно вночі з дня народження свого товариша, перебуваючи у нетверезому стані, помилково зайшов до будинку сусіда, переплутавши із власним (їхні будинки були побудовані за типовими проектами). Сусід, прийнявши в темноті Петкуна за злодія, почав його бити держакон лопати. Від одержаних травм Петкун помер. Як кваліфікувати дії сусіда?

Ситуація 5

Неповнолітні Каракозова та Климук під час походу відстали від своїх друзів та загубилися у лісі. Після кількох днів пошуків та намагань знайти дорогу знесилені та зголоднілі дівчата вночі потрапили на сторожку егеря. Вони виламали двері, взяли продукти, одяг, сокиру, ліхтар та компас — розраховували вибратися з лісу. Як кваліфікувати дії дівчат?

Орієнтовні завдання на урок узагальнення.

РОЗДІЛ III

Взаємозв'язок людини і держави

§ 10. Конституція України. Конституційний Суд України

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати та застосовувати поняття «конституція»;
- називати ознаки Конституції України;
- наводити приклади повноважень Конституційного Суду України;
- оцінювати значення Конституції України.

10.1. Що таке конституція. Чому конституція є основним законом держави

Особливе місце серед нормативно-правових актів держави займає *конституція*.

У перекладі з латинської термін «*конституція*» означає устрій, установа, встановлення. Першою у світі чинною конституцією була Конституція США 1787 р. (з поправками діє сьогодні). У 1710 році гетьман Пилип Орлик розробив першу в Україні конституцію (не набула чинності).

Конституція — це основний закон держави, що визначає основи суспільного і політичного ладу, правове становище людини і громадянина, структуру та організацію діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, державну символіку та інші найважливіші питання функціонування держави.

Конституція України є:

- ▶ за формою — писана і кодифікована (єдиний документ);
- ▶ за часом прийняття — нова (конституція другої хвили);
- ▶ за способом прийняття — прийнята представницьким органом (парламентом України — ВРУ);
- ▶ за способом внесення змін — жорстка (зміни вносяться не менш як 2/3 депутатів від конституційного складу ВРУ, а до розділів I. «Загальні засади»; III. «Вибори. Референдум»; XIII. «Внесення змін до Конституції України» — винятково всеукраїнським референдумом);
- ▶ за рівнем втілення у життя — реальна;
- ▶ за терміном дії — постійна;
- ▶ за державним устроєм — унітарна (Україна — унітарна держава).

Перша сторінка Конституції П. Орлика

Конституція України є Основним Законом у нашій державі, оскільки вона регламентує такі найважливіші суспільні відносини:

- ▶ державний лад;
- ▶ правовий статус особи;
- ▶ взаємовідносини особи із суспільством та державою;
- ▶ організацію та діяльність органів державної влади й місцевого самоврядування.

Конституція має характерні ознаки, що відрізняють її від інших нормативно-правових актів, зокрема:

- ▶ **конституція має найвищу юридичну силу** (всі нормативно-правові акти повинні прийматися на основі конституції органами та за процедурами, передбаченими у конституції);
- ▶ **конституція має установчий та програмний характер** (визначає конституційний лад держави, права та свободи людини, коло повноважень органів державної влади);
- ▶ **конституція є базою для законодавства** (закони та підзаконні акти розвивають положення конституції);
- ▶ **конституція — це закон, який містить норми прямої дії** (для застосування норм конституції не потрібні додаткові нормативно-правові акти; у разі порушення цих норм будь-яка людина має право звернутися по захист до суду або уповноважених органів, наприклад, прокуратури);

- ▶ **конституція розробляється і приймається (змінюється) в особливому порядку** (якщо для прийняття закону достатньо щоб «за» проголосувало понад 1/2 депутатів парламенту, то для прийняття конституції потрібно 2/3, а в окремих випадках, — всенародного одобрення на референдумі; спеціальна процедура розробки та внесення змін).

10.2. Якою є структура Конституції України

Конституція України, прийнята 28 червня 1996 року, складається з преамбули (*фр. préambule* — передмова, *лат. preambulus* — той, що йде попереду, передній) та 15 розділів.

У преамбулі йдеться про те, що ВРУ від імені українського народу, виражаючи його суверенну волю, спираючись на багатовікову історію українського державотворення, на право самовизначення, прийняла цю Конституцію, яка є Основним Законом України. Також у преамбулі визначено основні цілі розвитку суспільства та держави, якими є забезпечення прав і свобод людини та гідних умов її життя, розвиток та зміцнення демократичної, соціальної, правової держави, європейську ідентичність Українського народу і незворотність європейського та євроатлантичного курсу України.

Розділ I «Загальні засади» визначає конституційні ознаки Української держави, символи держави, принципи поділу влади, основи правової системи, основи економічних, національних відносин, основи національної безпеки та зовнішньої діяльності держави.

Розділ II «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина» встановлює права, свободи, обов'язки громадян України.

У розділах III–XII йдеться про структуру та функції органів державної влади та місцевого самоврядування, організацію народовладдя, адміністративно-територіальний устрій України.

Розділи XIII–XV встановлюють порядок внесення змін до Конституції, набуття її чинності, терміни та напрями законотворчої діяльності, необхідні для приведення українського законодавства у відповідність до норм Конституції.

Конституція України є основою (базою) для інших галузей права України. Закони та інші нормативно-правові акти, що приймаються в Україні, не повинні суперечити Конституції, що визначено у ч. 2 ст. 8 Конституції України: «Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй». Контроль за дотриманням конституційних норм в Україні здійснює Конституційний Суд України, компетенцією якого є визначення конституційності (відповідності Конституції) чи неконституційності (невідповідності Конституції) нормативно-правових актів, прийнятих у державі. Не можуть

суперечити Конституції України міжнародні договори, укладені державою.

Як приймали Конституцію України.

Конституція України.

10.3. Яким є склад Конституційного Суду України

Суд — це орган держави, до компетенції якого входить здійснення правосуддя у вигляді розгляду адміністративних, кримінальних і цивільних справ та прийняття у цих справах законних рішень.

Конституційний Суд України є єдиним органом конституційної юрисдикції в Україні. Його діяльність регламентується Конституцією України (розділ XII) та Законом України «Про Конституційний Суд України» (Посилання на закон).

Завданням Конституційного Суду України є гарантування верховенства Конституції України як Основного Закону держави на всій території України.

Конституційний Суд України складається із 18 суддів. Президент України, Верховна Рада України та з'їзд суддів України призначають по 6 суддів Конституційного Суду. Суддею Конституційного Суду може бути громадянин України:

- ▶ який володіє державною мовою;
- ▶ на день призначення досяг сорока років;
- ▶ має вищу юридичну освіту;
- ▶ стаж професійної діяльності у сфері права щонайменше 15 років;
- ▶ високі моральні якості;
- ▶ є правником із визнаним рівнем компетентності.

Суддя Конституційного Суду України призначається на 9 років без права бути призначеним на повторний строк.

10.4. Якими є повноваження Конституційного Суду України

Конституційний Суд приймає рішення та дає висновки у справах щодо:

- ▶ конституційності законів та інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим. Ці питання розглядаються за зверненнями: Президента

України, не менш як 45 народних депутатів України, Верховного Суду України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Верховної Ради Автономної Республіки Крим;

- ▶ відповідності Конституції України чинних міжнародних договорів України або тих міжнародних договорів, що вносяться до Верховної Ради для надання згоди на їх обов'язковість;
- ▶ дотримання конституційної процедури розслідування і розгляду справи про усунення Президента України з поста в порядку імпічменту;
- ▶ офіційного тлумачення Конституції та законів України.

Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за **конституційною скаргою** особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України. Конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано.

Закони та інші правові акти або їх окремі положення, що визнані неконституційними, втрачають чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України рішення про їх неконституційність.

Форми звернення до Конституційного Суду України.

1) Обговоріть питання: Чому богиня правосуддя Феміда зображується із зав'язаними очима та терезами у руці?

2) Використовуючи метод «Прес», висловіть свої судження з питання: Яке значення має Конституція для держави, міста, школи, кожної людини?

3) Об'єднайтеся у групи. Складіть кілька конституційних звернень. Обговоріть їх.

4) Розв'яжіть юридичну ситуацію:

Громадянин України звернувся до Конституційного Суду України (КСУ) з проханням розглянути його справу, оскільки він незадоволений рішенням міського та апеляційного судів. Яку відповідь він отримає у КСУ? Відповідь обґрунтуйте.

Завдання та запитання

1. Що таке конституція?
2. Вкажіть ознаки конституції.
3. Поясніть, чому Конституція України є Основним Законом у державі.
4. Проаналізуйте повноваження Конституційного Суду України.
5. Конституція проголошує Україну демократичною, соціальною, правовою державою. Розкрийте зміст цих понять. Які недоліки та проблеми, на вашу думку, існують в нашій державі щодо проголошення й дотримання цих принципів?

6. Дайте оцінку праву Конституційного Суду України визнавати неконституційними нормативно-правові акти.

§ 11. Особа, суспільство, держава

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати та застосовувати поняття «людина», «особа», «громадянин», «громадянство»;
- розкривати суть взаємовідносин особи і суспільства;
- пояснювати поняття «правовий статус особи» та називати його види;
- пояснювати особливості взаємовідносин особи і держави;
- характеризувати підстави набуття та припинення громадянства України.

11.1. Людина, особа, громадянин

Вивчаючи питання теорії держави та права, ми натрапляли на такі поняття, як «людина», «особа», «громадянин», «громадянство». Усі ці поняття мають свої особливості й характеризують стан взаємовідносин особи і суспільства, особи і держави, суспільства і держави.

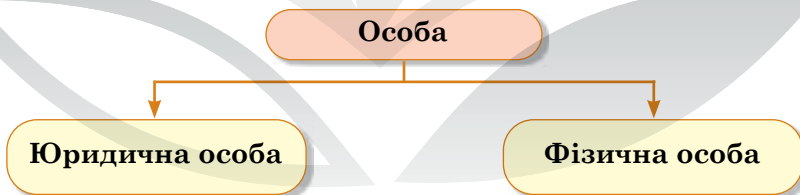
Термін «людина» означає біологічну істоту, одну із форм життя, що існують на Землі.

Людина від індивіду до індивідуальності.

Використання терміна «особа» можливе у двох варіантах: **фізична особа** (окрема людина, що виступає суб'єктом правовідносин) та **юридична особа**.

Дещо різняться взаємостосунки людини (особи) з державою, оскільки на відміну від відносин особа-суспільство, що виникають природно в процесі життєдіяльності, відносини людина-держава закріплюються нормативно, у конституціях, законах та інших нормативно-правових актах, що видає держава.

Людина, яка належить до певної держави, має стійкий правовий зв'язок із нею, що проявляється у взаємних правах та обов'язках, називається **громадянином**.

11.2. Особливості взаємовідносин особи і держави. Поняття прав і свобод людини

Становище людини в державі характеризується її правовим статусом.

Правовий статус особи — сукупність прав, свобод і обов'язків громадян, закріплених у нормативних актах держави (конституції, закони), а також гарантії їх здійснення.

- ▶ **Права людини** — це можливості людини існувати й розвиватися, задовольняти свої потреби. Права людини мають усі люди, незалежно від національності, статі, походження, релігії, мови, раси, громадянства тощо. Права людини — це можливості людини здійснювати певні дії для задоволення своїх життєво важливих матеріальних і духовних інтересів та потреб.

Права людини мають природну сутність і невід'ємні від особи, вони позатериторіальні й існують незалежно від закріплення в законодавчих актах держави, є об'єктом міжнародно-правового регулювання та захисту.

- ▶ **Свободи людини** — це відсутність яких-небудь обмежень, утисків у чомусь (діяльності, поведінці), можливість вибору моделі поведінки (свобода світогляду і віросповідання, свобода слова, свобода зборів, мітингів, демонстрацій). Свободи людини — це те саме, що й права, але здійснюються самостійно, і від держави вимагається лише не обмежувати можливості для реалізації цих свобод. За ст. 19 Конституції України, ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.
- ▶ **Обов'язки людини** — встановлена державою межа та міра обов'язкової поведінки, невиконання якої тягне настання юридичної відповідальності.

Залежно від повноти прав, свобод та обов'язків людини усіх осіб, що перебувають на території кожної конкретної держави, можна поділити на: *громадян держави, іноземців, осіб без громадянства (апатриди) та осіб із подвійним громадянством (біпатриди), біженців.*

Громадянство — це стійкий політико-правовий зв'язок особи і держави, який передбачає наявність взаємних прав та обов'язків (підданство — те саме, що й громадянство у державі з монархічною формою правління).

Громадянство особа може набути за народженням, за походженням, внаслідок набуття, усиновлення тощо. Припиняється громадянство шляхом виходу чи втрати.

Іноземець. Апатрид. Біпатрид. Біженець.

Між державою та особою існує стійкий тісний взаємозв'язок. Держава закріплює законодавчо права і свободи людини, маючи обов'язок перед людиною захищати її, забезпечувати дотримання цих прав і свобод, виконувати свої функції. А людина, зі свого боку, користується цими правами і свободами, водночас вступаючи в соціальні відносини, має виконувати взяті на себе зобов'язання.

11.3. Громадянство України: поняття, підстави набуття і припинення

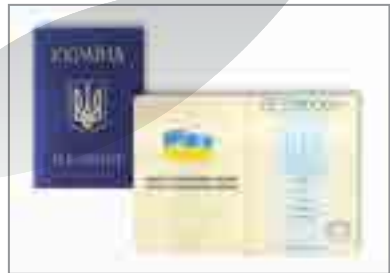
Питання громадянства в Україні регулюється Конституцією та Законом України «Про громадянство».

Принципи, на яких ґрунтується громадянство України.

Підстави набуття громадянства України:

- ▶ **за народженням** (особа, яка народилась на території України, батьки якої є іноземцями, особами без громадянства, що постійно проживають на території України на законних підставах; батьки якої невідомі; один із батьків якої є громадянином України. Особа, яка має право на набуття громадянства України за народженням, є громадянином України з моменту народження);
- ▶ **за територіальним походженням** (особа, яка сама або хоча б один з її батьків, дід чи баба, повнорідні брат чи сестра народилися або постійно проживали до 16 липня 1990 року на території, яка стала територією України, а також на інших територіях, що входили до складу Української Народної Республіки, Західноукраїнської Народної Республіки, Української Держави, Української Соціалістичної Радянської Республіки, Закарпатської України, Української Радянської Соціалістичної Республіки (УРСР));
- ▶ **внаслідок прийняття до громадянства** (іноземець або особа без громадянства можуть бути за їх клопотаннями прийняті до громадянства України).

Умовами прийняття до громадянства України є:

- визнання і дотримання Конституції України та законів України;
 - зобов'язання припинити іноземне громадянство;
 - безперервне проживання на законних підставах на території України протягом останніх п'яти років;
 - отримання дозволу на постійне проживання в Україні;
 - володіння державною мовою або її розуміння в обсязі, достатньому для спілкування;
 - наявність законних джерел існування (заробітна плата, прибуток від підприємницької діяльності або власності, пенсія, стипендія...);
- ▶ **внаслідок поновлення у громадянстві;**
 - ▶ **внаслідок усиновлення;**
 - ▶ **внаслідок встановлення над дитиною опіки чи піклування;**
 - ▶ **внаслідок встановлення над особою, визнаною судом недієздатною, опіки;**
 - ▶ **у зв'язку з перебуванням у громадянстві України одного чи обох батьків дитини** (дитина, яка є іноземцем або особою без громадянства, один з батьків якої є громадянином України, а другий — особою без громадянства чи іноземцем, реєструється громадянином України за клопотанням того з батьків, який є громадянином України. Датою набуття громадянства України є дата реєстрації набуття особою громадянства України);
 - ▶ **внаслідок встановлення батьківства.**
Набуття громадянства України дітьми віком від 14 до 18 років може відбуватися лише за їхньою згодою;
 - ▶ **за іншими підставами, передбаченими міжнародними договорами України.**

Підстави припинення громадянства України:

- ▶ **внаслідок виходу з громадянства України,** відповідно до чинного законодавства України громадянин України, що постійно проживає за кордоном, може вийти з громадянства України за його клопотанням. Вихід дітей віком від 14 до 18 років з громадянства України може відбуватися лише за їхньою згодою;
- ▶ **внаслідок втрати громадянства України.** Громадянство України втрачається:
 - якщо громадянин України після досягнення ним повноліття добровільно набув громадянство іншої держави (не вважаються добровільним набуттям іншого громадянства такі випадки: а) одночасне набуття дитиною за народженням громадянства України та громадянства іншої держави чи держав;

б) набуття дитиною, яка є громадянином України, громадянства своїх усиновителів унаслідок усиновлення її іноземцями; в) автоматичне набуття громадянином України іншого громадянства внаслідок одруження з іноземцем; г) автоматичне набуття громадянином України, який досяг повноліття, іншого громадянства внаслідок застосування законодавства про громадянство іноземної держави, якщо такий громадянин України не отримав документ, що підтверджує наявність у нього громадянства іншої держави);

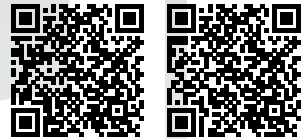
- якщо особа набула громадянство України внаслідок обману, подання свідомо неправдивих відомостей або фальшивих документів;
- внаслідок добровільного вступу на військову службу іншої держави, яка відповідно до законодавства цієї держави не є загальним військовим обов'язком чи альтернативною (невійськовою) службою.

► **за підставами, передбаченими міжнародними договорами України.**

Приймає рішення і видає укази про прийняття до громадянства України і про припинення громадянства України Президент України.

Як визначається громадянство дітей? Як регулюється питання виходу з громадянства України дітей?

1) За допомогою методу «Мікрофон» закінчіть речення: Громадянство України для мене — це...

- 2) Використовуючи метод «Дискусія із заданої позиції», організуйте дискусію на тему: «Подвійне громадянство: за і проти».
- 3) Підготуйте короткі повідомлення про іноземців та біженців на основі інформації зі ЗМІ.
- 4) Складіть таблицю «Порівняльна характеристика правового статусу іноземців і біженців».

Іноземці	Біженці

5) За допомогою методу «Карта понять (ідей)» дайте відповідь на запитання: Що спільного і відмінного між...:

- ☑ підставами набуття громадянства за народженням та походженням;
- ☑ прийняттям до громадянства та поновленням у громадянстві;
- ☑ виходом з громадянства та втратою громадянства;
- ☑ громадянством та підданством.

- 6) Чи мають право особи у зазначених ситуаціях на набуття громадянства України? Якщо мають, то за якими підставами:
- дитина, що народилася в Україні, батьки якої громадяни Польщі, мають дозвіл на тимчасове проживання в Україні;
 - дитина, що народилася в Україні під час переїзду її батьків із Китаю на постійне проживання до Німеччини;
 - особа без громадянства, дід якої народився на території Карпатської України та емігрував до США у 1939 р.;
 - дитина (громадянин Туреччини), що була усиновлена, коли батько громадянин Туреччини, а мати — громадянка України;
 - дитина, батьки якої померли (громадяни Молдови), виховується у державному дитячому будинку в Україні;
 - громадянин України встановив опіку над своїм товаришем громадянином Білорусі, який проживає в Україні і визнаний недієздатним;
 - громадянин Німеччини, що придбав в Україні готельний комплекс;
 - громадянин Польщі, визнаний судом батьком дитини, що народилася в Україні у громадянки України?
- 7) Після опрацювання кожного пункту параграфа розгляньте відповідні юридичні ситуації:
- Громадянин Білорусі висловив бажання прийняти громадянство України. Він вільно розмовляє українською мовою, має власне кафе в Україні, не порушував закони України. Яких умов йому слід іще дотриматися, щоби стати громадянином України?
 - Особа без громадянства, яка проживає в Україні останні 4 роки, має власну квартиру, отримує пенсію, вивчила українську мову, не притягувалася до юридичної відповідальності, подала заяву про прийняття до громадянства України. Яку відповідь вона отримає?
 - Батьки Марини К. (14 років) переїжджають на постійне проживання до Польщі, змінюючи при цьому громадянство України на польське. Марина не бажає переїжджати, змінювати громадянство і хоче далі жити в Україні з бабусею. Як буде вирішена ситуація? Чи буде врахована думка Марини?
 - У сім'ї громадян України із Хмельницького, що перебувають на заробітках в Італії, народилася дитина. Громадянином якої країни буде дитина?
 - Сім'я Орлових (чоловік, дружина, донька 13 р., син 16 р.), що проживає у США п'ять років, отримала дозвіл від уряду США

на вступ до громадянства США. Спрогнозуйте дії батьків. Чи будуть у даній ситуації враховуватися інтереси дітей?

Завдання та запитання

1. Що таке людина, особа, громадянин?
2. Вкажіть підстави набуття та втрати громадянства України.
3. Поясніть, чому, на вашу думку, у питанні громадянства дітей їхня думка враховується з 14 років.
4. Проаналізуйте умови прийняття до громадянства України
5. Запропонуйте ваші власні додаткові підстави, які могли б призвести до втрати громадянства України.
6. Оцініть важливість та правове значення юридичного зв'язку особи та держави.

§ 12. Права, свободи та обов'язки людини і громадянина

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- називати основні права і свободи людини та громадянина;
- коментувати статті II розділу Конституції України, пояснюючи юридичний зміст окремих конституційних прав та свобод людини і громадянина;
- описувати конституційні обов'язки осіб;
- аналізувати правові ситуації щодо дотримання чи порушення основних прав та свобод людини і громадянина;
- оцінювати необхідність реалізації громадянином конституційних прав, свобод і виконання обов'язків.

12.1. Які права людини закріплені у Конституції України

Права і свободи людини в Україні закріплені у Конституції, кодексах, законах, підзаконних актах. Права і свободи, що містяться у Конституції України, називаються **конституційними**.

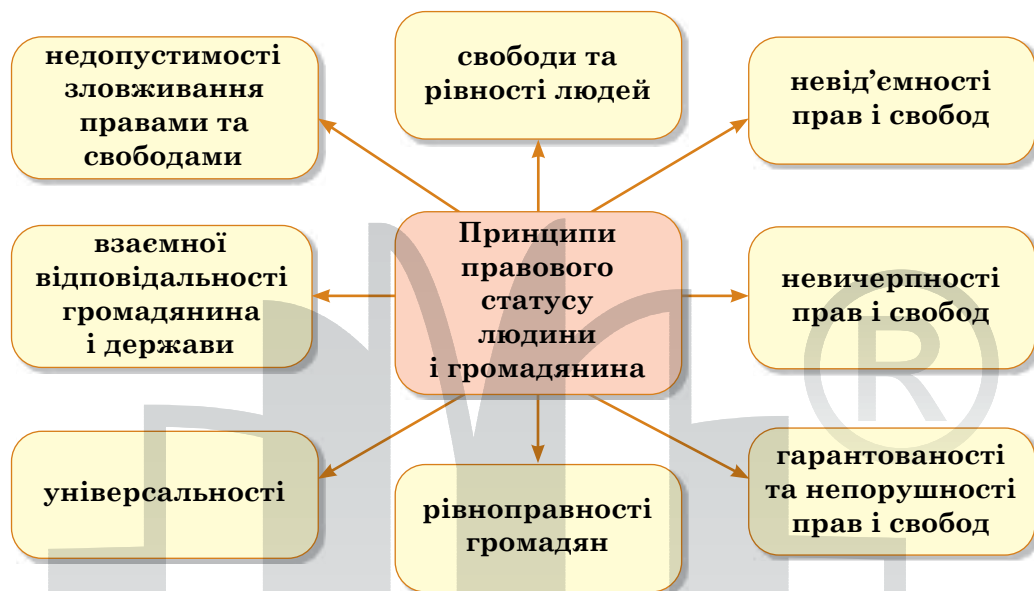

Конституція України.

Розділ II Конституції України має назву «**Права, свободи та обов'язки людини і громадянина**». Саме цей розділ і визначає конституційні права, свободи, обов'язки людини і громадянина та **принципи (засади) правового статусу людини** в Україні (див. схему с. 68).

У юридичній термінології існують поняття «**права людини**» (пов'язані з існуванням людини) та «**права громадянина**» (засновані на належності людини до певної держави). Права людини — поняття, що

стосується всіх осіб, які перебувають на території України (громадян України, іноземців, осіб без громадянства, біженців). Права громадянина стосуються винятково громадян України і передбачають як права людини, так і права громадянина України.

Відповідно до міжнародних стандартів права і свободи людини в Україні поділяють на п'ять категорій: *особисті (громадянські), політичні, економічні, соціальні, культурні*.

Конституційними громадянськими (особистими) правами в Україні є:

- ▶ право на життя (ст. 27);
- ▶ право людини на повагу до її гідності (ст. 28);
- ▶ право на свободу та особисту недоторканність (ст. 29);
- ▶ право на недоторканність житла (ст. 30);
- ▶ право на таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції (ст. 31);
- ▶ право на невтручання в особисте та сімейне життя (ст. 32);
- ▶ право на свободу пересування і вільний вибір місця проживання (ст. 33);
- ▶ право на свободу думки і слова (ст. 34);
- ▶ право на інформацію;
- ▶ право на свободу світогляду і віросповідання (ст. 35).

Політичними правами за Конституцією України є:

- ▶ право на свободу об'єднань (на об'єднання у політичні партії та громадські організації (ст. 36));
- ▶ право брати участь в управлінні державними справами (ст. 38);

- ▶ право на мирні збори, мітинги, походи і демонстрації (ст. 39);
- ▶ право на звернення громадян (ст. 40).

Економічними правами за Конституцією України є:

- ▶ право на власність (ст. 41);
- ▶ право на підприємницьку діяльність (ст. 42);
- ▶ право на працю (ст. 43);
- ▶ право на страйк (ст. 44).

Соціальними правами за Конституцією України є:

- ▶ право на відпочинок (ст. 45);
- ▶ право на соціальний захист (ст. 46);
- ▶ право на житло (ст. 47);
- ▶ право на достатній життєвий рівень (ст. 48);
- ▶ право на охорону здоров'я (ст. 49);
- ▶ право на безпечне для життя і здоров'я довкілля (ст. 50);
- ▶ право на вільну згоду на шлюб та захист материнства, батьківства, дитинства і сім'ї (ст. 51);
- ▶ права дитини (ст. 52).

Культурними (духовними) правами за Конституцією України є:

- ▶ право на освіту (ст. 53);
- ▶ право на свободу літературної, художньої, наукової і технічної творчості (ст. 54).

Міжнародні стандарти у сфері прав людини.

12.2. Механізми захисту прав людини: як реалізувати та захистити права і свободи

Оскільки держава нормативно закріплює права людини, визнає міжнародні стандарти, то вона бере на себе зобов'язання й відповідальність по забезпеченню й реалізації цих прав кожній людині. Тому, коли ми розглядаємо питання порушення чи недотримання прав людини, вони можуть розглядатися виключно у площині людина-держава. Права людини можуть порушувати держава, державні органи, посадові особи, особи, уповноважені діяти від імені держави (керівники державних та комунальних установ, правоохоронці тощо)...

Не є порушенням прав людини протиправні дії однієї людини стосовно іншої, які можуть бути кваліфіковані як адміністративне, цивільне чи кримінальне правопорушення. Такі дії є порушенням норм законів, а не прав людини.

У справах, які розглядає Європейський суд з прав людини, заявниками (подають скарги) виступають конкретні фізичні особи, а відповідачем завжди є держава.

Важливо, щоб людина не лише знала свої права, а й могла і вміла їх реалізувати, а у разі їх порушення іншими особами чи державою, знала, як і де вона може їх відстояти.

Забезпечення реалізації прав людини покладається в державі на її органи.

В Україні існує **механізм захисту прав і свобод людини** (органи, організації, до функцій яких віднесено правозахисну діяльність та конкретні шляхи захисту):

- ▶ Президент України (гарант прав і свобод людини і громадянина в Україні);
- ▶ Верховна Рада України (приймає закони, що захищають права людини);
- ▶ Уповноважений Верховної Ради з прав людини (здійснює парламентський контроль за дотриманням конституційних прав та свобод людини і громадянина);
- ▶ органи виконавчої влади;
- ▶ суди України;
- ▶ правоохоронні органи України (поліція, прокуратура, Служба безпеки України);
- ▶ органи місцевого самоврядування.

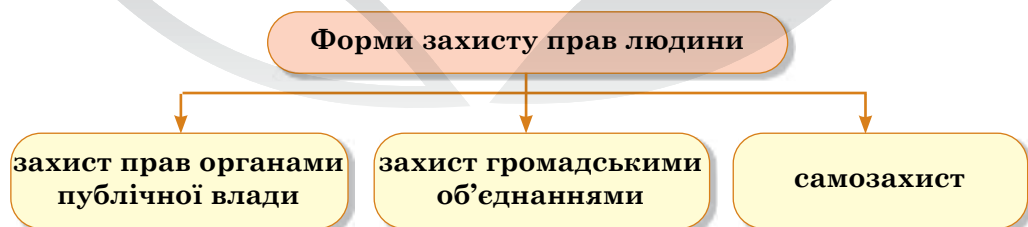

Будівля Європейського суду з прав людини у Страсбурзі (Франція)

Особа здійснює свої права на власний розсуд. Вона може їх здійснювати самостійно чи доручити своєму представнику (довіреність). Людина сама визначає час, порядок та зміст своїх дій, спрямованих на реалізацію своїх прав (вибір закладу освіти). Кожен також самостійно вирішує, здійснювати йому ці права чи ні (право на свободу слова).

З метою реалізації чи недопущення порушення своїх прав, у випадках їхнього порушення, неможливості здійснення, невизнання таких прав або оспорювання, кожна людина має право на захист.

Основними формами захисту прав людини, її майна та власності є:

У випадку порушення своїх прав людина має право звернутися до **суду**, з вимогою:

- ▶ відшкодувати завдані матеріальні чи моральні збитки;
- ▶ визнати незаконним рішення, прийняте щодо неї органом влади чи самоврядування (конфіскували земельну ділянку);
- ▶ визнати її права на щось (авторство);

- ▶ повернути їй її майно (позичені гроші);
- ▶ припинити певні дії (незаконна забудова) тощо.

Самозахист включає в себе:

- ▶ право особи звернутися письмово чи усно, одноосібно чи колективно до органів державної влади, в тому числі до вищих органів державної влади (Президента України, Прем'єр-міністра України, народних депутатів), органів місцевого самоврядування, правоохоронних органів, компетентних осіб із клопотанням чи скаргою. У своєму зверненні особа повинна вказати, які її права було порушено (порушуються чи можуть бути порушені) чи хто або що заважає їй реалізувати їх. Ці органи, відповідно до законодавства, зобов'язані обов'язково адекватно реагувати на звернення громадян шляхом вирішення зазначених проблем у разі підтвердження вказаних фактів;
- ▶ оскарження дій відповідних посадових осіб, що порушують права людини;
- ▶ публічні виступи, звернення в ЗМІ на захист своїх прав;
- ▶ звернення до правозахисних організацій;
- ▶ звернення в міжнародні органи із захисту прав людини...

Захист прав і свобод людини здебільшого здійснюється за бажанням особи (заява, скарга). У певних випадках це може відбуватися обов'язково за рішенням компетентних державних органів, наприклад, коли дії інших осіб кваліфікуються як адміністративні проступки чи злочини.

Гарантії захисту прав і свобод. Док. фільм «Європейський суд з прав людини».

12.3. Які основні обов'язки закріплює Конституція України

Людина, користуючись своїми правами і свободами, не повинна порушувати прав і свобод інших. Коли людина вступає у взаємовідносини з іншими людьми чи державою, в неї з'являються обов'язки.

У частині 1 статті 29 «Загальної декларації прав людини» і ст. 23 Конституції України зазначено, що кожна людина... має обов'язки перед суспільством, в якому забезпечується вільний і всебічний розвиток її особистості.

Обов'язки людини — це встановлена державою межа та міра обов'язкової поведінки, невиконання якої тягне настання юридичної відповідальності.

Обов'язки передбачають певну необхідну поведінку людини й не залежать від бажань людини.

Конституційними обов'язками громадян України є:

- ▶ захист Вітчизни, її незалежності та територіальної цілісності (ст. 65);

- ▶ відбувати військову службу відповідно до закону (ст. 65);
- ▶ не заподіювати шкоди природі, культурній спадщині (ст. 66);
- ▶ сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, установлених законом (ст. 67);
- ▶ неухильно дотримуватись законів і Конституції України (ст. 68);
- ▶ шанувати державні символи (ст. 65);
- ▶ здобуття повної загальної середньої освіти (ст. 53).

Виконання обов'язків забезпечується відповідними компетентними державними органами (поліція, суд, прокуратура, органи державної фіскальної служби, органи рибоохорони, органи державної лісової охорони, митні органи, управління освіти, військові комісаріати тощо). За невиконання обов'язків чи неналежне виконання обов'язків закон передбачає можливість притягнення особи до юридичної відповідальності. Наприклад, за ухилення від сплати податків особа може бути покарана від штрафу до позбавлення волі на строк до 10 років. За наругу над державними символами (спалювання, перекручення, плюндрування, пошкодження...) закон передбачає покарання від штрафу до позбавлення волі строком до 2-х років. Разом з тим, невиконання чи порушення обов'язків особою, порушення норм законів, не є підставою і причиною порушення прав цієї людини. **Не можна порушувати права людини, навіть якщо вона порушує права інших і закони держави.**

Закон передбачає різні види юридичної відповідальності й за порушення прав інших осіб.

1) Використовуючи метод «Дискусія із заданої позиції», організуйте дискусію на тему: «Що важливіше: права людини чи права громадянина?».

2) Об'єднайтеся у пари. Визначте для опрацювання кожною парою статтю Конституції України про певне право.

Після опрацювання спільно обговоріть найважливіші права із фіксацією роботи в таблиці:

№	Стаття	Зміст права	Гарантії

3) Що спільного і відмінного між:

- ☑ правами людини і правами громадянина;
- ☑ особистими і політичними правами та свободами;
- ☑ мітингом і страйком;
- ☑ захистом Вітчизни і службою в армії.

4) Робота в 5 групах — за кількістю категорій прав і свобод людини. Визначте, які, на вашу думку, є найбільш поширені порушення прав людини у кожній категорії. Складіть рекомендації, як не допустити порушення вказаних прав та як слід діяти у разі їх порушення.

5) Обговоріть, використовуючи метод «Мікрофон», питання: Чому право на освіту є одночасно обов'язком?

6) Дайте оцінку юридичним ситуаціям. Визначте, які права людини було порушено у зазначених ситуаціях:

- Міжнародний кримінальний суд оголосив, що видає ордер на арешт президента Судану Омара аль-Башира за звинуваченнями у воєнних злочинах і злочинах проти людяності в суданському регіоні Дарфур. Йому висунули сім звинувачень у воєнних злочинах, злочинах проти людяності, вбивствах, насильному переселенні й інших. За оцінками ООН, від початку збройного міжетнічного конфлікту в західносуданській області Дарфур 2003 року там загинули — і безпосередньо від бойових дій, і від голоду та хвороб, які супроводжують їх, — до 300 тисяч людей, а ще близько 2 мільйонів 700 тисяч мусили залишити домівки.
- Під час допиту підозрюваного у скоєнні злочину правохоронці за допомогою погроз та шляхом застосування фізичної сили намагалися «вибити» з нього потрібні свідчення.
- Двох неповнолітніх було затримано нарядом поліції, коли вони виходили з кінотеатру. У відділенні національної поліції їм не повідомили причини затримання. Через чотири дні про це було повідомлено їхнім батькам, які прийшли і забрали їх.
- Із протоколу поліції: «...Двоє осіб (за свідченнями очевидців, чоловік та жінка) 3.09.2015 р., виламавши двері ломом, проникли до дачного будинку у масиві «Озерний». Проте вони не встигли нічого вкрасти і змушені були втекти, оскільки до будинку під'їхав автомобіль...».
- Директор приватного підприємства, використовуючи міні-АТС, часто прослуховував телефонні розмови своїх працівників і час від часу втручався у розмови.
- Із газетної статті: «...Незабаром відбудуться слухання у суді за позовом гр. К. щодо друку у місцевій газеті недостовірної інформації про нього та членів його сім'ї, коли він балотувався в депутати до міської ради».
- 17-літній Андрій К. вирішив з'їздити до Польщі на запрошення свого друга. Але йому було відмовлено у видачі закордонного паспорта, оскільки через 8 місяців він підлягає призову до Збройних сил України і може до цього часу не повернутися в Україну.
- За рішенням глави обласної державної адміністрації місцевій телерадіостанції, кореспонденти якої у своїх репортажах

гостро критикували дії місцевої влади, було відмовлено у виділенні частотного ефіру, за «підрив державної безпеки й авторитету влади».

📌 **Із оголошення:** «До польської школи приймаються діти, які розмовляють польською мовою, а їхні батьки є католиками».

Завдання та запитання

1. Назвіть групи конституційних прав і свобод людини.
2. Класифікуйте всі відомі вам права людини відповідно по групах.
3. Наведіть кілька прикладів, у яких би особи користувалися своїми правами та свободами.
4. Проаналізуйте ефективність кожного з видів захисту прав людини в Україні.
5. Розробіть додаткові обов'язки, яких, на вашу думку, слід дотримуватися громадянам.
6. Доведіть, що право на життя є найвищою людською цінністю.

§ 13. Особливості організації державної влади в Україні: законодавча та виконавча влада. Президент України. Місцеве самоврядування

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати загальні засади організації державної влади, визначені Конституцією України;
- пояснювати конституційний статус Верховної Ради, її організаційну структуру та компетенцію;
- пояснювати місце Президента України в системі державних органів та розкривати його повноваження;
- давати визначення органів виконавчої влади, називати їх види;
- давати загальну характеристику Кабінету Міністрів України, центральних і місцевих органів державної виконавчої влади;
- пояснювати конституційний статус органів місцевого самоврядування, їх організаційну структуру та компетенцію.

13.1. Загальні засади організації державної влади в Україні

Стаття 6 Конституції України визначає, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та

судову. Такий поділ державної влади в Україні створює систему взаємних противаг і взаємовідносин між гілками влади, що запобігає її узурпації або надмірній концентрації в одних руках. Як уже зазначалося, розподіл влад є однією з рис правової держави, він необхідний для того, щоб влада не перетворювалась у ніким не обмежену силу, яка придушує суспільство. Законодавча, виконавча і судова влада мають можливості контролювати одна одну. Для здійснення найважливіших повноважень вони повинні взаємодіяти.

Конституція України закріплює чіткий поділ влади, про що свідчать такі положення:

- ▶ заборона народним депутатам перебувати на державній службі;
- ▶ право президента на розпуск парламенту;
- ▶ право парламенту усунути президента зі свого поста в порядку імпичменту;
- ▶ спільне призначення президентом і парламентом окремих посадових осіб;
- ▶ наявність відкладального права (вето) у президента тощо.

Конституція України закріплює положення про те, що органи, які представляють ту чи іншу гілку влади, здійснюють свої повноваження у встановлених законодавством межах. Тому особливо важливим є чітке визначення компетенції гілок влади.

13.2. Верховна Рада України

Законодавча влада — це делеговане народом своїм представникам у парламенті право видавати закони.

Єдиним органом законодавчої влади в Україні є **Верховна Рада України** (далі ВРУ). Її компетенція, порядок роботи, структура, правовий статус народних депутатів, порядок прийняття законів в Україні визначаються Конституцією (розділ IV) та низкою законів.

Верховна Рада України є загальнонаціональним, виборним, колегіальним органом державної влади, що діє на постійній основі. Верховна Рада України складається з однієї палати і має конституційний склад 450 народних депутатів. Строк повноважень Верховної Ради України становить 5 років.

Народним депутатом може бути громадянин України, який на день виборів досяг 21 року, має право голосу і проживає в Україні протягом останніх 5 років. Не може бути обраний народним депутатом громадянин, який має судимість за вчинення умисного злочину, якщо ця судимість не погашена і не знята у встановленому законом порядку.

Структура Верховної Ради України.

Конституція закріплює широке коло повноважень Верховної Ради України, що стосуються різних сфер державного життя. Найважливішими серед них є прийняття законів, внесення змін до Конституції України.

Відео. Фрагмент засідання Верховної Ради України.

До основних повноважень Верховної Ради належать:

- ▶ призначення всеукраїнського референдуму щодо вирішення питання про зміну території України, призначення виборів Президента України, чергових та позачергових виборів до органів місцевого самоврядування;
- ▶ визначення засад зовнішньої та внутрішньої політики;

Зал засідань Верховної Ради України

- ▶ затвердження загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, національно-культурного розвитку;
- ▶ затвердження Державного бюджету, контроль за його виконанням;
- ▶ усунення Президента України в порядку імпичменту;
- ▶ затвердження програми діяльності Кабінету Міністрів, контроль за діяльністю Кабінету Міністрів, розгляд питання про недовіру Кабінету Міністрів за пропозицією не менш як 150 депутатів та прийняття резолюції про недовіру більшості від конституційного складу;
- ▶ **призначення за поданням Президента України** та звільнення з посад:
 - Прем'єр-міністра України;
 - Міністра оборони України;
 - Міністра закордонних справ України;
 - Голови Служби безпеки України;
 - Голови Національного банку України;
 - членів Центральної виборчої комісії;
- ▶ **призначення за поданням Прем'єр-міністра України:**
 - інших членів Кабінету Міністрів України;
 - Голови Антимонопольного комітету України;
 - Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України;
 - Голови Фонду державного майна України;
 - звільнення зазначених осіб з посад;
 - вирішення питання про відставку Прем'єр-міністра України, членів Кабінету Міністрів України;
- ▶ **призначення чи обрання на посади**, звільнення з посад ряду посадових осіб, зокрема:
 - Голови та членів Рахункової палати;
 - Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини;
 - керівника апарату Верховної Ради України;
 - половини складу Ради Національного банку України;
 - половини складу Національної Ради України з питань телебачення і радіомовлення;
 - призначення третини складу Конституційного Суду України;
- ▶ **надання згоди на призначення на посади Президентом України** та звільнення з посад:
 - Генерального прокурора (а також висловлення недовіри йому, що має наслідком його відставку з посади);
- ▶ затвердження загальної структури, чисельності, функцій Збройних сил України, Служби безпеки України, МВС, інших військових формувань;

- ▶ оголошення за поданням Президента України стану війни й укладення миру, схвалення рішення Президента про використання Збройних сил України та інших військових формувань у разі збройної агресії проти України; схвалення рішення про надання військової допомоги іншим державам, про направлення підрозділів Збройних сил України до іншої держави чи про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України; затвердження протягом двох днів з моменту подання звернення Президента України указів про введення воєнного чи надзвичайного стану в Україні або в окремих її місцевостях, про загальну або часткову мобілізацію, про оголошення окремих місцевостей зонами надзвичайної екологічної ситуації;
- ▶ затвердження рішень щодо надання Україною позик і економічної допомоги іноземним державам та міжнародним організаціям, а також про одержання Україною від іноземних держав, банків і міжнародних фінансових організацій позик, не передбачених Державним бюджетом України, здійснення контролю за їх використанням;
- ▶ ратифікація та денонсація міжнародних договорів України;
- ▶ дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим за певних умов, призначення позачергових виборів до Верховної Ради Автономної Республіки Крим; утворення та ліквідація районів, встановлення і зміна меж районів та міст, віднесення населених пунктів до категорії міст, найменування і перейменування населених пунктів і районів;
- ▶ затвердження переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації, визначення правових засад вилучення об'єктів права приватної власності тощо.

Порядок роботи Верховної Ради України.

13.3. Президент України

Термін «президент» походить від латинського *«praesidens»* і означає «той, хто сидить попереду». В Україні посаду Президента було засновано законом від 5 липня 1991 року, а перші вибори відбулися 1 грудня 1991 року. За Конституцією України 1996 р. Президент є **главою держави**.

Офіс Президента України

Президенти України (зліва направо):

Л. Кравчук, Л. Кучма, В. Ющенко, В. Янукович, П. Порошенко, В. Зеленський

Президентом України може бути обраний громадянин України, який на день проведення виборів досяг 35 років, має право голосу, проживає в Україні протягом 10 останніх перед днем виборів років та володіє державною мовою. Та сама особа не може бути Президентом України більш як два строки підряд. Термін повноважень Президента України становить 5 років.

Історія інаугурацій президентів України.

Правовий статус і повноваження Президента визначає розділ V Конституції України. Президент України є главою держави і виступає від її імені. Президент України є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав та свобод людини і громадянина.

Президент України не може мати іншого представницького мандата, обіймати посаду в органах державної влади або в об'єднаннях громадян, а також займатися іншою оплачуваною або підприємницькою діяльністю чи входити до складу керівного органу або наглядової ради підприємства, що має на меті одержання прибутку.

Президент України користується правом недоторканності на час виконання повноважень. За посягання на честь та гідність Президента винні особи притягаються до відповідальності на підставі закону. Звання Президента України охороняється законом і зберігається за ним довічно, якщо тільки Президент не був усунутий зі свого поста в порядку імпичменту.

Президент України не може передавати свої повноваження іншим особам або органам. У разі дострокового припинення повноважень Президента України виконання обов'язків Президента України на період до обрання і вступу на пост нового Президента України покладається на Прем'єр-міністра України.

Президент видає укази і розпорядження, які є обов'язковими для виконання на території України.

Повноваження Президента України визначає стаття 106 Конституції України.

Повноваження глави держави. Президент України є главою держави, гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності, додержання Конституції, прав і свобод людини, він забезпечує незалежність, національну безпеку, правонаступництво держави.

Представницькі повноваження. Президент України:

- ▶ представляє державу в міжнародних відносинах;
- ▶ здійснює керівництво зовнішньополітичною діяльністю держави;
- ▶ веде переговори та укладає міжнародні договори України;
- ▶ приймає рішення про визнання іноземних держав;
- ▶ призначає та звільняє глав дипломатичних представництв України;
- ▶ приймає вірчі і відкличні грамоти дипломатичних представників іноземних держав.

Повноваження, що стосуються діяльності Верховної Ради:

- ▶ Президент України припиняє повноваження Верховної Ради, якщо: 1) протягом одного місяця у Верховній Раді України не сформовано коаліцію депутатських фракцій; 2) протягом шістдесяти днів після відставки Кабінету Міністрів України не сформовано персональний склад Кабінету Міністрів України; 3) протягом тридцяти днів однієї чергової сесії пленарні засідання не можуть розпочатися.
- ▶ Президент України призначає дострокові вибори до Верховної Ради України.

Повноваження у сфері законодавства. Президент України:

- ▶ має право законодавчої ініціативи;
- ▶ підписує закони, прийняті Верховною Радою;
- ▶ має право вето щодо прийнятих Верховною Радою законів із наступним поверненням їх на повторний розгляд до Верховної Ради (крім законів, що вносять зміни до Конституції України);
- ▶ призначає всеукраїнський референдум щодо внесення змін до Конституції (розділів I, III, XIII);
- ▶ проголошує всеукраїнський референдум за народною ініціативою.

Повноваження, пов'язані з призначенням на посади і звільненням з посад.

- ▶ Президент України вносить подання до ВРУ про призначення:
 - Прем'єр-міністра України (подання вноситься за пропозицією більшості ВРУ не пізніше ніж через 15 днів з часу одержання такої пропозиції);
 - Міністра оборони України;
 - Міністра закордонних справ України;
 - Голови Служби безпеки України;
 - вносить пропозиції до ВРУ про відповідальність КМУ.
- ▶ Президент України призначає і звільняє:

- голів місцевих державних адміністрацій та припиняє їхні повноваження на цих посадах (за поданням Кабінету Міністрів України);
 - за згодою Верховної Ради України на посаду Генерального прокурора України та звільняє його з посади;
 - половину складу Ради Національного банку України;
 - половину складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.
- ▶ Президент України вносить пропозицію до Верховної Ради України про відповідальність Кабінету Міністрів України та прийняття резолюції недовіри КМУ.

Повноваження в галузі національної безпеки та оборони. Президент України:

- ▶ є Верховним Головнокомандувачем Збройних сил України;
- ▶ призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних сил, інших військових формувань;
- ▶ присвоює вищі військові звання;
- ▶ здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони;
- ▶ очолює Раду Національної безпеки та оборони;
- ▶ вносить до Верховної Ради подання про оголошення стану війни;
- ▶ приймає рішення про використання Збройних сил України у разі збройної агресії проти України;
- ▶ приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, небезпеки державній незалежності України;
- ▶ приймає у разі необхідності рішення про введення в Україні або в окремих її місцевостях надзвичайного стану, а також оголошує у разі необхідності окремі місцевості України зонами надзвичайної екологічної ситуації (з наступним затвердженням цих рішень Верховною Радою).

Повноваження в галузі правосуддя. Президент України:

- ▶ призначає третину складу Конституційного Суду;
- ▶ призначає суддів судів загальної юрисдикції за поданням Вищої Ради Правосуддя;
- ▶ здійснює помилування.

Повноваження в питаннях громадянства. Президент України приймає рішення:

- ▶ про прийняття до громадянства України;
- ▶ про припинення громадянства України;
- ▶ про надання притулку в Україні.

Президент України присвоює вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання і класні чини, нагороджує державними нагородами, встановлює президентські відзнаки та нагороджує ними.

Президент України виконує свої повноваження до прийняття присяги новообраним Президентом України.

Припинення повноважень Президента України (підстави, порядок).

Для забезпечення здійснення своїх повноважень Президент створює постійно діючий орган — Офіс Президента України (очолює глава Офісу Президента України, що призначається та звільняється Президентом).

13.4. Органи державної виконавчої влади України. Кабінет Міністрів. Центральні та місцеві органи виконавчої влади

Основними напрямками діяльності органів державної виконавчої влади в Україні є реалізація двох функцій — *виконавчої* та *розпорядчої*. **Виконавча** функція полягає у виконанні нормативних приписів та інших актів законодавчої влади, а **розпорядча** — в тому, що для виконання актів законодавчої влади органи виконавчої влади від свого імені видають управлінські акти та розпорядження.

Розрізняють центральні та місцеві органи виконавчої влади.

Кабінет Міністрів України — вищий орган у системі органів виконавчої влади, що здійснює виконавчу владу безпосередньо та через міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, Раду міністрів Автономної Республіки Крим та місцеві державні адміністрації, спрямовує, координує та контролює діяльність цих органів.

Міністерства та інші центральні органи виконавчої влади відповідальні перед Кабінетом Міністрів України, підзвітні та підконтрольні йому.

Кабінет Міністрів України може скасовувати акти міністерств та інших центральних органів виконавчої влади повністю чи в окремій частині.

Правовий статус Кабінету Міністрів України визначає розділ VI Конституції України та закон України «Про Кабінет Міністрів України». Конституція зазначає, що Кабінет Міністрів відповідальний перед Президентом України й ВРУ та підконтрольний і підзвітний Верховній

Засідання Кабінету Міністрів України

Раді України. У своїй діяльності Кабінет Міністрів керується Конституцією та законами України.

Склад КМУ. Порядок призначення та припинення діяльності.

Основними функціями Кабінету Міністрів України є:

- ▶ забезпечення державного суверенітету й економічної самостійності України, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання Конституції та законів України, актів Президента України;
- ▶ вжиття заходів щодо забезпечення прав та свобод людини і громадянина;
- ▶ забезпечення проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики; політики у сферах праці і зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки та культури, охорони природи, екологічної безпеки і природокористування;
- ▶ розробка і здійснення загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального та культурного розвитку України;
- ▶ забезпечення рівних умов розвитку всіх форм власності; здійснення управління об'єктами державної власності;
- ▶ розробка проекту закону про Державний бюджет України, забезпечення виконання затвердженого Верховною Радою Державного бюджету, подання Верховній Раді звіту про його виконання;
- ▶ здійснення заходів щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю;
- ▶ організація і забезпечення здійснення зовнішньоекономічної діяльності України, митної справи;
- ▶ спрямування і координація роботи міністерств, інших органів виконавчої влади.

Кабінет Міністрів України спрямовує і координує діяльність місцевих державних адміністрацій щодо виконання Конституції та законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, актів Кабінету Міністрів України, органів виконавчої влади вищого рівня, здійснення на відповідній території інших наданих місцевим державним адміністраціям повноважень.

Кабінет Міністрів України розглядає питання щодо призначення на посаду або звільнення з посади голів місцевих державних адміністрацій і внесення Президенту України відповідних подань.

Кабінет Міністрів України в межах своєї компетенції видає **постанови** і **розпорядження**, які є обов'язковими для виконання. Акти Кабінету Міністрів України підписує Прем'єр-міністр. Кабінет Міністрів України, маючи право законодавчої ініціативи, відповідно до Конституції України вносить проекти законів на розгляд Верховної Ради України.

Виконавчу владу в областях, районах і містах Києві та Севастополі здійснюють **місцеві державні адміністрації**.

Склад місцевих державних адміністрацій формують голови місцевих державних адміністрацій. Голови місцевих державних адміністрацій призначаються на посаду і звільняються з посади Президентом України за поданням Кабінету Міністрів на строк повноважень Президента України. Головами державних адміністрацій міст Києва та Севастополя Президент України призначає обраних населенням міських голів (відповідно до законодавства вони є одночасно міськими головами й головами державних адміністрацій).

Кабінет Міністрів України на своїх засіданнях розглядає питання щодо призначення на посаду або звільнення з посади голів місцевих державних адміністрацій і вносить Президентові України відповідні подання.

Голови місцевих державних адміністрацій під час здійснення своїх повноважень відповідальні перед Кабінетом Міністрів України. Місцеві державні адміністрації та їх голови підзвітні та підконтрольні Кабінету Міністрів України.

У разі неналежного виконання головою місцевої державної адміністрації покладених на нього повноважень Кабінет Міністрів України має право притягнути його до дисциплінарної відповідальності або звернутися до Президента України з поданням про звільнення його з посади.

Голови місцевих державних адміністрацій при здійсненні своїх повноважень відповідальні перед Президентом України, підзвітні та підконтрольні Кабінету Міністрів України.

Актами місцевих державних адміністрацій є розпорядження (видає голова) та накази (видають керівники управління, відділів та інших підрозділів).

До повноважень місцевих державних адміністрацій належать:

- ▶ контроль за додержанням законів місцевими органами виконавчої влади, підпорядкованими центральним органам виконавчої влади;
- ▶ взаємодія місцевих органів виконавчої влади з органами місцевого самоврядування;
- ▶ інші визначені законом повноваження.

До відання місцевих державних адміністрацій у межах і формах, визначених Конституцією і законами України, належить вирішення питань:

- ▶ забезпечення законності, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян;
- ▶ соціально-економічного розвитку відповідних територій;
- ▶ бюджету, фінансів та обліку;
- ▶ управління майном, приватизації та підприємництва;
- ▶ промисловості, сільського господарства, будівництва, транспорту і зв'язку;
- ▶ науки, освіти, культури, охорони здоров'я, фізкультури і спорту, сім'ї, жінок, молоді та неповнолітніх;

- ▶ використання землі, природних ресурсів, охорони довкілля;
- ▶ зовнішньоекономічної діяльності;
- ▶ оборонної роботи та мобілізаційної підготовки;
- ▶ соціального захисту, зайнятості населення, праці та заробітної плати.

Відео. Засідання Кабінету Міністрів України.

13.5. Місцеве самоврядування в Україні

Здійснення місцевого самоврядування в Україні регулюється Конституцією та низкою законів, зокрема, Законом України «Про місцеве самоврядування». (📺 Закон України «Про місцеве самоврядування, Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад»).

Місцеве самоврядування — це гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади — жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста — самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України.

Система місцевого самоврядування включає:

- ▶ **територіальну громаду** — жителів, об'єднаних постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями;
- ▶ **сільську, селищну, міську раду** — представницький виборний орган, який складається з депутатів і відповідно до закону наділяється правом представляти інтереси територіальної громади і приймати від її імені рішення (добровільне об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст);
- ▶ **старосту села, сільського, селищного, міського голову;**
- ▶ **виконавчі органи сільської, селищної, міської ради** — органи, що створюються сільськими, селищними, міськими, районними в містах (у разі їх створення) радами для здійснення виконавчих функцій і повноважень місцевого самоврядування;
- ▶ **районні та обласні ради і їхні виконавчі органи** — органи місцевого самоврядування, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст;
- ▶ **органи самоорганізації населення** — представницькі органи, що створюються частиною жителів, які тимчасово або постійно проживають на відповідній території в межах села, селища, міста.

Формою безпосередньої участі громадян у вирішенні питань місцевого значення є **загальні збори громадян за місцем проживання**.

Вони скликаються на рівні будинку, вулиці, мікрорайону тощо. Рішення загальних зборів громадян враховуються органами місцевого самоврядування в їх діяльності.

Також члени територіальної громади мають право ініціювати розгляд у раді (в порядку місцевої ініціативи) будь-якого питання, віднесеного до відання місцевого самоврядування. Місцева ініціатива, внесена на розгляд ради у встановленому порядку, підлягає обов'язковому розгляду на відкритому засіданні ради за участю членів ініціативної групи з питань місцевої ініціативи.

Органами місцевого самоврядування є сільські, селищні, міські ради, які представляють відповідні територіальні громади та здійснюють від їх імені та в їх інтересах функції і повноваження місцевого самоврядування. Відповідно органами, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст, є обласні та районні ради.

У великих містах за рішенням міських рад можуть створюватися районні ради.

Сільські, селищні, міські, районні в місті ради можуть дозволяти за ініціативою жителів створювати будинкові, вуличні, квартальні та інші органи самоорганізації населення і наділяти їх частиною власної компетенції, фінансів, майна.

До складу сільської, селищної, міської ради входять депутати, які обираються жителями села, селища, міста на основі загального, рівного, прямого виборчого права шляхом таємного голосування строком на 5 років. На таких же засадах територіальні громади обирають також на 5 років сільського, селищного та міського голову, який очолює виконавчий орган ради та головує на її засіданнях, здійснюючи свої повноваження на постійній основі.

Виконавчими органами сільських, селищних, міських рад є їх виконавчі комітети, відділи, управління тощо. Ці органи є підконтрольними і підзвітними відповідним радам, а з питань здійснення делегованих їм повноважень органів виконавчої влади — також підконтрольними відповідним органам виконавчої влади. У сільських радах, що представляють територіальні громади, які налічують до 500 жителів, за рішенням відповідної територіальної громади або сільської ради виконавчий орган ради може не створюватися. У цьому випадку функції виконавчого органу ради (крім розпорядження земельними та природними ресурсами) здійснює сільський голова одноособово.

Сільський, селищний, міський голова, староста, депутати місцевих рад.

Територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування здійснюють такі функції:

- ▶ керують майном, що є в комунальній власності;
- ▶ затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку і контролюють їх виконання;
- ▶ затверджують бюджети відповідних адміністративно-територіальних одиниць і контролюють їх виконання;
- ▶ встановлюють місцеві податки і збори відповідно до закону;
- ▶ забезпечують проведення місцевих референдумів та реалізацію їх результатів;
- ▶ утворюють, реорганізують та ліквідовують комунальні підприємства, організації та установи, а також здійснюють контроль за їх діяльністю;
- ▶ вирішують інші питання місцевого значення, віднесені законом до їхньої компетенції.

Обласні та районні ради:

- ▶ затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку відповідних областей і районів та контролюють їх виконання;
- ▶ затверджують районні й обласні бюджети та контролюють їх виконання; вирішують у межах, визначених законом, питання адміністративно-територіального устрою;
- ▶ вирішують інші питання, віднесені законом до їхньої компетенції.

Органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законом, приймають рішення, які є обов'язковими для виконання на відповідній території.

1) За допомогою методу «Незакінчене речення» висловіть свої думки: «Я думаю, що поділ влади в державі здійснюється на три гілки тому, що...».

2) Після опрацювання матеріалу об'єднайтеся у групи. Уявіть себе Президентом / Президенткою України, народним депутатом / народною депутаткою України, міністром / міністеркою і дайте відповіді на запитання:

☑ Чим повинні займатися ці особи?

☑ Що вони повинні робити як посадовці?

☑ Якими якостями та навичками вони повинні володіти? Чому? Після презентації дайте відповіді на запитання, чи хотіли б ви бути цими посадовцями.

3) Ознайомтеся з матеріалами про діяльність органів різних гілок влади із газет та журналів, підготуйтеся до їх короткої презентації на наступному занятті (можна наперед визначити за рядами гілки влади).

4) Знайдіть помилки у тексті:

☑ Право законодавчої ініціативи в Україні мають Президент України, Національний Банк України, народні депутати, Конституційний Суд України, Верховна Рада АРК. Закони приймаються більшістю депутатів, підписуються головою ВРУ та Президентом. Президент має право накладати вето

протягом 10 днів з моменту надходження до нього закону. ВРУ може подолати вето Президента 3/4 голосів, і з цього моменту закон стає чинним.

➤ Президент України як глава виконавчої влади України видав закон про зменшення кількості суддів Конституційного Суду України до 10 осіб і про призначення їх по 5 осіб Президентом та ВРУ.

➤ До складу Кабінету Міністрів України входять Прем'єр-міністр, його заступники, міністри, керівники центральних органів виконавчої влади. КМУ видає постанови та укази. КМУ підзвітний та підконтрольний Президенту України та ВРУ.

5) Розв'яжіть юридичну ситуацію:

➤ Чи має право Президент України вперше призначити суддею міського суду особу, якій 29 років, має вищу юридичну освіту, стаж роботи у податковій поліції 2 роки, проживає в Україні з народження та володіє державною мовою?

Завдання та запитання

1. Що таке місцеве самоврядування?
2. Вкажіть органи місцевого самоврядування.
3. Поясніть, чому Президент України є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав та свобод людини і громадянина.
4. Проаналізуйте повноваження органів законодавчої та виконавчої влади.
5. Вкажіть точки дотику та механізми взаємодії між Президентом України й Верховною Радою України, між Президентом України та КМУ.
6. Дайте оцінку праву Президента України розпустити Верховну Раду України.

§ 14. Звернення громадян

Практичне заняття

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- називати види звернень громадян;
- пояснювати та застосовувати поняття «заява», «скарга», «пропозиція»;
- описувати вимоги до звернень громадян;
- аналізувати звернення громадян;
- складати якісно і грамотно різні види звернень громадян.

14.1. Що таке звернення громадян

Стаття 40 Конституції України говорить: *«усі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк».*

Питання практичної реалізації громадянами України наданого їм Конституцією України права вносити в органи державної влади, об'єднання громадян відповідно до їхнього статуту пропозиції про поліпшення їх діяльності, викривати недоліки в роботі, оскаржувати дії посадових осіб, державних і громадських органів регулює Закон України «Про звернення громадян» (📄). Закон забезпечує громадянам України можливості для участі в управлінні державними і громадськими справами, для впливу на поліпшення роботи органів державної влади і місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, для відстоювання своїх прав і законних інтересів та відновлення їх у разі порушення.

Громадяни України мають право звернутися до органів державної влади, місцевого самоврядування, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації, посадових осіб відповідно до їх функціональних обов'язків із зауваженнями, скаргами та пропозиціями, що стосуються їх статутної діяльності, заявою або клопотанням щодо реалізації своїх соціально-економічних, політичних та особистих прав і законних інтересів та скаргою про їх порушення. Військовослужбовці, працівники органів внутрішніх справ і державної безпеки мають право подавати звернення, які не стосуються їх службової діяльності.

Особи, які не є громадянами України і законно перебувають на її території, мають таке ж право на подання звернення, як і громадяни України.

14.2. Які є види звернень громадян

Під **зверненнями громадян** слід розуміти викладені в письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заяви (клопотання) і скарги.

Пропозиція (зауваження) — це звернення громадян, де висловлюються порада, рекомендація щодо діяльності органів державної влади і місцевого самоврядування, депутатів усіх рівнів, посадових осіб, а також висловлюються думки щодо врегулювання суспільних відносин та умов життя громадян, вдосконалення правової основи державного і громадського життя, соціально-культурної та інших сфер діяльності держави і суспільства.

Заява (клопотання) — це звернення громадян із проханням про сприяння реалізації закріплених Конституцією та чинним законодавством їхніх прав та інтересів або повідомлення про порушення чинного законодавства чи недоліки в діяльності підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, народних депутатів України, депутатів місцевих рад, посадових осіб, а також висловлення думки щодо поліпшення їхньої діяльності. **Клопотання** — письмове звернення з проханням про визнання за особою відповідного статусу, прав чи свобод тощо.

Скарга — звернення з вимогою про поновлення прав і захист законних інтересів громадян, порушених діями (бездіяльністю), рішеннями державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, об'єднань громадян, посадових осіб.

Звернення адресуються органам державної влади і місцевого самоврядування, підприємствам, установам, організаціям незалежно від форм власності, об'єднанням громадян або посадовим особам, до повноважень яких належить вирішення порушених у зверненнях питань.

Особливою формою колективного звернення громадян до Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, органу місцевого самоврядування є **електронна петиція**.

Електронна петиція.

Як працює сервіс електронних петицій. Електронні петиції.
Офіційне інтернет-представництво Президента України.

14.3. Якими є вимоги до звернень громадян

Вимоги до звернення:

- ▶ у зверненні має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання громадянина, викладено суть порушеного питання, зауваження, пропозиції, заяви чи скарги, прохання чи вимоги;
- ▶ звернення може бути усним (викладеним громадянином і записаним посадовою особою на особистому прийомі) чи письмовим, надісланим поштою або переданим громадянином до відповідного органу, установи особисто чи через уповноважену ним особу, якщо ці повноваження оформлені відповідно до чинного законодавства;
- ▶ звернення може бути подано як окремою особою (індивідуальне), так і групою осіб (колективне);
- ▶ письмове звернення повинно бути підписано заявником (заявниками) із зазначенням дати.

Звернення, оформлене без дотримання цих вимог, повертається заявникові з відповідними роз'ясненнями не пізніше як через десять днів від дня його надходження.

Звернення, оформлені належним чином і подані у встановленому порядку, підлягають обов'язковому прийняттю та розгляду. Забороняється відмова в прийнятті та розгляді звернення з посиланням на політичні погляди, партійну належність, стать, вік, віросповідання, національність громадянина, незнання мови звернення.

Права громадян при розгляді скарг.

14.4. Хто і як розглядає звернення громадян

Звернення громадян розглядають:

- ▶ органи державної влади і місцевого самоврядування;
- ▶ підприємства, установи, організації незалежно від форм власності;
- ▶ об'єднання громадян;
- ▶ посадові особи;
- ▶ суди.

Вони зобов'язані об'єктивно і вчасно розглядати їх, перевіряти викладені в них факти, приймати рішення відповідно до чинного законодавства і забезпечувати їх виконання, повідомляти громадян про наслідки розгляду заяв (клопотань).

Органи державної влади і місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації незалежно від форм власності, об'єднання громадян, засоби масової інформації, їхні керівники та інші посадові особи в межах своїх повноважень зобов'язані: 1) об'єктивно, всебічно і вчасно перевіряти заяви чи скарги; 2) на прохання громадянина запрошувати його на засідання відповідного органу, що розглядає його заяву чи скаргу; 3) скасовувати або змінювати оскаржувані рішення у випадках, передбачених законодавством України, якщо вони не відповідають закону або іншим нормативним актам, невідкладно вживати заходів до припинення неправомірних дій, виявляти, усувати причини та умови, які сприяли порушенням; 4) забезпечувати поновлення порушених прав, реальне виконання прийнятих у зв'язку з заявою чи скаргою рішень; 5) письмово повідомляти громадянина про результати перевірки заяви чи скарги і суть прийнятого рішення; 6) вживати заходів щодо відшкодування у встановленому законом порядку матеріальних збитків, якщо їх було завдано громадянину в результаті обмеження його прав чи законних інтересів, вирішувати питання про відповідальність осіб, з вини яких було допущено порушення, а також на прохання громадянина не пізніше як у місячний термін довести прийняте рішення до відома органу місцевого самоврядування, трудового колективу чи об'єднання громадян за місцем проживання громадянина; 7) у разі визнання заяви чи скарги необґрунтованою роз'яснити порядок оскарження прийнятого за нею рішення; 8) не допускати безпідставної передачі розгляду заяв чи скарг іншим органам; 9) особисто організовувати та перевіряти стан розгляду

заяв чи скарг громадян, вживати заходів до усунення причин, що їх породжують, систематично аналізувати та інформувати населення про хід цієї роботи.

Звернення розглядаються і вирішуються у термін не більш ніж 1 місяць від дня їх надходження, а ті, які не потребують додаткового вивчення, — невідкладно, але не пізніше 15 днів від дня їх отримання. Якщо в місячний термін вирішити порушені у зверненні питання неможливо, керівник відповідного органу, підприємства, установи, організації або його заступник встановлюють необхідний термін для його розгляду, про що повідомляється особі, яка подала звернення. При цьому загальний термін вирішення питань, порушених у зверненні, не може перевищувати 45 днів.

Особи, винні у порушенні цього Закону, несуть цивільну, адміністративну або кримінальну відповідальність, передбачену законодавством України.

Подання громадянином звернення, яке містить наклеп і образи, дискредитацію органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян та їхніх посадових осіб, керівників та інших посадових осіб підприємств, установ і організацій незалежно від форм власності, заклики до розпалювання національної, расової, релігійної ворожнечі та інших дій, тягне за собою відповідальність, передбачену чинним законодавством.

14.5. Розглядаємо звернення громадян

Кожній групі (6 груп) пропонується скласти звернення громадян (за видами й до різних органів влади та самоврядування) відповідно до вимог чинного законодавства:

- ▶ пропозиція (зауваження);
- ▶ заява (клопотання);
- ▶ скарга.

Органи, до яких звертаються громадяни:

- ▶ Президент України;
- ▶ Кабінет Міністрів України;
- ▶ орган місцевого самоврядування (міська рада, сільська рада, селищна рада тощо).

Після створення звернень кожна група презентує своє звернення:

- ▶ вид;
- ▶ сутність звернення;
- ▶ зміст;
- ▶ важливість;
- ▶ необхідність розгляду;
- ▶ орган, який має розглянути й чому;
- ▶ прогнозоване рішення.

Інші групи оцінюють:

- ▶ правильність складання відповідно до вимог законодавства;
- ▶ актуальність та важливість;
- ▶ відповідність до органу, якому воно скероване;
- ▶ прогнозоване рішення.

Після завершення вправи обговоріть питання:

- ▶ Яку роль відіграють звернення громадян в реалізації та захисті прав людини в Україні?
- ▶ У чому принципова відмінність електронної петиції від інших видів звернень громадян?
- ▶ Чому електронні петиції є необхідною і важливою складовою звернень громадян?
- ▶ Розгляньте топ-10 петицій до влади України станом на травень 2016 р. Обговоріть зазначені проблемні питання. Якою є ваша думка і позиція з піднятих проблем? Дослідіть чи були вирішені підняті питання в петиціях? Чи є вони актуальними станом на сьогодні?
- ▶ Зайдіть на сайти органів місцевого самоврядування вашого регіону. Розгляньте, які петиції є актуальними. Чому? Якою є ваша позиція? Чому?

Орієнтовні завдання на урок узагальнення.

РОЗДІЛ IV

Неповнолітні як суб'єкти цивільних, сімейних, трудових, адміністративних і кримінальних правовідносин

§ 15. Цивільна правоздатність і цивільна дієздатність. Обсяг цивільної правосуб'єктності неповнолітніх

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати та застосовувати поняття «цивільна правоздатність», «цивільна дієздатність»;
- розрізняти види цивільної дієздатності;
- характеризувати обсяг цивільної правосуб'єктності неповнолітніх осіб.

Що таке цивільне право.

15.1. Цивільна правосуб'єктність фізичних осіб

Суб'єктами (учасниками) цивільних правовідносин можуть бути фізичні та юридичні особи. Правосуб'єктність включає певні складові (див. схему на с. 95):

Людина, наділена цивільною правосуб'єктністю, як учасник цивільних відносин вважається *фізичною особою*.

- ▶ **Правоздатність** фізичної особи виникає в момент її народження (у певних випадках охороняються інтереси зачатї, але ще ненародженої дитини) і припиняється зі смертю. Правоздатності неможливо позбавити, обмежити її угодами чи актами державних органів.
- ▶ **Делікт** (від *лат. delictum* — провина, злочин) — це діяння (дія чи бездіяльність), яке порушує норми права. Це правопорушення полягає у невиконанні взятого на себе обов'язку або виконанні його

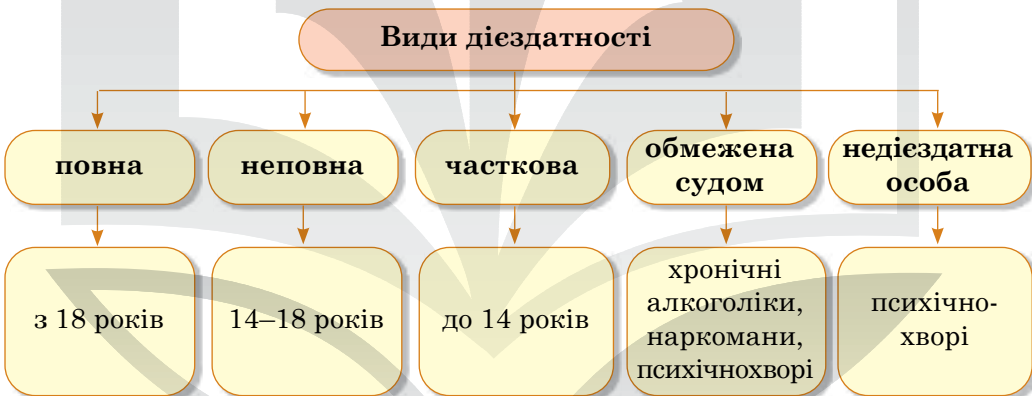

неналежним чином, що має наслідком порушення прав інших суб'єктів правовідносин.

15.2. Види цивільної дієздатності фізичних осіб

За обсягом дієздатності (залежить від віку, душевного стану здоров'я та інших обставин) у цивільному праві розрізняють осіб:

Усі фізичні особи є рівними у здатності мати цивільні права та обов'язки. Фізичні особи мають усі майнові та немайнові права, зазначені у Конституції України та інших законах, а також і ті, які не зазначені у законодавстві України, але якщо вони не суперечать йому та моральним засадам суспільства. Фізичні особи можуть мати майно в особистій власності, право користування жилими приміщеннями та іншим майном, успадковувати і заповідати майно, обирати рід занять і місце проживання, мати права автора твору науки, літератури і мистецтва, відкриття, винаходу, раціоналізаторської пропозиції, промислового зразка, а також мати інші майнові та особисті немайнові права.

Припиняється цивільна дієздатність фізичних осіб зі смертю.

15.3. Фізичні особи із повною дієздатністю

Повна цивільна дієздатність виникає у повному обсязі з настанням повноліття, тобто після досягнення вісімнадцятирічного віку. Повна дієздатність дає можливість особі самостійно, на власний розсуд та ризик здійснювати всі свої права та обов'язки.

Також закон передбачає надання повної цивільної дієздатності особі **до повноліття**, у випадках:

- ▶ коли законом дозволяється одружуватися до досягнення 18-річного віку. Особа, яка не досягла 18-річного віку, набуває дієздатності в повному обсязі з моменту одруження. У разі розірвання шлюбу чи визнання недійсним до досягнення фізичною особою повноліття набута нею повна цивільна дієздатність зберігається;
- ▶ з 16 років особі, яка працює за трудовим договором (за рішенням органу опіки та піклування, за заявою заінтересованої особи, за письмовою згодою батьків (усиновлювачів) або піклувальника, а у разі відсутності такої згоди повна цивільна дієздатність може бути надана за рішенням суду);
- ▶ з 16 років особі, яка записана матір'ю або батьком дитини (за аналогією);
- ▶ коли особа, яка досягла 16-ти років, бажає займатися підприємницькою діяльністю (за наявності письмової згоди на це батьків (усиновлювачів), піклувальника або органу опіки та піклування така особа може бути зареєстрована як підприємець. У цьому разі фізична особа набуває повної цивільної дієздатності з моменту державної реєстрації її як підприємця).

Повна цивільна дієздатність, надана фізичній особі, поширюється на усі цивільні права та обов'язки. У разі припинення трудового договору, припинення фізичною особою підприємницької діяльності надана їй повна цивільна дієздатність зберігається.

15.4. Фізичні особи із неповною дієздатністю

Неповну дієздатність мають особи у віці від 14-ти до 18-ти років або до моменту вступу у шлюб. Крім права укладати дрібні побутові правочини, вони мають право:

- ▶ самостійно розпоряджатися своїм заробітком, стипендією або іншими доходами;
- ▶ самостійно здійснювати права на результати інтелектуальної, творчої діяльності, що охороняються законом;
- ▶ бути учасником (засновником) юридичних осіб, якщо це не заборонено законом або установчими документами юридичної особи;
- ▶ самостійно укладати договір банківського вкладу (рахунка) та розпоряджатися вкладом, внесеним нею на своє ім'я (грошовими

коштами на рахунку). Неповнолітня особа може розпоряджатися грошовими коштами, що внесені іншими особами у фінансову установу на її ім'я, за згодою батьків (усиновлювачів) або піклувальника.

Неповнолітня особа вчиняє інші правочини за згодою батьків (усиновлювачів) або піклувальників.

15.5. Фізичні особи із частковою дієздатністю

Особи, що не досягли 14 років (**часткова дієздатність**), мають право:

- ▶ самостійно вчиняти дрібні **побутові правочини** (*правочин вважається дрібним побутовим, якщо він задовольняє побутові потреби особи, відповідає її фізичному, духовному чи соціальному розвитку та стосується предмета, який має невисоку вартість*);
- ▶ здійснювати особисті немайнові права на результати інтелектуальної, творчої діяльності, що охороняються законом.

За неповнолітніх, які не досягли 14 років, правочини укладають від їх імені батьки (усиновителі) або опікун.

Обмеження цивільної дієздатності за рішенням суду.

15.6. Деліктоздатність неповнолітніх (цивільно-правова відповідальність)

За шкоду, заподіяну особою, яка не досягла 14 років, відповідають її батьки (усиновителі) або опікун, якщо не доведуть, що шкода сталася не з їх вини (відповідальність за чужу вину).

Вина батьків або опікунів виражається:

- ▶ у нездійсненні належного нагляду за неповнолітніми в момент спричинення шкоди;
- ▶ у безвідповідальному ставленні до їх виховання;
- ▶ у неправомірному використанні своїх прав стосовно дітей, в результаті чого з'явилась хибна поведінка дітей, яка призвела до спричинення шкоди.

Якщо малолітня особа, яка не досягла 14 років, заподіє шкоду в той час, коли вона перебувала під наглядом навчального, виховного або лікувального закладу, то ці заклади (винні особи) несуть майнову відповідальність за шкоду, якщо не доведуть, що шкода виникла не з їх вини.

Неповнолітній віком від 14 до 18 років відповідає за заподіяну ним шкоду, якщо має власне майно чи достатній заробіток.

У випадках, коли у неповнолітнього віком від 14 до 18 років немає майна або заробітку, достатнього для відшкодування заподіяної ним шкоди, шкода у відповідній частині повинна бути відшкодована його батьками (усиновителями) або піклувальником, якщо вони не доведуть,

що шкода сталася не з їх вини. Цей їхній обов'язок припиняється по досягненні тим, хто заподіяв шкоду, повноліття, а також в разі, коли у нього до досягнення повноліття з'явиться майно або заробіток, достатній для відшкодування шкоди.

Шкода, завдана неповнолітньою особою після набуття нею повної цивільної дієздатності (наприклад, з 16 років, після одруження), відшкодовується цією особою самостійно на загальних підставах.

У випадку завдання шкоди кількома неповнолітніми, що походять від різних батьків, відповідальність батьків перед потерпілою особою є пайовою.

Цивільні правовідносини та їх регулювання (відеофрагмент).

1) Розв'яжіть і прокоментуйте юридичні ситуації:

- 17-літня Марина навчається в університеті на відмінно і отримує підвищену стипендію. Коли Марина придбала на отриману стипендію модні джинси, її батьки заявили, що вони їм не подобаються, і що вона не мала права самостійно здійснювати таку покупку, оскільки ще неповнолітня. Дайте характеристику юридичній ситуації.
- До юридичної консультації звернулася громадянка Кришталева із таким питанням: її онук (13 років) хоче купити квартиру. Чи має він на це право? Яку відповідь вона отримає? Чому?
- Мати п'ятикласника Сашка уклала договір купівлі-продажу від імені сина. За договором Сашко став власником легкового автомобіля. Дайте характеристику юридичній ситуації.

2) Складіть таблицю.

Неповна дієздатність	Часткова дієздатність

Завдання та запитання

1. Що таке правоздатність, дієздатність, деліктоздатність?
2. Вкажіть види дієздатності.
3. Поясніть, чому у випадку одруження особа набуває повної дієздатності автоматично.
4. Проаналізуйте підстави набуття повної дієздатності до настання повноліття особи.
5. Сформулюйте основні положення щодо особливостей деліктоздатності (цивільно-правової відповідальності) неповнолітніх.
6. Висловіть своє ставлення до норм законів, за якими неповнолітні до 14 років не несуть цивільно-правової відповідальності, а її несуть їхні батьки (опікуни).

§ 16. Власність неповнолітніх

Практичне заняття

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- характеризувати права неповнолітніх як власників;
- розкривати особливості права власності неповнолітніх;
- розв'язувати правові ситуації щодо питань права власності неповнолітніх.

Що таке право власності.

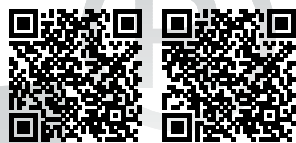
Які є види і форми власності.

Учні та учениці об'єднуються в групи (3 або 6, можлива робота 3 рядами).

Кожна група (ряд) опрацьовує матеріали відповідно п.п. 16.1, 16.2, 16.3.

Після опрацювання коротко озвучує і презентує зміст пункту з коментарями.

16.1. Як неповнолітній може стати власником. Коли власність може бути вилучена

Відповідно до Конституції України (стаття 41) право власності набувається та припиняється на підставах, що не заборонені законом (Конституція України).

Способи набуття права власності можна поділити на первинні та похідні.

- ▶ **Первинні способи** — це способи набуття права власності, за яких особа стає першим власником або право на майно виникає незалежно від волі попередніх власників (виробництво, вирощення...).
- ▶ **Похідні способи** — це способи набуття права власності шляхом відчуження майна, коли особа стає другим (третім...) власником за волею попереднього (попередніх) власників (дарування, купівля-продаж, обмін...).

«Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним» (ст. 41 Конституції України).

У випадках, передбачених законодавством, у особи може бути примусово вилучена власність (відшкодовується вартість) або за рішенням суду (безоплатно). Примусово вилучені шляхом викупу можуть бути, наприклад, земельні ділянки у зв'язку із суспільною необхідністю (для будівництва дороги), земельні ділянки, на яких розташовані пам'ятки історії чи культури. За рішенням суду власність може бути конфіскована у разі застосування до особи кримінального покарання у вигляді позбавлення волі на певний термін із конфіскацією незаконно нажитого майна, як стягнення по зобов'язаннях (за борги) тощо.

16.2. Як реалізувати право власності

Власник на свій розсуд володіє, користується і розпоряджається належним йому майном. Він має право вчиняти щодо свого майна будь-які дії, що не суперечать закону. Власник може використовувати майно для здійснення господарської та іншої, не забороненої законом, діяльності, зокрема, передавати його безоплатно або за плату у володіння і користування іншим особам.

Усім власникам забезпечуються рівні умови здійснення своїх прав. Держава безпосередньо не втручається в господарську діяльність суб'єктів права власності.

Власник має право використовувати належне йому майно для підприємницької діяльності. Юридична особа здійснює право володіння, користування і розпорядження закріпленим за нею майном власника відповідно до свого статуту (положення). Власник відповідає за своїми зобов'язаннями всім своїм майном, на яке відповідно до закону може бути звернено стягнення на вимогу кредиторів. Створена власником юридична особа відповідає за своїми зобов'язаннями всім закріпленим за нею майном, на яке відповідно до закону може бути звернено стягнення на вимогу кредиторів. Власник не відповідає за зобов'язаннями створених ним юридичних осіб, а вони не відповідають за зобов'язаннями власника, крім випадків, передбачених законодавством.

Власник, здійснюючи своє право власності, зобов'язаний не завдавати шкоди навколишньому середовищу, не порушувати права та охоронювані законом інтереси інших осіб.

«Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності... Усі суб'єкти права власності рівні перед законом» (ст. 13 Конституції України).

Власник може вимагати усунення будь-яких порушень його права, хоч би ці порушення і не були поєднані з позбавленням володіння і відшкодуванням завданих цим збитків. Власник, права якого порушені, має право на відшкодування завданої йому майнової та моральної шкоди.

16.3. Якими правами наділені неповнолітні власники

Людина може стати власником майна з першого дня свого народження, а в окремих випадках й до народження (закон захищає права ненародженої дитини, що знаходиться в утробі матері).

Можливості щодо майнових прав неповнолітніх залежать переважно від їхнього віку та дієздатності.

Неповнолітні можуть мати майно як на правах **особистої приватної власності** (особисті речі), так і **спільне** з батьками чи опікунами майно (будинки чи квартири).

До 14 років майном неповнолітніх розпоряджаються їхні батьки, з 14 до 18 років неповнолітні можуть розпоряджатися своїм майном за згодою одного з батьків.

Правочини, що потребують нотаріального посвідчення від імені неповнолітніх віком від 14 до 18 років, можуть бути посвідчені нотаріусом лише за умови, якщо вони вчинені за згодою батьків (усиновлювачів) або піклувальника.

Для укладення правочину неповнолітньою дитиною нотаріус має одержати згоду будь-кого з батьків (усиновлювачів). У цьому разі така згода обов'язково витребується від того з батьків (усиновлювачів), з ким неповнолітня дитина постійно проживає, за умови попереднього повідомлення про здійснення правочину неповнолітньою дитиною другого з батьків (усиновлювачів).

На вчинення неповнолітньою особою правочину щодо транспортних засобів або нерухомого майна має бути згода обох батьків (усиновлювачів) або піклувальника.

16.4. Аналізуємо юридичні ситуації

Розв'яжіть і прокоментуйте юридичні ситуації.

Ситуація 1.

Неповнолітньому Оресту (13 р.) бабуся заповіла дачний будинок. Орест із батьками та молодшою сестрою живуть в однокімнатній квартирі. Його батьки на власний розсуд, намагаючись покращити житлові умови сім'ї, продали будинок і отримані кошти та свою однокімнатну квартиру обміняли на двокімнатну. Дайте оцінку юридичній ситуації.

Ситуація 2.

16-літньому Олексію на день народження батьки подарували спортивний велосипед, на якому хлопець катався із друзями щодня. Через рік за згодою батька Олексій продав велосипед своєму товаришу Макару (18 років). Дайте оцінку юридичній ситуації.

Ситуація 3.

Неповнолітня Оксана (17 р.) після одруження продала квартиру, яка була подарована їй бабусею 5 років тому, і на отримані кошти вирішила здійснити навколосвітню подорож із чоловіком. Батьки Оксани стверджують, що вона не мала права продавати квартиру без їхнього дозволу, і вимагають розірвання договору. Дайте оцінку юридичній ситуації.

Ситуація 4.

Михайло (17 р., навчається заочно в коледжі, працює у приватній фірмі) продав моторолер, що подарували йому батьки, своєму товаришеві, оскільки йому не вистачало зароблених грошей на купівлю мотоцикла. Дайте характеристику юридичній ситуації.

Ситуація 5.

Учениця, 16-літня Галина, поспішаючи на заняття, швидко бігла по коридорі школи. На зустріч їй повільно йшов шестикласник Михайло, який грав гру на власному смартфоні. Гра була такою цікавою, що він нічого не помічав навколо себе. Галина випадково зачепила Михайла ліктем, телефон вилетів з його рук, впав і розбився на дрібні частини. Дайте характеристику юридичній ситуації.

§ 17. Захист прав споживачів. Особливості електронного продажу й операцій із кредитною карткою

Практичне заняття

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- розповідати, хто такі споживачі, продавці, виробники, виконавці;
- називати нормативні акти, коментувати положення, що закріплюють права споживачів;
- описувати порядок дій споживача щодо захисту порушених прав;
- складати за зразком скаргу (претензію) щодо порушених прав споживача.

Наведіть приклади з власного життя, коли ви виступали у ролі споживачів.

Дайте відповіді на питання:

- Які враження та емоції викликало у вас спілкування із продавцями?
- Чи не порушували, на вашу думку, продавці ваші права споживачів?
- Як ви вважаєте, чому продавці, виробники, виконавці порушують права споживачів?
- Якщо порушувалися ваші права споживача, то як і хто вирішував ці проблемні ситуації?
- Чи доводилося вам (вашим батькам, іншим родичам, знайомим) звертатися по допомогу щодо захисту своїх прав споживачів?

Учні та учениці об'єднуються в групи (4 або 8).

Кожна група (ряд) опрацьовує матеріали відповідно п.п. 17.1, 17.2, 17.3, 17.4. Після опрацювання коротко озвучує і презентує зміст пункту з коментарями.

17.1. Хто такі споживачі, продавці, виробники, виконавці

Лева частка суспільних відносин пов'язана з виготовленням речей, їхнім продажем, у разі потреби, — ремонтом та обслуговуванням, замовленням певних робіт та послуг тощо.

Усіх осіб, що беруть участь у таких відносинах, можна поділити на чотири категорії:

- ▶ виробники;
- ▶ продавці;
- ▶ виконавці;
- ▶ споживачі.

Виробник — це особа, яка виробляє товар.

Виробника товару вказують на упаковці чи супровідних документах, що разом із товаром передаються споживачеві. Це може бути торговельна марка, найменування чи ім'я. На всіх товарах сьогодні ставлять штрих-коди, за допомогою яких легко встановити країну-виробника й самого виробника.

Перші дві (три) цифри штрих-коду означають країну походження товару. Наступні п'ять цифр розповідають про підприємство — виробника товару, а ще п'ять несуть інформацію про найменування товару та його споживчі властивості.

Продавець — це особа, яка згідно з договором реалізує споживачеві товари або пропонує їх до реалізації (магазин, приватний підприємець, установа, організація).

Особу, що виконує роботи чи надає послуги, називають **виконавцем** (ремонтні роботи, будівельні роботи, транспортні послуги).

Споживач — це фізична особа, яка купує, замовляє, використовує або має намір купити чи замовити продукцію для особистих потреб, безпосередньо не пов'язаних з підприємницькою діяльністю.

Споживачем людина стає, коли купує щось у магазині, користується комунальними послугами, заправляє автомобіль, замовляє пошиття костюма, відвідує кінотеатр тощо.

17.2. Які права та обов'язки споживачів закріплені законодавством України

У Конституції України, **стаття 42**, проголошено: «Держава захищає права споживачів, здійснює контроль за якістю і безпечністю продукції та усіх видів послуг і робіт, сприяє діяльності громадських організацій споживачів».

У **статті 50** Основного Закону України зазначено: «Кожен має право на безпеку для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди. Кожному гарантується право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення. Така інформація ніким не може бути засекречена».

Конституція України.

Права та обов'язки споживачів закріплені у Законі України «Про захист прав споживачів».

Споживачі мають право на:

- ▶ **захист своїх прав державою** (держава надає можливість споживачеві вільного вибору продукції, здобуття знань і кваліфікації, необхідних для прийняття самостійних рішень під час придбання та використання продукції відповідно до його потреб, і гарантує придбання або одержання продукції іншими законними способами в обсязі, що забезпечує рівень споживання, достатній для підтримання здоров'я і життєдіяльності; захист прав споживачів здійснюють спеціальні державні органи);
- ▶ **належну якість продукції та обслуговування** (продавець (виробник, виконавець) зобов'язаний передати споживачеві продукцію належної якості, а також надати інформацію про цю продукцію. Продавець (виробник, виконавець) на вимогу споживача зобов'язаний надати йому документи, які підтверджують належну якість продукції);
- ▶ **безпеку продукції** (робіт, послуг) (товари, які придбав споживач повинні бути безпечними для його життя та здоров'я, не завдавати шкоди його майну, довкіллю);
- ▶ **необхідну, доступну, достовірну та своєчасну інформацію про продукцію, перевірку якості, безпеки, комплектності, міри, ваги та ціни товарів** (робіт, послуг), що придбаваються (замовляються), демонстрацію безпечною та правильного їх використання. На вимогу споживача продавець (виконавець) у цих випадках зобов'язаний надати йому контрольні-вимірювальні прилади, документи про якість, безпеку, ціну товарів (робіт, послуг);
- ▶ **відшкодування шкоди** (збитків), завданих дефектною чи фальсифікованою продукцією або продукцією неналежної якості, а також майнової та моральної (немайнової) шкоди, заподіяної небезпечною для життя і здоров'я людей продукцією у випадках, передбачених законодавством;
- ▶ **звернення до суду** та інших уповноважених органів державної влади за захистом порушених прав;
- ▶ **об'єднання в громадські організації споживачів** (об'єднання споживачів).

Обов'язками споживачів є:

- ▶ перед початком експлуатації товару уважно ознайомитися з правилами експлуатації, викладеними в наданій виробником (продавцем, виконавцем) документації на товар;
- ▶ у разі необхідності роз'яснення умов та правил використання товару — до початку використання товару звернутися за роз'ясненнями до продавця (виробника, виконавця) або до іншої вказаної в експлуатаційній документації особи, що виконує їх функції;
- ▶ користуватися товаром згідно з його цільовим призначенням та дотримуватися умов (вимог, норм, правил), встановлених виробником товару (виконавцем) в експлуатаційній документації;
- ▶ з метою запобігання негативним для споживача наслідкам використання товару — застосовувати передбачені виробником у товарі засоби безпеки з дотриманням передбачених експлуатаційною документацією спеціальних правил, а в разі відсутності таких правил в документації — дотримуватися звичайних розумних заходів безпеки, встановлених для товарів такого роду.

Закон України «Про захист прав споживачів».

17.3. Як захистити права споживачів

Споживач має право обміняти непродовольчий товар належної якості на аналогічний у продавця, у якого він був придбаний, якщо товар не підійшов за формою, габаритами, фасоном, кольором, розміром або з інших причин не може бути ним використаний за призначенням протягом 14 днів, не рахуючи дня купівлі. Обмін товару належної якості провадиться, якщо він не споживався, і якщо збережено його товарний вигляд, споживчі властивості, пломби, ярлики, а також розрахунковий документ, виданий споживачеві разом із проданим товаром.

У разі виявлення протягом встановленого гарантійного строку **недоліків** споживач, в порядку та у строки, що встановлені законодавством, має право вимагати:

- ▶ пропорційного зменшення ціни;
- ▶ безоплатного усунення недоліків товару в розумний строк;
- ▶ відшкодування витрат на усунення недоліків товару.

У разі виявлення протягом устанавленого гарантійного строку **істотних недоліків**, які виникли з вини виробника товару (продавця), або фальсифікації товару, підтверджених за необхідності висновком експертизи, споживач, в порядку та у строки, що встановлені законодавством і на підставі обов'язкових для сторін правил чи договору, має право за своїм вибором вимагати від продавця або виробника:

- ▶ розірвання договору та повернення сплаченої за товар грошової суми;

- ▶ вимагати заміни товару на такий же товар або на аналогічний, з числа наявних у продавця (виробника), товар.

Споживач має право відмовитися від **договору про виконання робіт і надання послуг** і вимагати відшкодування збитків, якщо виконавець своєчасно не приступає до виконання договору або виконує роботу так повільно, що закінчити її у визначений термін стає неможливим. У разі виявлення недоліків у виконаній роботі (наданій послугі) споживач має право за своїм вибором вимагати:

- ▶ безоплатного усунення недоліків у виконаній роботі (наданій послугі);
- ▶ відповідного зменшення ціни виконаної роботи (наданої послуги);
- ▶ безоплатного виготовлення іншої речі з такого ж матеріалу і такої ж якості чи повторного виконання роботи;
- ▶ відшкодування завданих йому збитків з усуненням недоліків виконаної роботи (наданої послуги) своїми силами чи із залученням третьої особи.

Збитки, завдані споживачеві недобросовісною рекламою, підлягають відшкодуванню винною особою у повному обсязі.

Шкода, заподіяна життю, здоров'ю або майну споживача товарами (роботами, послугами), що містять конструктивні, виробничі, рецептурні або інші недоліки, підлягає відшкодуванню в повному обсязі, якщо законодавством не передбачено іншої міри відповідальності. Право вимагати відшкодування заподіяної шкоди визнається за кожним потерпілим споживачем незалежно від того, перебував він чи не перебував у договірних відносинах з виробником (виконавцем, продавцем) протягом установленого терміну служби (терміну придатності).

У цьому випадку споживач повинен довести:

- ▶ наявність шкоди;
- ▶ наявність дефекту в продукції;
- ▶ наявність причинно-наслідкового зв'язку між такими шкодою та дефектом.

За порушення законодавства про захист прав споживачів настає юридична відповідальність у формі штрафів від 2 до 100 неоподаткованих мінімумів доходів громадян.

17.4. Які організації та установи допомагають споживачам у захисті їхніх прав

Якщо ви вважаєте, що було порушено ваші права як споживача, то маєте право звернутися до:

- ▶ Державного комітету стандартизації, метрології та сертифікації України (Держстандарт України) та в його територіальні органи;
- ▶ місцевих державних адміністрацій;

- ▶ до ради депутатів, її виконавчих органів;
- ▶ органів і установ, що здійснюють державний санітарно-епідеміологічний нагляд;
- ▶ Антимонопольного комітету України (його територіальні відділення);
- ▶ в інші органи державної виконавчої влади, на які покладено контроль за якістю і безпекою товарів (робіт, послуг), призначених для споживачів;
- ▶ суду.

При зверненні до органів державної влади, що здійснюють контроль за якістю товарів, особа подає скаргу (претензію). Звернення повинно відповідати таким вимогам:

- ▶ має бути заадресованим (чи органу державної влади, чи посадовій особі);
- ▶ у зверненні має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання, викладено суть питання, зауваження, пропозиції, заяви чи скарги, прохання чи вимоги;
- ▶ звернення може бути подано як окремою особою (індивідуальне), так і групою осіб (колективне);
- ▶ письмове звернення повинно бути підписане заявником (заявниками) із зазначенням дати.

Відповідно до законодавства України особа має право безпосередньо звернутися до суду у разі порушення її прав споживача шляхом подання позовної заяви. Крім матеріальних збитків, особа також має право на відшкодування *моральної шкоди* у разі грубого поводження із нею продавця (виконавця).

Особа може подати позов до суду за вибором: або за місцем її проживання, або за місцем знаходження відповідача, або за місцем заподіяння шкоди, або за місцем виконання договору. Згідно із Законом України «Про захист прав споживачів» позивач звільняється від сплати державного мита. Заяви про захист прав споживачів мають містити відомості:

- ▶ про те, яке право споживача порушено;
- ▶ коли і в чому це виявилось;
- ▶ про способи захисту, які належить вжити суду;
- ▶ про розмір сум, щодо яких заявлено вимоги, з відповідними розрахунками і обґрунтуваннями;
- ▶ про докази, що підтверджують позов.

До заяви повинні бути додані необхідні документи — залежно від заявлених вимог (наприклад, договір, квитанція-замовлення, чек, транспортна чи інша накладна...).

Захисту прав споживачів в Україні також сприяють неурядові громадські організації (Центр споживчих ініціатив, Міжнародний інститут

безпеки та якості продуктів харчування, газета «Споживач»...). Ці організації створено для споживачів України як інформаційні, тренінгові та правові консультативні центри, які навчають правам споживача й захищають їх.

Пам'ятка споживача.

17.5. Вчимося захищати права споживачів

Ознайомтесь та проаналізуйте зразки скарг (претензій), позову.

Складіть за зразками:

- скаргу (претензію);
- претензію до продавця;
- позовну заяву до суду за ситуаціями, що пов'язані з порушенням прав споживачів.

По завершенні роботи озвучте й проаналізуйте зміст складених документів.

Зразки скарг, претензій, позовів.

17.6. Особливості електронного продажу й операцій із кредитною карткою

Історія виникнення пластикових карток.

Пластикова платіжна картка — це персоніфікований платіжний інструмент, що надає клієнту можливість здійснення безготівкових платежів за куплені товари чи надані послуги і при необхідності отримувати чи поповнювати готівковими коштами поточний картковий рахунок.

Суб'єкти підприємництва, які приймають пластикові картки для розрахунків, створюють мережу торгових точок для швидкого та якісного обслуговування клієнтів.

Сучасна пластикова картка являє собою пластину стандартних розмірів (85,6 × 53,9 × 0,76), виготовлену зі спеціальної, стійкої до механічних і термічних впливів, пластмаси. Одна з основних функцій пластикової картки — забезпечення ідентифікації особи, що використовує картку, як суб'єкта платіжної системи. Для цього на пластикову картку наносять логотипи банку, що випустив картку, і платіжної системи, що обслуговує картку, ім'я власника картки, номер його рахунку, термін дії картки тощо.

Це дає можливість при ручній обробці прийнятих до оплати карток швидко перенести дані на чек за допомогою спеціального пристрою — **імпринтера**, що здійснює «зчитування» картки.

Особливості безготівкових розрахунків за пластиковими платіжними картками.

Як працює банкомат (відео Discovery про банкомат).

Як працює банкомат зсередини (відео).

Вікіпедія про банківські картки.

Завдання та запитання

1. Хто такі споживачі, виробники, продавці, виконавці?
2. Класифікуйте права та обов'язки споживачів.
3. Вкажіть, на які кроки має право споживач у разі придбання ним товару з недоліками. Істотними недоліками.
4. Вкажіть причини порушення прав споживачів.
5. Розробіть найважливіші права та обов'язки продавців, виробників, виконавців.
6. Який, на вашу думку, найбільш ефективний шлях захисту прав споживачів? Чому?

§ 18. Сім'я. Шлюб. Взаємні права й обов'язки батьків і дітей

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати, що таке сім'я та шлюб;
- пояснювати умови укладання шлюбу, в тому числі неповнолітніми;
- називати взаємні права та обов'язки батьків і дітей;
- пояснювати, чому права та обов'язки батьків і дітей є взаємними;
- описувати обов'язок матері, батька утримувати дитину та обов'язок повнолітніх дітей утримувати батьків;
- моделювати та розв'язувати правові ситуації, пов'язані з правами та обов'язками батьків і дітей;
- висловлювати власне ставлення до взаємних прав та обов'язків батьків і дітей.

18.1. Що таке сім'я

Слово «сім'я» походить від слова «с'ємь», що означає «робітник, слуга, домочадець». З огляду на це, у первісному розумінні сім'я — це коло осіб, які визначалися як робітники, слуги, домочадці, тобто особи, пов'язані певними економічними зв'язками.

Сьогодні під терміном «сім'я» розуміють союз осіб, пов'язаних шлюбом чи родинністю, які спільно проживають, мають спільний побут, взаємні права та обов'язки.

Сім'я — це юридичний зв'язок між фізичними особами, заснований на шлюбі, відносинах родинності, усиновленні та інших підставах, передбачених у законі. Цей зв'язок проявляється у наділенні їх на засадах рівності взаємними особистими немайновими та майновими сімейними правами та обов'язками, спільному житті, спільності інтересів та взаємній юридичній відповідальності.

Підставами для створення сім'ї є:

- ▶ шлюб;
- ▶ кровне споріднення;
- ▶ усиновлення;
- ▶ інші підстави, не заборонені законом і такі, що не суперечать моральним засадам суспільства.

У класичній сім'ї є чоловік та жінка, які мають дитину (дітей). До сім'ї також можуть входити дідусі й бабусі та інші родичі.

Права члена сім'ї має й одинока особа. Сім'ю може також створити особа, яка народила дитину, незалежно від віку. Сім'я, у якій немає одного з батьків, називається **неповною**.

18.2. Що таке шлюб

Шлюб — це сімейний союз жінки і чоловіка, зареєстрований у державному органі реєстрації актів цивільного стану.

Релігійний обряд шлюбу не є підставою для виникнення у жінки і чоловіка прав та обов'язків подружжя, крім випадків, коли релігійний обряд шлюбу відбувся до створення або відновлення державних органів реєстрації актів цивільного стану.

Ознаками шлюбу є:

- ▶ добровільність, тобто наявність добровільної згоди обох із подружжя;
- ▶ досягнення шлюбного віку жінкою та чоловіком, що вступають у шлюб;
- ▶ реєстрація шлюбу у встановленому законом порядку;

- ▶ спрямованість на утворення сімейного союзу чоловіка і жінки.

Умовами вступу до шлюбу є:

- ▶ досягнення шлюбного віку, який в Україні встановлено для жінки і чоловіка — 18 років;
- ▶ вільна згода жінки та чоловіка.

Шлюбний вік може бути знижено за рішенням суду за заявою особи мінімум до 16 років, якщо буде встановлено, що це відповідає її потребам (наявність дитини, вагітність, фактичне проживання з сім'єю тривалий термін, хвороба тощо). У випадках одруження до 18 років особи набувають повної дієздатності автоматично (не втрачається після розлучення).

Жінка і чоловік можуть одночасно перебувати лише в одному шлюбі та мають право на повторний шлюб лише після припинення попереднього шлюбу. Законодавство визначає коло осіб, які не можуть перебувати у шлюбі між собою:

- ▶ особи, які є родичами прямої лінії споріднення (батько, мати, дід, баба — син, дочка, онук, онучка);
- ▶ повнорідні та неповнорідні брат і сестра (походять від спільних батька і матері, походять від різних батьків чи матерів);
- ▶ двоюрідні брат і сестра, рідні тітка, дядько та племінник, племінниця;
- ▶ усиновлювач та усиновлена ним дитина;
- ▶ вже одружені особи (можна укласти шлюб лише після припинення попереднього шлюбу);
- ▶ недієздатні особи.

Права і обов'язки подружжя виникають з моменту реєстрації шлюбу.

Відеофільм. Шлюб. Розлучення. Поділ майна. Аліменти.

Як укласти шлюб.

Які права та обов'язки має подружжя. Зразок заяви про реєстрацію шлюбу.

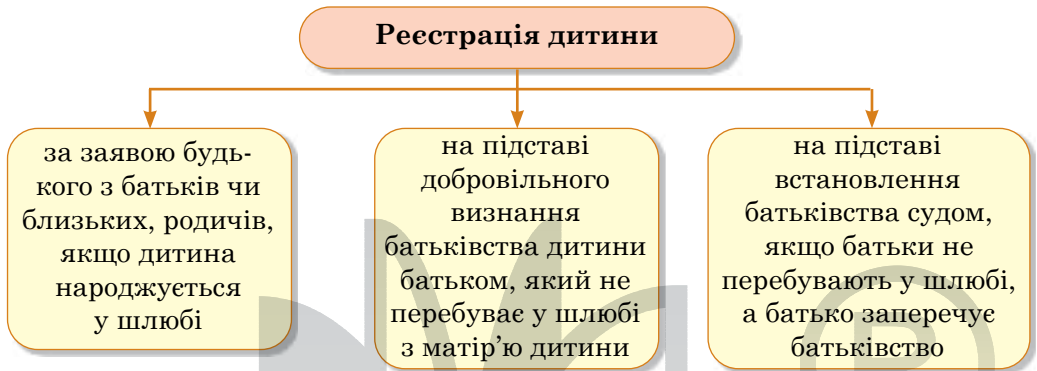

18.3. Взаємні права та обов'язки батьків і дітей

Сімейний кодекс зазначає, що правовий статус дитини особа має до досягнення нею повноліття. Дитина у віці до 14 років вважається **малолітньою**. Дитина у віці від 14 до 18 років є **неповнолітньою**.

Взаємні права та обов'язки батьків і дітей ґрунтуються на походженні дітей від них, посвідченому у встановленому законом порядку (*свідоцтво про народження дитини*), шляхом реєстрації народження дитини в державних органах реєстрації актів цивільного стану (*див. схему на с. 112*):

Дитина, яка зачата і (або) народжена у шлюбі, походить від подружжя, що визначається на підставі свідоцтва про шлюб та документа закладу охорони здоров'я про народження дружиною дитини.

Якщо ж мати та батько дитини не перебувають у шлюбі між собою, походження дитини від матері визначається на підставі документа закладу охорони здоров'я про народження нею дитини, а походження дитини від батька в цьому разі визначається:

- ▶ за заявою матері та батька дитини, яка може бути подана як до, так і після народження дитини до державного органу реєстрації актів цивільного стану;
- ▶ за заявою чоловіка, який вважає себе батьком дитини, якщо мати дитини померла, визнана недієздатною, безвісно відсутньою, позбавлена батьківських прав або якщо мати дитини не проживає з дитиною більш ніж 6 місяців і не проявляє про неї материнської турботи та піклування;
- ▶ за рішенням суду. У цьому випадку підставою для визнання батьківства є будь-які відомості, що засвідчують походження дитини від певної особи, зібрані відповідно до законодавства. Позов про визнання батьківства може бути пред'явлений матір'ю, опікуном, піклувальником дитини, самою дитиною після досягнення повноліття, а також особою, яка вважає себе батьком дитини.

Якщо дитина народилася у подружжя, дружина записується матір'ю, а чоловік — батьком дитини. Якщо ж дитина народилася у матері, яка не перебуває у шлюбі, і немає спільної заяви батьків, заяви батька або рішення суду, запис про батька дитини провадиться за прізвищем матері,

а ім'я та по батькові батька дитини записуються за її вказівкою. Якщо батьки дитини невідомі, запис про них у Книзі реєстрації народжень проводиться за рішенням органу опіки та піклування.

Мати і батько мають рівні права та обов'язки щодо дитини, незалежно від того, чи перебувають вони (чи перебували раніше) у шлюбі та чи проживають разом з дитиною. Діти мають рівні права та обов'язки щодо батьків, незалежно від того, чи були їхні батьки у шлюбі між собою.

18.4. Якими є особисті немайнові права та обов'язки батьків і дітей

Розрізняють **особисті немайнові та майнові права й обов'язки** батьків і дітей.

До особистих немайнових обов'язків батьків і дітей належать:

- ▶ Забрати дитину з пологового будинку або з іншого закладу охорони здоров'я (якщо батьки цього не зробили, забрати дитину мають право її баба, дід, інші родичі з дозволу органу опіки та піклування).
- ▶ Невідкладно, але не пізніше одного місяця від дня народження дитини, зареєструвати народження дитини в державному органі реєстрації актів цивільного стану.
- ▶ Виховувати дитину в дусі поваги до прав та свобод інших людей, любові до своєї сім'ї та родини, свого народу, Батьківщини.
- ▶ Піклуватися про здоров'я дитини, її фізичний, духовний та моральний розвиток.
- ▶ Забезпечити здобуття дитиною повної загальної середньої освіти, готувати її до самостійного життя.
- ▶ Поважати дитину.
- ▶ Повнолітні діти зобов'язані піклуватися про батьків, проявляти про них турботу та надавати допомогу.

Передача дитини на виховання іншим особам не звільняє батьків від обов'язку батьківського піклування про неї.

Забороняються будь-які види експлуатації батьками своєї дитини. Забороняються фізичні покарання дитини батьками, а також застосування ними інших видів покарань, які принижують людську гідність дитини.

До особистих немайнових прав батьків та дітей належать:

- ▶ Переважне право батьків перед іншими особами на особисте виховання дитини.
- ▶ Право батьків залучати до виховання дитини інших осіб, передавати її на виховання фізичним та юридичним особам.
- ▶ Право батьків обирати форми та методи виховання, крім тих, які суперечать закону, моральним засадам суспільства.

- ▶ Право дитини противитися неналежному виконанню батьками обов'язків щодо неї, звернутися за захистом своїх прав та інтересів до органу опіки та піклування, інших органів державної влади, а після досягнення 14-ти років — і до суду.
- ▶ Право батьків та дитини на безперешкодне спілкування.
- ▶ Право батьків на самозахист своєї дитини, повнолітніх дочки та сина, право звертатися за захистом прав та інтересів своїх дітей до суду, органів державної влади тощо. Відповідне право повнолітніх дітей звертатися за захистом прав та інтересів непрацевдатних, немічних батьків.
- ▶ Право батьків на визначення місця проживання своєї дитини, при цьому місце проживання дитини, яка не досягла 10-ти років, визначається за згодою батьків, а після досягнення дитиною 10-річного віку — за спільною згодою батьків та самої дитини.

Питання виховання дитини вирішується батьками спільно.

18.5. Якими є права батьків і дітей на майно

Батьки і діти, зокрема, ті, які спільно проживають, можуть бути самостійними власниками майна. Вони мають майно на праві **особистої приватної власності**. Батьки не мають права на це майно, так само, як і діти не мають права на майно батьків. Майно, придбане батьками або одним із них для забезпечення розвитку, навчання та виховання дитини (одяг, інші речі особистого вжитку, іграшки, книги, музичні інструменти, спортивне обладнання тощо) також є власністю дитини.

Якщо у малолітньої дитини є майно, батьки управляють ним без спеціального на те повноваження. При цьому вони зобов'язані вислухати думку дитини щодо способів управління її майном. Після припинення управління батьки зобов'язані повернути дитині майно, яким вони управляли, а також доходи від нього. Дохід, одержаний від використання майна малолітньої дитини, батьки мають право використовувати на виховання та утримання інших дітей та на невідкладні потреби сім'ї.

Батьки дитини (опікуни) не мають права без дозволу органу опіки та піклування:

- ▶ відмовитися від майнових прав дитини;
- ▶ видавати письмові зобов'язання від імені дитини;
- ▶ укладати договори, які підлягають нотаріальному посвідченню та (або) державній реєстрації, в тому числі договори щодо поділу або обміну житлового будинку, квартири;
- ▶ укладати договори щодо іншого цінного майна.

Майно, набуте батьками і дітьми за рахунок їхньої спільної праці чи спільних коштів, належить їм на праві спільної сумісної власності.

Що таке право на утримання.

18.6. Як держава захищає права дитини в сім'ї

Сім'я має забезпечити кожному зі своїх членів особисту безпеку, фізичну та психологічну комфортність, можливість відчутти та проявити любов та турботу, самореалізуватися як особистість. Але, на жаль, в реальному житті, вона може стати і джерелом небезпеки: жінки та діти, а іноді й чоловіки, буває, страждають від проявів насильства з боку близької людини.

Далеко не всі батьки у відносинах із своїми дітьми дотримуються норм законодавства. Значною мірою, напевно, й через те, що в Україні ледь не нормою вважається «виховання» дітей за допомогою паска чи розмови між подружжям за посередництва кулаків.

Стаття 52 Конституції України визначає, що будь-яке насильство над дитиною та її експлуатація переслідуються законом.

У статтях Сімейного кодексу України закріплено, що право дитини на належне батьківське виховання забезпечується системою державного контролю, що встановлена законом. Дитина має право противитися неналежному виконанню батьками своїх обов'язків щодо неї. Дитина має право звернутися за захистом своїх прав та інтересів до **органу опіки та піклування**, інших **органів державної влади** (наприклад, прокуратура, служба у справах неповнолітніх, кримінальна поліція у справах неповнолітніх), **органів місцевого самоврядування** та **громадських організацій**. Дитина має право звернутися за захистом своїх прав та інтересів безпосередньо до суду, якщо вона досягла чотирнадцяти років.

1) Бесіда (дискусія) з питання щодо осіб, які не можуть перебувати у шлюбі між собою.

2) Проаналізуйте та розв'яжіть юридичні ситуації:

☒ Юрій (20 р.) та Анжела (16 р., вагітна) вирішили одружитися, про що дівчина повідомила своїх батьків. Батьки Анжели проти шлюбу, оскільки хлопець не має вищої освіти, ніде не вчиться і не має постійного заробітку. Як буде вирішена ситуація?

☒ Антон та Олена вирішили одружитися і занесли заяву до державного органу реєстрації актів цивільного стану. Оскільки Олена була єдиною дочкою у сім'ї, її батьки вирішили взяти на себе організацію весілля. Вони замовили зал у кафе, купили Олені весільну сукню та поступово почали запрошувати гостей. За тиждень до весілля Антон заявив Олені, що він не хоче офіційно одружуватися і запропонував жити просто спільно деякий час для того, щоб краще пізнати одне одного.

Чи є дії Антона правомірними? Чи може Олена примусити Антона одружитися? Батьки Олени вимагають у суді відшкодування завданої матеріальної та моральної шкоди. Яке рішення прийме суд?

- Марія та Максим одружилися тиждень тому. На гроші, що були їм подаровані, вони придбали телевізор, чоловічий і жіночий наручні годинники, кухонний комбайн, жіночу шкіряну куртку. А гроші, що залишилися, поклали на рахунок у банку, відкритий на ім'я чоловіка. Визначте режими власності на придбані речі та банківський рахунок.
- Олександра (18 р.) вагітна. За словами дівчини, батьком дитини є її знайомий Микола (22 р.), який заперечує батьківство. Олександра бажає одружитися з Миколою, а хлопець не лише не бажає одружуватися, а й відмовляється від утримання дитини у разі народження. Як буде вирішена ситуація?
- Мирослава (17 р.) закінчила школу і вступила до університету на контрактну форму навчання. Дівчина стверджує, що її батьки зобов'язані платити за навчання, оскільки вона є неповнолітньою. Як буде вирішена ситуація?

3) Напишіть есе «Моє бачення сім'ї».

- 4) У парах складіть ситуації, у яких би було порушено (дотримано) батьками немайнові та майнові права дітей. Після представлення результатів проаналізуйте ситуації.
- 5) Розробіть пам'ятку для дітей та батьків «Що є порушенням прав дітей у сім'ї батьками? Що потрібно робити, щоб такого не трапилося?»

Завдання та запитання

1. Що таке сім'я, шлюб?
2. Вкажіть, якими є умови вступу до шлюбу. Які умови перешкоджають вступу у шлюб?
3. Поясніть, чому у нашій та інших державах мають місце факти порушення батьками прав дітей.
4. Що мається на увазі під твердженням: «Мати і батько мають рівні права та обов'язки щодо дитини, незалежно від того, чи перебувають вони (чи перебували раніше) у шлюбі та чи проживають разом з дитиною»?
5. Назвіть три найважливіші, на вашу думку, особисті немайнові права неповнолітніх. Поясніть свій вибір.
6. Що, на вашу думку, є найважливішим у сім'ї? Чому?

§ 19. Влаштування дітей, позбавлених батьківського піклування

Практичне заняття

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- оцінювати ситуації порушення прав дитини в сім'ї;
- розповідати про підстави і процедуру позбавлення батьківських прав;
- розрізняти усиновлення та опіку і піклування;
- висловлювати судження щодо важливості і значення виховання дитини в сім'ї.

Учні та учениці об'єднуються в групи (3 або 6).

Кожна група (ряд) опрацьовує матеріали відповідно п.п. 19.1, 19.2, 19.3, використовуючи метод «Робимо позначки».

Після опрацювання коротко озвучує і презентує зміст пункту з коментарями.

Перед початком роботи, за наявності такої можливості, можна проглянути відеосюжет «Вчинення насильства в сім'ї» ()

19.1. За що і як батьки можуть бути позбавлені батьківських прав

Закон передбачає, що батьки (один із батьків) можуть бути **позбавлені судом батьківських прав**, якщо вони:

- ▶ не забрали дитини з пологового будинку або з іншого закладу охорони здоров'я без поважної причини і протягом шести місяців не виявляли щодо неї батьківського піклування;
- ▶ ухиляються від виконання своїх обов'язків щодо виховання дитини;
- ▶ жорстоко поведуться з дитиною;
- ▶ є хронічними алкоголіками або наркоманами;
- ▶ вдаються до будь-яких видів експлуатації дитини, примушують її до жебракування та бродяжництва;
- ▶ засуджені за вчинення умисного злочину щодо дитини.

Право на звернення до суду з позовом про позбавлення батьківських прав мають:

- ▶ один із батьків, опікун, піклувальник, особа, в сім'ї якої проживає дитина;
- ▶ заклад охорони здоров'я або навчальний заклад, в якому вона перебуває;
- ▶ орган опіки та піклування;
- ▶ прокурор;
- ▶ сама дитина, яка досягла 14 років.

Рішення суду про позбавлення батьківських прав після набрання ним законної сили суд надсилає державному органу реєстрації актів цивільного стану за місцем реєстрації народження дитини. Якщо суд при розгляді справи про позбавлення батьківських прав виявить у діях батьків або одного з них ознаки злочину, він порушує кримінальну справу.

Особа, позбавлена батьківських прав:

втрачає особисті немайнові права щодо дитини та звільняється від обов'язків щодо її виховання;

перестає бути законним представником дитини;

втрачає права на пільги та державну допомогу, що надаються сім'ям з дітьми;

не може бути усиновлювачем, опікуном та піклувальником;

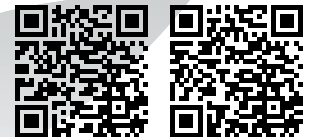
не може одержати в майбутньому тих майнових прав, пов'язаних із батьківством, які вона могла б мати у разі своєї непрацездатності тощо.

Батьківські права можуть бути поновлені лише в судовому порядку за умов зміни обставин, що були підставою для позбавлення батьківських прав.

Поновлення батьківських прав неможливе у випадках, коли дитина була усиновлена або досягнула повноліття.

Відеосюжети. Вчинення насильства в сім'ї.
Позбавлення батьківських прав.

19.2. Що таке усиновлення

Усиновлення — це прийняття усиновлювачем у свою сім'ю особи на правах дочки чи сина, що здійснене на підставі рішення суду.

Усиновленою може бути лише дитина. У виняткових випадках суд може ухвалити рішення про усиновлення повнолітньої особи, яка не має матері, батька або була позбавлена їхнього піклування. В цьому випадку суд бере до уваги сімейний стан усиновлювача, зокрема, відсутність у нього своїх дітей та інші обставини, що мають істотне значення.

Усиновлювачем може бути:

Дієздатна особа, якій виповнився 21 рік
(за винятком, коли усиновлювач є родичем дитини)

Особа, старша за дитину, яку вона бажає усиновити, не менш як на 15 років

У разі усиновлення повнолітньої особи, різниця у віці має бути
не менш ніж 18 років

Усиновлювачем може бути подружжя. І, навпаки, не можуть усиновити одну і ту ж дитину особи, що не перебувають у шлюбі.

Не можуть бути усиновлювачами особи, які:

- ▶ є особами однієї статі;
- ▶ обмежені у дієздатності;
- ▶ визнані недієздатними;
- ▶ позбавлені батьківських прав, якщо ці права не були поновлені;
- ▶ були усиновлювачами іншої дитини, але усиновлення було скасовано або визнано недійсним з їхньої вини;
- ▶ перебувають на обліку або на лікуванні у психоневрологічному чи наркологічному диспансері;
- ▶ зловживають спиртними напоями або наркотичними засобами;
- ▶ не мають постійного місця проживання та постійного заробітку;
- ▶ страждають на певні хвороби;
- ▶ є іноземцями, які не перебувають у шлюбі, крім випадків, коли іноземець є родичем дитини;
- ▶ були засуджені за злочини проти життя і здоров'я, волі, честі та гідності, статевої свободи та статевої недоторканності особи, проти громадської безпеки, громадського порядку та моральності, у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин...;
- ▶ за станом здоров'я потребують постійного стороннього догляду;
- ▶ є особами без громадянства;
- ▶ інтереси яких суперечать інтересам дитини.

Усиновлення дитини здійснюється за вільною згодою її батьків.

Проте усиновлення дитини може відбуватися і без згоди батьків, якщо вони:

- ▶ невідомі;
- ▶ визнані безвісно відсутніми;
- ▶ визнані недієздатними;
- ▶ позбавлені батьківських прав щодо дитини, яка усиновляється.

Для усиновлення дитини потрібна її згода. Усиновлення провадиться без згоди дитини, якщо вона за віком або станом здоров'я не усвідомлює факту усиновлення.

Особа, яка бажає усиновити дитину, подає до суду заяву про усиновлення. Суд виносить рішення, беручи до уваги всі обставини, що мають істотне значення. Усиновлення вважається здійсненим у день набрання чинності рішення суду про усиновлення.

Усиновлення надає усиновлювачеві права і накладає на нього обов'язки щодо дитини, яку він усиновив, у такому ж обсязі, який мають батьки щодо дитини, а особі, яку усиновлено, — відповідні права і обов'язки щодо усиновлювача.

Нагляд за дотриманням прав дітей, які усиновлені і проживають в Україні, здійснює орган опіки та піклування.

19.3. Що таке опіка, піклування

Опіка та піклування встановлюються з метою забезпечення особистих немайнових і майнових прав та інтересів малолітніх, неповнолітніх осіб, а також повнолітніх осіб, які за станом здоров'я не можуть самостійно здійснювати свої права і виконувати обов'язки.

Опіка встановлюється над малолітньою особою, яка не досягла 14 років, яка позбавлена батьківського піклування, та фізичною особою, яка визнана недієздатною.

Піклування встановлюється над неповнолітньою особою у віці від 14 до 18 років, яка позбавлена батьківського піклування, та фізичними особами, цивільна дієздатність яких обмежена судом.

Опіка та піклування над дітьми встановлюються органом опіки та піклування, а також судом у певних випадках.

Опікуном, піклувальником дитини може бути за її згодою повнолітня дієздатна особа. При призначенні дитині опікуна або піклувальника органом опіки та піклування враховуються особисті якості особи, її здатність до виховання дитини, ставлення до неї, а також бажання самої дитини.

Не можуть бути опікуном, піклувальником особи, яким законодавство забороняє бути усиновлювачами (п. 19.2.)

Якщо дитина постійно проживає у дитячому закладі або закладі охорони здоров'я, функції опікуна та піклувальника щодо неї покладаються на адміністрацію цих закладів.

Орган опіки та піклування контролює умови утримання, виховання, навчання дитини, над якою встановлено опіку або піклування.

Обов'язки з опіки та піклування щодо дитини виконуються опікуном та піклувальником безоплатно.

Опіка припиняється у разі:

- ▶ передачі малолітньої особи батькам (усиновлювачам);
- ▶ досягнення підопічним 14 років (піклувальник стає опікуном);
- ▶ поновлення цивільної дієздатності фізичної особи, яка була визнана недієздатною.

Дитина, над якою встановлено опіку або піклування, має право:

- На проживання в сім'ї опікуна або піклувальника, на піклування з його боку.
- На забезпечення їй умов для всебічного розвитку, освіти, виховання і на повагу до її людської гідності.
- На збереження права користування житлом, у якому вона проживала до встановлення опіки або піклування. У разі відсутності житла така дитина має право на його отримання відповідно до закону.
- На захист від зловживань з боку опікуна або піклувальника.

Права й обов'язки опікуна та піклувальника:

- Обов'язок виховувати дитину, піклуватися про її здоров'я, фізичний, психічний, духовний розвиток, забезпечити одержання дитиною повної загальної середньої освіти.
- Право самостійно визначати способи виховання дитини з урахуванням думки дитини і рекомендацій органу опіки та піклування.
- Право вимагати повернення дитини від будь-якої особи, яка тримає її у себе не на підставі закону або рішення суду.
- Обов'язок не перешкоджати спілкуванню дитини з її батьками та іншими родичами, за винятком випадків, коли таке спілкування суперечить інтересам дитини.
- Вчиняє правочини від імені та в інтересах підопічного.
- Вживає заходів щодо захисту цивільних прав та інтересів підопічного.

Піклування припиняється у разі:

- ▶ досягнення фізичною особою повноліття;
- ▶ реєстрації шлюбу неповнолітньої особи;
- ▶ надання неповнолітній особі повної цивільної дієздатності (наприклад, у випадку заняття підприємницькою діяльністю з 16 років);
- ▶ поновлення цивільної дієздатності фізичної особи, цивільна дієздатність якої була обмежена.

Також закон передбачає передачу дітей, позбавлених батьківського піклування на виховання у сім'ю іншої особи (*патронатному вихователю*) до досягнення дитиною повноліття, за плату, в *прийомну сім'ю*, в *дитячий будинок сімейного типу*.

Сімейний кодекс України.

Відеосюжети. Встановлення опіки та піклування над дітьми.

Патронат над дітьми.

19.4. Набуваємо практичного досвіду

Після презентації й обговорення матеріалів п.п. 19.1–19.3 виконуємо вправи 1–8 на розсуд вчителя.

1) Ознайомтесь із наведеними цифрами та фактами (робота в парах, групах):

- Проаналізуйте цифри.
- Які відчуття викликає текст?
- Чому зазначені факти та цифри мають місце в Україні?
- Що потрібно зробити, щоб цього не було?

2) Проведіть у класі (за можливості, — у школі) дослідження «Визначення рівня насилля в сім'ї щодо дітей» (за аналогією вправи «Температура прав людини») , запропонувавши учням чотири варіанти відповідей на питання: Чи мають місце у вашій сім'ї ...?

Насиллям у сім'ї є:

- знущання над дитиною;
- нанесення побоїв;
- завдання шкоди здоров'ю;
- залякування дитини;
- нав'ювання страху;
- ізоляція дитини;
- ігнорування дитини;
- погроза залишити дитину;
- незадоволення основних потреб;
- порушення її статевої недоторканності;
- перебивання дитини під час розмови;
- контроль (обмеження) доступу до спілкування з ровесниками;
- використання дитини як засобу економічного торгу;
- погроза фізичною розправою;
- поведження з дитиною, як із прислугою;
- відмови в поінформуванні про важливі рішення сім'ї.

Варіанти відповідей «Ні. Ніколи (1 бал)», «Рідко (2 бали)», «Часто (3 бали)», «Так. Завжди (4 бали)».

Дослідження є анонімним. Після підрахунку результатів обговоріть і проаналізуйте ситуацію.

3) Пам'ятка для дітей та батьків (рекомендації щодо запобігання насильству в сім'ї). Опрацюйте ліву колонку таблиці. Разом із батьками розгляньте (опрацюйте) праву. На наступному уроці обговоріть, якою була реакція батьків.

4) Підготуйте повідомлення про діяльність органів, які опікуються дітьми.

5) Проведіть дискусію із заданої позиції на тему «Позбавлення батьківських прав: за і проти».

6) Об'єднайтеся у пари. Обговоріть вимоги до усиновлювачів. Чому закон встановлює мінімальну різницю у віці? Чи не є це порушенням прав людини?

7) Що спільного та відмінного між:

- ☒ опікою та піклуванням;
- ☒ усиновленням та опікою;
- ☒ опікою та патронатом?

8) Складіть ситуації, у яких би батьки позбавлялися за свої вчинки батьківських прав. Після презентації обговоріть і проаналізуйте, чому такі ситуації виникають. Що потрібно зробити, щоб такого не було?

Завдання та запитання

1. Вкажіть підстави позбавлення батьківських прав.
2. Що означає позбавлення батьківських прав?
3. Поясніть, які наслідки для дітей та батьків можуть мати місце в результаті позбавлення батьків їхніх батьківських прав.
4. Порівняйте опіку і піклування.
5. Які випадки, на вашу думку, можуть бути додатковими підставами (крім визначених у законодавстві) для позбавлення батьків батьківських прав?
6. Які найгостріші проблеми (непорозуміння) можуть виникати між опікунами (піклувальниками) та їхніми підопічними? Запропонуйте шляхи їхнього уникнення (усунення чи вирішення).

§ 20. Праця неповнолітніх

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- називати, які документи потрібні при прийомі на роботу неповнолітнього;
- описувати особливості прийому неповнолітніх на роботу;
- описувати порядок укладення трудового договору з неповнолітнім;
- висловлювати судження щодо обмеження прийому на окремі види робіт неповнолітніх.

20.1. Прийняття на роботу неповнолітніх

Праця є однією з найважливіших форм життєдіяльності людини.

Реалізуючи свої життєві плани, людина може працювати й заробляти кошти особисто, сама для себе, ні від кого не залежачи. Це — **приватний підприємець**.

Людина може шукати собі роботу й влаштуватися на завод чи фабрику, державну службу, у правоохоронні органи, дитячий садок, магазин, приватне підприємство. Така людина називається **працівником**. Той, хто бере її (приймає) на роботу (власник, директор, начальник, приватний підприємець) — **роботодавець**.

Відносини між працівником та роботодавцем, які виникають на основі трудового договору, називають **трудовими відносинами** й регулюються нормами трудового права.

За загальним правилом працівником може бути особа, яка досягла 16-річного віку (для окремих категорій працівників законом може бути встановлено вищий віковий ценз).

За згодою одного з батьків (осіб, що їх заміняють) можливе працевлаштування з 15 років, а з 14 років дозволяється прийом на роботу з метою підготовки особи для виробничої праці (освоєння професії) за згодою одного з батьків для виконання легшої роботи, що не завдає шкоди здоров'ю і не порушує процес навчання, у вільний від навчання час.

Для участі у концертах, виставах, у створенні кінофільмів або інших творів мистецтва дозволяється приймати на роботу осіб віком до 14 років за письмовим дозволом одного з батьків (осіб, що їх заміняють) за наявності дозволу служби у справах неповнолітніх у разі погодження умов праці та її оплати з цією службою.

Трудовий договір із неповнолітнім обов'язково укладається у письмовій формі на підставі заяви про прийом на роботу.

Заяву працівник пише на ім'я роботодавця (власник, керівник, уповноважена особа). У заяві особа вказує:

- ▶ назву підприємства, куди вона влаштовується;
- ▶ прізвище, ім'я, по батькові роботодавця (особа, на ім'я якої пишеться заява);
- ▶ прізвище, ім'я, по батькові;
- ▶ домашню адресу;
- ▶ місце роботи і посаду, на яку влаштовується особа;
- ▶ термін роботи (якщо договір строковий чи на час виконання робіт);
- ▶ дату і підпис.

Зразок заяви про прийом на роботу.

Трудові відносини виникають з моменту початку праці працівника.

Укладення трудового договору оформляється наказом чи розпорядженням власника про зарахування працівника на роботу. Трудовий договір вважається укладеним і тоді, коли наказ чи розпорядження не були видані, але працівника фактично було допущено до роботи.

Законодавство забороняє встановлювати для неповнолітнього випробувальний термін при прийомі на роботу.

20.2. Документи, необхідні неповнолітньому при прийнятті на роботу

Обов'язковими документами при прийомі на роботу неповнолітнього є:

- ▶ паспорт або інший документ, що посвідчує особу (свідоцтво про народження);
- ▶ трудова книжка (у разі працевлаштування вперше, — заводиться на підприємстві протягом 5 днів). До трудової книжки заносять відомості про роботу, заохочення та нагороди за успіхи у роботі. Відомості про стягнення до трудової книжки не заносять;
- ▶ медична довідка про стан здоров'я (обов'язковим є медичний огляд осіб віком до 21 року);
- ▶ свідоцтво про загальнообов'язкове державне соціальне страхування;
- ▶ довідка про присвоєння ідентифікаційного номера із податкової.

20.3. Де можуть і де не можуть працювати підлітки

Умови праці неповнолітніх на виробництві, тобто осіб, які не досягли 18 років, повинні відрізнятися від умов праці дорослих працівників. Це пояснюється як фізіологічними особливостями організму підлітків, який тільки формується, так і відсутністю у більшості з них відповідної професії та спеціальності.

Тому наша держава, прирівнюючи неповнолітніх у трудових відносинах у всіх правах до дорослих працівників, встановлює для підлітків цілий комплекс пільг.

Забороняється використання праці неповнолітніх осіб, якщо це завдає шкоди їх здоров'ю, моральності, навчанню, фізичному і духовному розвитку.

Забороняється використовувати осіб, яким не виповнилося 18 років, на важких роботах, роботах із шкідливими або небезпечними умовами праці, а також на підземних роботах (бурильник, машиніст вантажної машини, дробильник, вибійник, різальник гарячого металу, горновий доменної печі, машиніст преса, газозварник, коваль; маляр, зайнятий на роботах з фарбами, що містять свинець; бетонник, машиніст автогрейдера, водій тролейбуса, клеєвар, машиніст холодильних установок...).

Забороняється використання праці неповнолітніх осіб на роботах, на яких вони можуть зазнавати загрози фізичного, психологічного чи сексуального насильства, або виконання яких може завдати шкоди їх здоров'ю, призвести до негативних наслідків у моральному розвитку (роботи у сфері гравального бізнесу, роботи з перевезення та продажу алкогольних напоїв, тютюнових виробів, медичних препаратів тощо).

Забороняється залучати цих осіб до підіймання і переміщення речей, маса яких перевищує встановлені для них граничні норми.

Кодекс законів про працю.
Конституція України.
Відеофільм «На роботі».

- 1) Продовжте перелік професій, визначених у п. 20.3., де заборонена праця неповнолітніх. Проаналізуйте запропоновані варіанти й визначте причини заборони.
- 2) Проведіть дискусію на тему «Чому закон забороняє роботу неповнолітніх у сфері гравального бізнесу, роботи з перевезення та продажу алкогольних напоїв, тютюнових виробів, медичних препаратів...»
- 3) Розгляньте та проаналізуйте таблиці у п. 20.3.

Завдання та запитання

1. Вкажіть роботи, на яких може і на яких не може бути використана праця неповнолітніх.
2. Що лежить в основі такого поділу?
3. Поясніть, у чому особливість прийому на роботу неповнолітніх.
4. Чому, на вашу думку, медична довідка про стан здоров'я є обов'язковим документом при прийомі на роботу?
5. Класифікуйте пільги та обмеження щодо праці неповнолітніх.
6. Оцініть роль батьків у питаннях працевлаштування неповнолітніх.

§ 21. Праця неповнолітніх (продовження)

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- описувати права неповнолітніх у трудових відносинах;
- характеризувати особливості робочого часу та часу відпочинку неповнолітніх;
- аналізувати й розв'язувати правові ситуації, пов'язані з працевлаштуванням та працею неповнолітніх осіб.

21.1. Час праці неповнолітніх. Особливості оплати праці неповнолітніх

Робочий час.

Тривалість робочого часу в Україні становить не більш ніж 40 годин на тиждень (*нормальна тривалість робочого часу*).

Для неповнолітніх законом встановлюється **скорочена тривалість робочого часу**.

Для працівників віком від 16 до 18 років — 36 годин на тиждень, для осіб віком від 15 до 16 років — 24 години на тиждень.

Такі ж норми встановлюються і для учнів, які працюють під час канікул: для осіб віком від 14 до 16 років — 24 години на тиждень, віком від 16 до 18 років — 36 годин на тиждень. Під час навчання ці норми скорочуються наполовину, відповідно становлять 12 і 18 годин.

Забороняється:

- ▶ працювати неповнолітнім у **нічний час** (з 22.00 до 6.00);
- ▶ залучати неповнолітніх до **понадурочних робіт** (після відпрацьованого робочого дня);
- ▶ праця неповнолітніх у **вихідні дні**.

Зарплата виплачується неповнолітньому у повному обсязі, вона не зменшується у зв'язку зі зменшенням робочого часу. Оплата учнів, які працюють у вільний від навчання час, здійснюється пропорційно відпрацьованому часу або залежно від виробітку.

Роботодавець зобов'язаний встановити такі норми незалежно від свого бажання та можливостей.

Види робочого часу.

21.2. Час відпочинку неповнолітніх

Час відпочинку — час, вільний від виконання трудових обов'язків, використовуваний працівником на свій власний розсуд.

Види часу відпочинку:

Відповідно до законодавства неповнолітні мають право не лише на такі види часу відпочинку, що й дорослі, а й додаткові певні переваги:

- ▶ мінімальна щорічна відпустка неповнолітнім працівникам надається тривалістю 31 календарний день (для дорослих мінімальна відпустка становить 24 дні);
- ▶ відпустка надається в літній час або, за їх бажанням, в будь-яку іншу пору року (для дорослих відповідно до графіка);
- ▶ відпустки за перший рік роботи неповнолітнім працівникам надаються за їх заявою і до закінчення 6-ти місяців безперервної роботи на даному підприємстві (фактично може надаватися вже з перших днів роботи, тоді як дорослому потрібно пропрацювати не менше 6-ти місяців);
- ▶ додаткова відпустка у разі навчання.

Види часу відпочинку.

21.3. Особливості розірвання трудового договору із неповнолітнім

Працівник має право розірвати трудовий договір за власним бажанням (знайшов кращу роботу, переїзд, вирішив займатися власною справою, вступив до ВНЗ тощо).

Власник має право звільнити працівника, якщо у нього є на це підстави, передбачені законодавством.

Розірвання трудового договору за ініціативою власника.

Звільнення працівників віком до 18 років з ініціативи власника допускається тільки за згодою районної (міської) комісії у справах неповнолітніх.

Батьки, усиновителі, піклувальники неповнолітнього, а також державні органи та службові особи, на яких покладено нагляд і контроль за додержанням законодавства про працю, мають право вимагати розірвання трудового договору з неповнолітнім, у тому числі й строкового, коли продовження його чинності загрожує здоров'ю неповнолітнього або порушує його законні інтереси.

Де сьогодні працюють неповнолітні.

21.4. Охорона праці неповнолітніх: як закон захищає неповнолітніх від експлуатації

Пільги, переваги й обмеження щодо праці молоді встановлює Кодекс законів про працю в Україні.

Стаття 43 Конституції України проголошує: «Використання примусової праці забороняється... Кожен має право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом. Використання праці жінок і неповнолітніх на небезпечних для їхнього здоров'я роботах забороняється».

У 1999 році МОП приймає **«Конвенцію про заборону та негайні заходи щодо ліквідації найгірших форм дитячої праці»** (ратифікована Україною у 2000 р.).

Стаття 3 Конвенції визначає, що термін «найгірші форми дитячої праці» включає:

- ▶ усі форми рабства або практику, подібну до рабства, як наприклад, продаж дітей та торгівля ними, боргова кабала та кріпосна залежність, а також примусова чи обов'язкова праця, включаючи примусове чи обов'язкове вербування дітей для використання їх у збройних конфліктах;
- ▶ використання, вербування або пропонування дитини для заняття проституцією, виробництва порнографічної продукції чи для порнографічних вистав;
- ▶ використання, вербування або пропонування дитини для незаконної діяльності, зокрема, для виробництва та продажу наркотиків, як це визначено у відповідних міжнародних договорах;
- ▶ роботу, яка за своїм характером чи умовами, в яких вона виконується, може завдати шкоди здоров'ю, безпеці чи моральності дітей.

Стаття 19 Конвенції ООН про права дитини забороняє «брутальне поводження та експлуатацію дитини», **стаття 32** — встановлює «...право дитини на захист від економічної експлуатації та від виконання будь-якої роботи, яка може становити небезпеку для здоров'я, бути перешкодою в одержанні нею освіти чи завдавати шкоди її здоров'ю, фізичному, розумовому, духовному, моральному та соціальному розвитку».

Закон України **«Про охорону дитинства»** передбачає адміністративну, цивільно-правову та кримінальну відповідальність за експлуатацію дітей і порушення їхніх прав на працю.

Стаття 150 Кримінального кодексу України «Експлуатація дітей».

Стаття 150-1. Використання малолітньої дитини для заняття жебрацтвом.

- ▶ Використання батьками або особами, які їх замінюють, малолітньої дитини для заняття жебрацтвом (систематичного випрошування грошей, речей, інших матеріальних цінностей у сторонніх осіб) з метою отримання прибутку — карається обмеженням волі на строк до трьох років або позбавленням волі на той самий строк.
- ▶ Ті самі дії, вчинені щодо чужої малолітньої дитини або пов'язані із застосуванням насильства чи погрозою його застосування, а так

само вчинені повторно або особою, яка раніше скоїла один із злочинів, передбачених статтями 150, 303, 304 цього Кодексу, або за попередньою змовою групою осіб, — караються обмеженням волі на строк до п'яти років або позбавленням волі на строк від трьох до восьми років.

- ▶ Дії, передбачені частинами першою або другою цієї статті, вчинені організованою групою, а також якщо внаслідок таких дій дитині спричинені середньої тяжкості чи тяжкі тілесні ушкодження, — караються позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років.

Контроль за працевлаштуванням та працею неповнолітніх покладено на:

- ▶ центральні органи виконавчої влади;
- ▶ Міністерство у справах сім'ї, молоді та спорту;
- ▶ Державний комітет України з промислової безпеки, охорони праці та гірничого нагляду;
- ▶ державні інспекції охорони праці;
- ▶ місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування;
- ▶ служби у справах неповнолітніх при органах виконавчої влади та місцевого самоврядування;
- ▶ прокуратуру...

Кодекс законів про працю.
Конституція України.
Конвенція про заборону та негайні заходи щодо ліквідації найгірших форм дитячої праці.
Конвенції ООН про права дитини.
Закон України «Про охорону дитинства».
Кримінальний кодекс України.
Відеофільм «На роботі».

- 1) Прочитайте цитату з виступу Хуан Сомавія, Генерального директора Міжнародного Бюро Праці. Як ви розумієте його слова?
- 2) Ознайомтесь із текстом «Де сьогодні працюють неповнолітні» за допомогою методу «Робімо позначки». Обговоріть усі позначки. Дайте відповідь на запитання:
 - ☛ Чому такий стан існує сьогодні у світі та Україні?
 - ☛ Що потрібно зробити, щоб цього не було?
- 3) Складіть poradnik (пам'ятку) «Як неповнолітньому застерегти себе від негативних наслідків при працевлаштуванні».
- 4) Доведіть, чому не варто працевлаштовуватися «по-чорному».

Завдання та запитання

1. Вкажіть види та норми робочого часу неповнолітніх.
2. Чому окремі види робочого часу заборонені для неповнолітніх?
3. Поясніть, у чому полягають особливості надання відпустки неповнолітнім.
4. Доведіть, чому батьки мають мати право впливати на можливість звільнення неповнолітніх.
5. Як закон захищає неповнолітніх від експлуатації?
6. Наведіть критичні твердження щодо стану захисту неповнолітніх в Україні.

§ 22. Працевлаштування неповнолітніх

Практичне заняття

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- називати основні причини безробіття в Україні, описувати шляхи пошуку роботи та оцінювати їхню ефективність;
- знати, де і як шукати роботу;
- складати за зразком резюме для працевлаштування;
- формувати власну позицію щодо важливості права людини на працю.

22.1. Як знайти роботу. Роботодавці та працівники на ринку праці

Хто такі безробітні. Типи та причини безробіття.

Як і де шукати роботу (див. схему на с. 132).

Згідно із законом України «Про зайнятість населення» працевлаштуванням людей на державному рівні займається **Державна служба зайнятості**, районні, міські, обласні центри праці. Будь-яка людина може звернутися у такий центр, де їй нададуть допомогу у пошуку роботи відповідно до її кваліфікації, за бажанням можуть направити безкоштовно на курси перепідготовки. Таку людину можуть зареєструвати як безробітну, й вона буде отримувати допомогу з безробіття.

Якщо ви впевнені у своїх силах, спробуйте прямо звернутися до роботодавця. Самостійно знайдіть компанії, які себе зарекомендували в Україні, розішліть їм резюме, мотиваційні

Державна служба зайнятості

Оголошення в ЗМІ

Пряме звернення до роботодавця

Рекрутингова компанія

Кадрова агенція

Ярмарки вакансій, дні та виставки кар'єри

Засоби масової інформації, інтернет (сайти з працевлаштування)

Оголошення у громадських місцях

Особисті контакти

листи й телефонуйте час від часу, справляючись, чи немає у них вакансій. Така наполегливість обов'язково дасть результат.

У пошуках роботи можна звернутися до рекрутингової компанії чи кадрової агенції. Рекрутингова компанія орієнтується на клієнта, який подає замовлення на того чи іншого спеціаліста й шукає такого спеціаліста. Їй потрібно задовольнити роботодавця. Кадрова агенція орієнтується на кандидата, того, хто шукає роботу. Її головне завдання — працевлаштувати потенційного працівника.

На ярмарки вакансій, дні та виставки кар'єри завжди приходять багато роботодавців у пошуках потенційних працівників.

Із розвитком технологій особливе місце у пошуку роботи посідає інтернет, за допомогою якого швидко можна зайти на сайти із працевлаштування, сайти потенційних роботодавців, кадрових агенцій та рекрутингових компаній, підприємств та установ.

Ярмарок вакансій

Досить швидко та ефективно можна знайти роботу через особисті контакти. Звертайтеся за допомогою до всіх: колишніх однокурсників, колег, сусідів, друзів, родичів. Деколи абсолютно несподівані адресати виявляються «виграшними». Найголовніше — позбутися відчуття скромності:

нібито за себе просити незручно. Адже ви не жебраєте, а хочете обміняти свою працю на заробітну плату.

Варто лише пам'ятати, що запорукою успіху є не те, де ви шукаєте, а те, як саме ви це робите, адже вирішальну роль відіграє особисте бажання працевлаштуватись із максимумом докладених до цього зусиль.

Куди б ви не звернулися у пошуках роботи, «попереду» вас завжди буде ваше резюме.

22.2. Що таке резюме. Як скласти резюме

Резюме (з французької *résumé* — короткий висновок з основними положеннями доповіді, промови, наукової праці, дискусії) — це опис вашого професійного шляху у письмовій формі, який покликаний створити позитивну думку працедавця про вас.

Резюме повинно містити такі пункти: мета, освіта, досвід роботи, професійні навички, нагороди і суспільна діяльність, особисті відомості, рекомендації. У жодному разі не можна складати резюме від руки.

Структура резюме

Контактна інформація (ім'я та прізвище, адреса, номери телефонів, електронна адреса)

Ціль (визначає галузь діяльності та назву позиції, що цікавить людину, — чим людина хоче займатися)

Освіта (варто починати з останнього закладу освіти у зворотному порядку)

Досвід роботи (спочатку вказується останнє місце роботи, потім інші у зворотному хронологічному порядку)

Професійні досягнення (публікації, перемоги у конкурсах)

Професійні навички (досвід роботи в цій галузі, досягнення)

Нагороди (2–3 найважливіші)

Особисті навички (володіння комп'ютером, знання мов, права водія)

Цікавим є факт, що роботодавець витрачає на перегляд резюме в середньому від 20 до 30 секунд. Резюме створює перше враження про вас, тому варто зробити його привабливим для роботодавця.

Перш ніж приступити до створення резюме, претендент повинен визначити для себе, які деталі своєї біографії він хоче викласти потенційному працедавцеві максимально, а опис яких періодів професійної діяльності, навпаки, скоротити до мінімуму. Краще бути гранично лаконічним і конкретним.

При складанні **резюме** виділіть ваше ім'я і прізвище жирним або великим шрифтом. Пам'ятайте, що коли документів дуже багато, працедавець не повинен довго розшукувати в суцільному потоці тексту ім'я кандидата.

Після того, як резюме складено, на нього варто подивитися очима роботодавця, тобто відповісти собі на запитання: чи легко його читати та скласти про вас позитивне враження, чи ви саме та людина, яка потрібна роботодавцю.

Зразок резюме.

22.3. Складаємо резюме

- 1) Опрацюйте схему «Як і де шукати роботу». Визначте переваги та недоліки кожного з варіантів.
- 2) Опрацюйте та проаналізуйте схему «Структура резюме». Визначте, які дані потрібні, щоб скласти успішне резюме, й, навпаки, чого не слід вписувати до нього.
- 3) Опрацюйте та проаналізуйте зразок резюме. Складіть резюме про себе, враховуючи власні перспективи (майбутні професія та місце роботи).
- 4) Озвучте складені резюме (одні учні та учениці озвучують резюме, інші коментують й обговорюють).

22.4. Аналізуємо юридичні ситуації

Ситуація 1

До власника підприємства звернулися батьки Олени П. (15 років, навчається у школі) з вимогою звільнити їхню доньку з роботи, оскільки, як вони вважають, ця робота дуже її втомлює і негативно впливає на стан здоров'я. Власник відповів, що дівчина доросла, самостійно влаштувалася на цю роботу і самостійно буде звільнятися. Дайте оцінку ситуації. Хто правий? Яке рішення буде прийнято?

Ситуація 2

Аркадій (14 років) під час літніх канікул вирішив влаштуватись на будівництво різноробочим, аби допомогти батькам. Проте виконроб будівництва заявив, що хлопець є неповнолітнім і відмовив у прийнятті на роботу. Чи правомірні дії виконроба?

Ситуація 3

На літніх канікулах Марія (14,5 років, закінчила 9 класів) вирішила влаштуватися помічником пекаря. Директор хлібопекарні сказав, щоб дівчина для працевлаштування принесла такі документи: свідоцтво про народження, характеристику зі школи, свідоцтво про закінчення 9-ти класів, довідку із ЖЕКу про склад сім'ї і місце реєстрації (прописки). Після того, як Марія принесла необхідні документи, її було прийнято на роботу із 5-денним робочим тижнем та робочим днем від 8:00 до 15:00, обідньою перервою від 11:00 до 12:00. Дайте оцінку юридичній ситуації. Які норми трудового законодавства було порушено?

Ситуація 4

За умовами трудового договору, укладеного із 17-літньою Настею 2 січня 2017 року, для неї встановлюються: а) 5-денний робочий тиждень із 8-годинним робочим днем; б) випробувальний термін 10 днів; в) відпустка 25 календарних днів з 1 грудня 2017 року. Настя заявила, що хоче піти у відпустку влітку, але власник пояснив, що відпустка надається лише через 11 відпрацьованих місяців. Які норми трудового законодавства було порушено при укладенні трудового договору з дівчиною?

Ситуація 5

15-літнього Тараса за дозволом батька було прийнято на роботу у магазин побутової техніки вантажником. Чи правомірні дії адміністрації магазину?

§ 23. Адміністративні правопорушення та адміністративна відповідальність

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати та застосовувати поняття «адміністративний проступок»;
- називати адміністративні проступки і наводити приклади;
- описувати адміністративні стягнення, що застосовуються до неповнолітніх;
- висловлювати судження щодо особливостей адміністративної відповідальності неповнолітніх.

23.1. Які правопорушення називають адміністративними

Адміністративне правопорушення — це протиправна, винна (зумисна або з необережності) дія чи бездіяльність, що зазіхає на державний або суспільний порядок, власність, права та свободи громадян, на встановлений порядок управління і за яку законодавством передбачено адміністративну відповідальність.

Ознаками адміністративного правопорушення є:

- ▶ протиправність;
- ▶ суспільна шкідливість;
- ▶ винуватість;
- ▶ адміністративна відповідальність.

Склад адміністративного правопорушення:

- ▶ **об'єкт** — це відносини у суспільстві, що охороняються нормами адміністративного права, за порушення яких накладаються адміністративні стягнення (громадський порядок, власність, порядок управління, використання природних ресурсів тощо);
- ▶ **об'єктивна сторона** — це безпосередні вчинки особи (дії чи бездіяльність), за які передбачено адміністративну відповідальність, що характеризуються обставинами, місцем, часом, способом скоєння правопорушення, а також причинним зв'язком між діями і шкідливими наслідками діяння (дрібна крадіжка, псування таксофонів, пошкодження внутрішнього обладнання пасажирських вагонів тощо);
- ▶ **суб'єкт** — осудна фізична особа, якій на момент скоєння правопорушення виповнилося 16 років, в тому числі службова чи посадова особа, а також юридична особа;
- ▶ **суб'єктивна сторона** — це внутрішнє ставлення правопорушника до скоєного ним протиправного діяння, яке характеризується мотивом, метою та виною.

Види адміністративних правопорушень.

23.2. Які адміністративні стягнення та заходи застосовуються до неповнолітніх

Адміністративне стягнення — це міра відповідальності, примусовий захід державного впливу, що застосовується до особи за скоєння адміністративного правопорушення (проступок).

Адміністративне стягнення накладається з метою: забезпечення виконання загальнообов'язкових правил (припинення протиправного вчинку); покарання правопорушника; виховання правопорушника; відновлення порушених правовідносин (у тому числі відшкодування завданих збитків); запобігання новим правопорушенням.

За вчинення адміністративних правопорушень до неповнолітніх віком від 16 до 18 років можуть бути застосовані такі заходи впливу:

- ▶ зобов'язання публічно або в іншій формі попросити вибачення у потерпілого;
- ▶ попередження;
- ▶ догана або сувора догана;

- ▶ передача неповнолітнього під нагляд батькам або особам, які їх замінюють, чи під нагляд педагогічному або трудовому колективу за їхньою згодою, а також окремим громадянам на їхнє прохання.

За окремі види адміністративних проступків (див. п. 23.3) до неповнолітніх можуть бути застосовані такі адміністративні стягнення:

- ▶ **попередження** — складається у письмовій формі, має характер морального осудження (у передбачених законом випадках попередження фіксується іншим установленим способом);
- ▶ **штраф** — грошове стягнення, що накладається на громадян та посадових осіб за адміністративні правопорушення у випадках і розмірі, встановлених законодавством (не має компенсаційного характеру, стягується у кратному розмірі стосовно офіційно встановленого неоподаткованого мінімуму доходів громадян (далі н.м.), який на 2022 р. становить 17 грн; сплачується на місці або протягом 15 днів з дня вручення правопорушнику постанови про накладення штрафу шляхом внесення до ощадного банку);
- ▶ **оплатне вилучення предмета, що був знаряддям скоєння або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення** — примусове вилучення та подальша реалізація з передачею вирученої суми колишньому власнику за відрахуванням коштів на витрати по реалізації (здійснюється державним виконавцем);
- ▶ **конфіскація предмета, який є знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення** — примусове безоплатне повернення майна у власність держави за рішенням суду (конфіскованим може бути лише предмет, який є в особистій власності правопорушника);

- ▶ **позбавлення спеціального права** — права управління транспортним засобом — застосовується на строк до 3-х років за грубе або систематичне порушення порядку користування цим правом;
- ▶ **виправні роботи** — застосовуються строком до 2-х місяців із відбуванням їх за місцем постійної роботи правопорушника з утриманням до 20 % із його заробітної плати на користь держави (призначаються лише за рішенням суду);
- ▶ **громадські роботи** — полягають у виконанні особою у вільний від роботи чи навчання час безоплатних суспільно корисних робіт, вид яких визначають органи місцевого самоврядування. Призначаються судом на строк від 20 до 60 годин і відбуваються не більш як 4 години на день;
- ▶ **суспільно корисні роботи** — полягають у виконанні особою, яка вчинила адміністративне правопорушення, оплачуваних робіт, вид яких та перелік об'єктів, на яких порушники повинні виконувати ці роботи, визначає відповідний орган місцевого самоврядування. Суспільно корисні роботи призначаються районним, районним у місті, міським чи міськрайонним судом (суддею) на строк від 120 до 360 годин і виконуються не більше 8-ми годин, а неповнолітніми — не більше 2-х годин на день.

Адміністративний арешт.

Оплатне вилучення та конфіскація предметів можуть застосовуватись як основні, так і додаткові адміністративні стягнення; інші адміністративні стягнення можуть застосовуватись лише як основні.

За одне адміністративне правопорушення може бути накладено основне або основне і додаткове стягнення.

Стягнення за адміністративне правопорушення накладається в межах, установлених нормативним актом, який передбачає відповідальність за вчинене правопорушення. При накладенні стягнення враховується характер вчиненого правопорушення, особа порушника, ступінь його вини, майновий стан, обставини, що пом'якшують та обтяжують відповідальність.

23.3. За які адміністративні проступки відповідають неповнолітні

Адміністративна відповідальність настає з 16 років. Якщо неповнолітній скоїв адміністративний проступок у віці від 16 до 18 років щодо нього застосовуються **заходи адміністративного впливу**.

Водночас закон (Кодекс України про адміністративну відповідальність) визначає ряд правопорушень, за які несуть відповідальність особи

з 16 років на загальних підставах (застосовуються адміністративні стягнення):

- ▶ незаконні виробництво, придбання, зберігання, перевезення, пересилання наркотичних засобів або психотропних речовин без мети збуту в невеликих розмірах;
- ▶ дрібне розкрадання майна шляхом крадіжки, шахрайства, привласнення, розтрати;
- ▶ порушення правил користування ременями безпеки або мотошоломами;
- ▶ керування водіями транспортними засобами, не зареєстрованими у встановленому порядку, з підробленим номерним знаком, без номерного знака або з номерним знаком, що не належить цьому засобу чи не відповідає вимогам стандарту, а так само з умисно прихованим номерним знаком;
- ▶ непокоря пішоходів сигналам регулювання дорожнього руху, перехід ними проїзної частини у невстановлених місцях або безпосередньо перед транспортними засобами, що наближаються; невиконання інших правил дорожнього руху;
- ▶ порушення правил дорожнього руху особами, що керують транспортними засобами, обладнаними двигуном з робочим об'ємом до 50 куб. см, велосипедами, а також водіями та іншими особами, які користуються шляхами;
- ▶ керування транспортними засобами особами в стані сп'яніння, передача керування транспортним засобом особі, яка перебуває в стані сп'яніння, а також ухилення осіб, які керують транспортними засобами, від проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан сп'яніння;
- ▶ дрібне хуліганство, тобто нецензурна лайка в громадських місцях, образливе чіплення до громадян та інші подібні дії, що порушують громадський порядок і спокій громадян;
- ▶ стрільба з вогнепальної, холодної металевий чи пневматичної зброї в населених пунктах і в не відведених для цього місцях або з порушенням встановленого порядку;
- ▶ злісна непокоря законному розпорядженню або вимозі працівника поліції при виконанні ним службових обов'язків, а також вчинення таких же дій щодо члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону або військовослужбовця у зв'язку з їх участю в охороні громадського порядку;
- ▶ придбання, зберігання, передача іншим особам або продаж громадянами вогнепальної гладкоствольної мисливської чи холодної зброї, а також пневматичної зброї калібру більш ніж 4,5 міліметра

і швидкістю польоту кулі понад 100 метрів за секунду без дозволу органів внутрішніх справ;

- ▶ порушення правил зберігання або перевезення вогнепальної чи холодної зброї, а також пневматичної зброї калібру більш ніж 4,5 міліметра і швидкістю польоту кулі понад 100 метрів за секунду і бойових припасів, а також використання зазначеної зброї і бойових припасів не за призначенням.

Вчинення неповнолітніми віком від чотирнадцяти до шістнадцяти років правопорушення, відповідальність за яке передбачено Кодексом України про адміністративні правопорушення, — тягне за собою накладення штрафу на батьків або осіб, які їх замінюють, від 3 до 5 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Найпоширенішими адміністративними проступками, що вчиняються неповнолітніми, є:

- ▶ дрібні крадіжки;
- ▶ безквитковий проїзд;
- ▶ пошкодження таксофонів;
- ▶ дрібне хуліганство;
- ▶ азартні ігри;
- ▶ порушення правил дорожнього руху;
- ▶ розпиття спиртних напоїв та куріння тютюнових виробів у громадських місцях;
- ▶ завідомо неправдивий виклик спецслужб;
- ▶ порушення вимог пожежної безпеки в лісах.

Закон передбачає притягнення до адміністративної відповідальності батьків неповнолітнього за невиконання батьками або особами, які їх замінюють, обов'язків щодо виховання дітей.

Які органи розглядають справи про адміністративні проступки.

Відеофільм «Поняття про адміністративне правопорушення й адміністративну відповідальність».

1) Розгляньте фото у параграфі:

👉 Вкажіть, який адміністративний проступок на ньому зображено, визначте його ознаки та склад.

2) Підготуйте повідомлення про органи, які розглядають справи про адміністративні проступки.

Завдання та запитання

1. Вкажіть, які відносини регулює адміністративне право.

2. Вкажіть та охарактеризуйте ознаки та склад адміністративного правопорушення.

3. Поясніть, що означає норма закону, яка передбачає притягнення до адміністративної відповідальності батьків неповнолітнього за невиконання батьками або особами, які їх замінюють, обов'язків щодо виховання дітей.
4. Які функції адміністративної відповідальності?
5. Складіть висновки до п. 23.3.
6. Які адміністративні проступки є найбільш небезпечними? Чому?

§ 24. Кримінальне правопорушення

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- характеризувати ознаки кримінального правопорушення, описувати елементи складу злочину;
- називати види кримінальних правопорушень, наводити приклади;
- розтлумачувати поняття «кримінальна відповідальність» і називати її підстави;
- пояснювати, що таке кримінальне покарання;
- називати види покарань, що застосовуються до неповнолітніх;
- розповідати про особливості кримінальної відповідальності неповнолітніх;
- висловлювати власне ставлення до кримінальних правопорушень.

24.1. Що таке кримінальне правопорушення. Які ознаки кримінального правопорушення

У Законодавстві України серед протиправних діянь розрізняють проступки і кримінальні правопорушення. Кримінальні правопорушення відрізняються від проступків більш серйозними наслідками для постраждалих осіб.

Кримінальний кодекс України (далі ККУ) визначає, що **кримінальним правопорушенням** є суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом кримінального правопорушення.

Кримінальним правопорушенням визнаються лише ті дії чи бездіяльність, які знайшли відображення у конкретній поведінці або вчинках людини. Думки чи переконання, що не були втілені у дії, не можуть бути визнані кримінальним правопорушенням, і за них особа не може бути притягнута до кримінальної відповідальності.

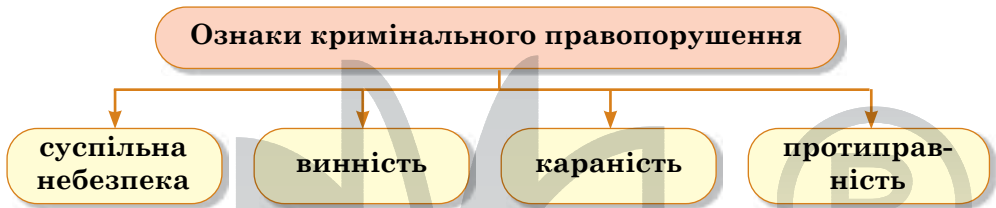
Кримінальні правопорушення поділяються на **кримінальні проступки і злочини**.

Кримінальним проступком є дія чи бездіяльність, за вчинення якого передбачене основне покарання у виді штрафу в розмірі не більше

3000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або інше покарання, не пов'язане з позбавленням волі.

Злочини поділяються на: **нетяжкі**, **тяжкі** та **особливо тяжкі**.

Ознаками кримінального правопорушення є:

- ▶ **суспільна небезпека** — завдає істотної шкоди, втрати або створює загрозу такої шкоди суспільним відносинам, які охороняються законом. Характер та ступінь суспільної небезпеки визначаються низкою об'єктивних та суб'єктивних ознак Кримінального правопорушення: способом його здійснення, тяжкістю заподіяної шкоди, місцем, часом, умовами, засобами здійснення, формою провини, мотивом, метою (посягання на життя чи здоров'я, майно людини, суспільні відносини тощо);
- ▶ **винність** (психічне ставлення людини до своїх дій чи наслідків дій, можлива у формі умислу або необережності);
- ▶ **караність** (за будь-яке кримінальне правопорушення передбачено конкретний вид та міру покарання);
- ▶ **кримінальна протиправність** — передбаченість суспільно небезпечного діяння кримінальним законом — конкретною статтею особливої частини ККУ.

Дія чи бездіяльність, яка не розглядається ККУ, не може бути визнана кримінальним правопорушенням і не може тягти за собою кримінальну відповідальність.

Склад кримінального правопорушення — це сукупність об'єктивних і суб'єктивних ознак, що визначають суспільно небезпечне діяння як кримінальне правопорушення.

Елементи складу кримінального правопорушення.

- ▶ **Суб'єкт** — фізична особа, що досягла певного віку і є осудною.
- ▶ **Об'єкт** — конституційний устрій України, власність, громадський порядок, довкілля, права і свободи людини і громадянина тощо.
- ▶ **Суб'єктивна сторона** — внутрішня, психічна діяльність особи, яка вчинила кримінальне правопорушення: вина, мотив, мета кримінального правопорушення.
- ▶ **Об'єктивна сторона** — зовнішнє вираження кримінального правопорушення: діяння (дія чи бездіяльність); суспільно небезпечні

шкідливі наслідки, причинний зв'язок між діями та його наслідками; час, місце, засоби, обставини тощо.

Необережність поділяють на **кримінальну самовпевненість** та **кримінальну недбалість**.

- ▶ **Кримінальна самовпевненість** — якщо особа передбачала можливість настання суспільно небезпечних наслідків свого діяння, але легковажно розраховувала на їх відвернення.
- ▶ **Кримінальна недбалість** — якщо особа не передбачала можливості настання суспільно небезпечних наслідків свого діяння, хоча повинна була і могла їх передбачити.

Склад кримінального правопорушення.

Наслідки кримінального правопорушення — це шкода, яка була заподіяна постраждалій особі (особам), суспільству, державі.

Наслідки можуть бути у вигляді:

- ▶ фізичної шкоди (смерть, тілесні ушкодження, ушкодження здоров'я);
- ▶ майнової шкоди (крадіжка, пошкодження майна, коштів, коштовностей...);
- ▶ порушення нормальної роботи транспорту, зв'язку;
- ▶ дезорганізація діяльності установи, підприємства;
- ▶ завдання шкоди інтересам держави (шпигунство, диверсія, посягання на життя державного діяча);
- ▶ організаційних наслідків (злочини проти правосуддя, суспільної безпеки);
- ▶ соціальних наслідків (порушення прав і свобод, виборчих, трудових прав).

Не менш значущими є наслідки для особи, що скоїла кримінальне правопорушення — **злочинця**.

Як не стати жертвою злочину. Як захиститися від нападу і захистити своє майно. Як захистити квартиру від грабіжників.

24.2. Що таке кримінальна відповідальність, кримінальне покарання

Кримінальна відповідальність — вид юридичної відповідальності, що встановлюється державою в кримінальному законодавстві, накладається судом на осіб, які винні у вчиненні кримінального правопорушення.

Згідно з ККУ підставою кримінальної відповідальності є вчинення особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад кримінального правопорушення. Наприклад, особа вчинила крадіжку. Саме факт вчинення особою крадіжки і буде підставою кримінальної відповідальності.

Особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду. Ніхто не може бути притягнений до кримінальної відповідальності за те саме кримінальне правопорушення більше ніж один раз.

Кримінальне покарання — це захід примусу, що застосовується від імені держави за вироком суду до особи, визнаної винною у вчиненні то саме кримінального правопорушення, і полягає в передбаченому законом обмеженні прав і свобод засудженого.

Метою покарання за ККУ є:

- ▶ кара;
- ▶ виправлення засуджених;
- ▶ запобігання вчиненню нових кримінальних правопорушень як засудженими, так і іншими особами.

Покарання не має на меті завдати фізичних страждань або принизити людську гідність.

Відеофільм «Поняття та підстави кримінальної відповідальності».

Види кримінальних покарань.

24.3. Які кримінальні покарання застосовуються до неповнолітніх

Неповнолітніми вважаються особи, які не досягли 18-літнього віку. ККУ класифікує неповнолітніх на такі категорії:

- ▶ новонароджені діти;
- ▶ малолітні до 14 років;
- ▶ особи, що не досягли 16 років;
- ▶ особи до 18 років.

Повнолітньою вважається особа, що досягла відповідного віку не в день свого народження, а з 0 годин наступної доби.

Законодавство, враховуючи особливості неповнолітніх, передбачає особливості притягнення їх до відповідальності, звільнення від відповідальності, призначення покарання, звільнення від покарання і його відбування.

До неповнолітніх згідно з ККУ можуть бути застосовані лише такі основні види покарань:

- ▶ штраф;
- ▶ громадські роботи;
- ▶ виправні роботи;
- ▶ арешт;
- ▶ позбавлення волі на певний строк.

До неповнолітніх можуть бути застосовані додаткові покарання у вигляді штрафу та позбавлення права обіймати певні посади і займатися певною діяльністю.

Якщо порівняти покарання, що застосовуються до дорослих осіб, і покарання, що застосовуються до неповнолітніх, можна зробити висновок про гуманне ставлення законодавця до неповнолітніх осіб, що скоїли кримінальне правопорушення, зокрема:

- ▶ **штраф** для дорослих осіб встановлюється в межах від 30 до 1000 неоподатковуваних мінімумів громадян, а до неповнолітніх цей вид покарання застосовується лише тоді, коли вони мають самостійне джерело прибутку, власні кошти або майно, на яке може бути звернене стягнення в межах до 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;
- ▶ **громадські роботи** для дорослих осіб встановлюються на строк від 60 до 240 годин та відбуваються не більше ніж 4 години на день, а для неповнолітніх від 16 до 18 років — на строк від 30 до 120 годин і відбуваються не більше ніж 2 години на день;
- ▶ **виправні роботи** для дорослих осіб встановлюються на строк від 6 місяців до 2 років, при цьому із суми заробітку засудженого здійснюється відрахування у розмірі від 10 до 20 %, а для неповнолітніх — на строк від 2 місяців до 1 року, при цьому із заробітку неповнолітнього здійснюється відрахування у розмірі від 5 до 10 %;
- ▶ **арешт** для дорослих осіб встановлюється на строк від 1 до 6 місяців, а для неповнолітніх — на строк від 15 до 45 днів. (Якщо неповнолітнього засуджено до кримінального арешту, то він відбуває покарання в арештному домі.

В арештних домах утримуються повнолітні особи, а також неповнолітні, яким на момент постановлення вироку виповнилося шістнадцять років і які відбувають покарання за кримінальні проступки та нетяжкі злочини. Неповнолітні відбувають покарання в арештному домі окремо від дорослих. Засудженим до

арешту забороняється: побачення з родичами та іншими особами, за винятком адвокатів; одержання посилок, за винятком посилок, що містять предмети одягу за сезоном. Засудженим до арешту надається прогулянка тривалістю до двох годин. За виняткових обставин засудженим до арешту може бути надано право на телефонну розмову з близькими родичами);

- ▶ **позбавлення волі на певний строк** для дорослих осіб встановлюється на строк від 1 до 15 років, а для неповнолітніх від 6 місяців до 10 років, лише за особливо тяжкі злочини поєднані з умисним позбавленням життя людини, — до 15 років. Неповнолітні, засуджені до покарання у вигляді позбавлення волі, відбувають його у спеціальних виховних установах (виховних колоніях).

У разі обрання неповнолітньому кримінального покарання у формі позбавлення волі на певний строк він направляється для його відбування до спеціальної виховної установи. В цих установах носять одяг одного зразка і постійно перебувають під наглядом. Там усе відбувається відповідно до режиму: підйом, приймання їжі, навчання, вільний час, сон тощо. Такі засуджені у спеціальній виховній установі мають право працювати, отримувати медичну допомогу, листуватися, одержувати посилки і грошові перекази, зустрічатися з родичами, одержувати освіту та правову допомогу від адвокатів. Їм забороняється самовільно залишати колонію, порушувати закони, завдавати шкоду майну, вживати спиртні напої, наркотичні засоби, вживати нецензурні чи жаргонні слова.

Якщо неповнолітній не порушує режиму, сумлінно навчається там чи працює, — то він може бути амністований. Це може бути чи дострокове звільнення, чи заміна покарання у формі позбавлення волі іншим, м'якшим. При досягненні підлітком 18 років (повноліття), якщо термін позбавлення волі ним не відбуто, то його переводять, і він продовжує відбувати покарання разом із дорослими.

24.4. Які особливості кримінальної відповідальності неповнолітніх

За загальним правилом кримінальна відповідальність настає з 16 років. Проте за окремі кримінальні правопорушення підлягають кримінальній відповідальності особи, що вчинили їх у віці від 14 до 16 років (умисне вбивство; зазіхання на життя державного чи громадського діяча, працівника правоохоронного органу, судді,

представника іноземної держави тощо; умисне тяжке тілесне ушкодження; умисне середньої тяжкості тілесне ушкодження; диверсія; бандитизм; терористичний акт; захоплення заручників; зівалтування; крадіжка; грабїж; розбїй; вимагання; умисне знищення або пошкодження майна; пошкодження шляхів сполучення і транспортних засобів; хуліганство; жорстоке поводження з тваринами; сексуальне насильство; угон або захоплення залізничного рухомого складу, повітряного, морського чи річкового судна; незаконне заволодіння транспортним засобом).

Неповнолітнього, який вперше вчинив кримінальний проступок або необережний нетяжкий злочин, може бути звільнено від кримінальної відповідальності, якщо його виправлення можливе без застосування покарання. У цих випадках суд застосовує до неповнолітнього **примусові заходи виховного характеру**:

- ▶ застереження (полягає в осуді поведінки неповнолітнього від імені суду, попередженні про неприпустимість порушення закону в подальшому);
- ▶ обмеження дозвілля і встановлення особливих вимог до поведінки неповнолітнього (означає встановлення днів і годин, протягом яких неповнолітній повинен перебувати вдома або навпаки, не може знаходитися в громадських місцях; заборону користуватися певними транспортними засобами чи предметами, виїжджати в інші місцевості без дозволу, вимогу розпочати або продовжити навчання чи роботу тощо);
- ▶ передача неповнолітнього під нагляд батьків чи осіб, що їх замінюють, чи під нагляд педагогічного або трудового колективу за його згодою, а також окремих громадян на їхнє прохання;
- ▶ покладення на неповнолітнього, який досяг 15-річного віку і має майно, кошти або заробіток, обов'язку відшкодування заподіяних майнових збитків;
- ▶ направлення неповнолітнього до спеціальної навчально-виховної установи для дітей та підлітків до його виправлення, але на строк, що не перевищує 3 років (загальноосвітні школи соціальної реабілітації — з 11 до 14 років; професійно-технічні училища соціальної реабілітації — з 14 до 18 років). Для завершення навчання, здобуття професії, в окремих випадках термін перебування може бути продовжено на 1 рік, відповідно до 15 та 19 років. Такі заклади мають особливий педагогічний режим:
 - спеціальний режим дня та система навчальної й виховної роботи;
 - постійний нагляд та педагогічний контроль за учнями; вихід за межі учбового закладу можливий лише з дозволу адміністрації.

Неповнолітні направляються до спеціальної навчально-виховної установи, якщо вони вийшли з-під контролю батьків, не піддаються виховному впливу та не можуть бути виправлені шляхом застосування інших заходів виховного характеру.

До неповнолітнього може бути застосовано кілька примусових заходів виховного характеру (крім у випадку направлення його до спеціальної навчально-виховної установи). Суд може також визнати за необхідне призначити неповнолітньому вихователя, при цьому батьки чи особи, що їх замінюють, не звільняються від обов'язків по вихованню неповнолітнього.

У разі ухилення від застосування таких заходів вони скасовуються, і неповнолітній притягується до кримінальної відповідальності.

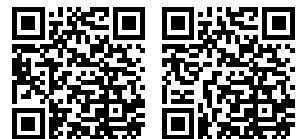
Примусові заходи виховного характеру суд може застосовувати також і до особи, яка до досягнення віку, з якого може наставати кримінальна відповідальність, вчинила суспільно небезпечне діяння, що підпадає під ознаки кримінального правопорушення.

Неповнолітній може бути **звільнений від кримінального покарання**. Підставами для звільнення неповнолітнього від кримінального покарання (його відбування) є:

- ▶ звільнення від покарання із застосуванням примусових заходів виховного характеру;
- ▶ звільнення від відбування покарання з випробуванням (може бути застосоване до неповнолітнього лише у разі його засудження до арешту або позбавлення волі, а іспитовий строк установлюється тривалістю від 1 до 2-х років);
- ▶ звільнення від покарання у зв'язку із закінченням строків давності (2 роки — у разі вчинення кримінального проступку, 5 років — у разі вчинення нетяжкого злочину, 7 років — у разі вчинення тяжкого злочину, 10 років — у разі вчинення особливо тяжкого злочину);
- ▶ умовно-дострокове звільнення від відбування покарання (може бути застосоване до особи яка вже засуджена і відбуває покарання, якщо засуджений сумлінною поведінкою та ставленням до праці та навчання довів своє виправлення, після фактичного відбуття: 1) не менше третини призначеного строку покарання у виді позбавлення волі за нетяжкий злочин і за необережний тяжкий злочин; 2) не менше половини строку покарання у виді позбавлення волі, призначеного судом за умисний тяжкий злочин чи необережний особливо тяжкий злочин; 3) не менше двох третин строку покарання у виді позбавлення волі, призначеного судом за умисний особливо тяжкий злочин).

Відеофільм «Діти за ґратами».

1) Розгляньте фото у параграфі:

- ☒ Що на них зображено?
- ☒ Які відчуття вони у вас викликають?

2) Складіть невеликий твір «Один день неповнолітнього у спеціальній виховній установі (колонії)» (робота в парах, групах). Презентуйте та обговоріть результати.

3) Проведіть дискусію із заданої позиції на тему «Пом'якшені кримінальні покарання для неповнолітніх: за і проти».

4) Прочитайте уривки зі статей:

«Останнім часом у суспільстві відбулися і тривають глибокі зміни, які тим чи іншим чином впливають на криміногенну обстановку. Особливо це стосується причин і умов злочинності неповнолітніх. Так, кожен 8–9 злочин в Україні вчиняється неповнолітніми. Близько 11 % серед осіб, які беруть участь у скоєнні злочинів, — неповнолітні. Поширення злочинності серед них випереджає її загальне зростання, а кількість підлітків, що вчинили злочин повторно, за останні роки збільшилась більш як на 19 %. Майже кожен другий злочин скоюється підлітками у групі; частіше з особливою жорстокістю і цинізмом. Відбувається процес «омолодження» злочинності, збільшення числа підлітків жіночої статі» (*Право України, 2004, №3*).

«Сьогодні в Україні в 11 виховних колоніях утримується близько 3 тисяч неповнолітніх. Більш ніж 50 % засуджені за крадіжку, 25 % — за розбій або крадіжку, 10 % — за нанесення важких тілесних ушкоджень або вбивство. Майже кожен третій отримав термін від 1 року до 3 років, половина — до 5 років і близько 18 % — на термін більш ніж 5 років; 13 % засуджених потрапили в колонію у віці 14–16 років, 28 % — в 16–17 років, 39 % — в 17–18. Ця страшна статистика підтверджує, що кожен з нас у будь-який момент може стати жертвою підліткової жорстокості...

...За словами судді, 29 % дітей, що скоїли злочин, виховувалися в неповних сім'ях, а 16 % — сироти при живих батьках. Майже 13 % дітей, засуджених до позбавлення волі умовно, знову повертаються в колонії» (<http://utro.ua>).

Вкажіть причини та шляхи запобігання підлітковій злочинності.

Дайте відповідь на запитання:

— Чи є причини, які могли б підштовхнути тебе чи твоїх знайомих на порушення закону?

Завдання та запитання

1. Що таке злочин, кримінальна відповідальність і кримінальне покарання?
2. Вкажіть особливості кримінальної відповідальності неповнолітніх.

3. Як слід поводитися у громадському транспорті, щоб не стати жертвою злочину?
4. Проаналізуйте, чим відрізняються покарання, що застосовуються до неповнолітніх, від таких самих покарань, що застосовуються до дорослих.
5. Складіть схему «Особливості кримінальної відповідальності неповнолітніх».
6. Оцініть причини підліткової злочинності в Україні.

§ 25. Особливості адміністративної та кримінальної відповідальності неповнолітніх

Практичне заняття

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- висловлювати судження про особливості кримінальної відповідальності неповнолітніх;
- висловлювати власне ставлення до кримінальних правопорушень;
- оцінювати й розв'язувати правові ситуації щодо скоєння адміністративних проступків та кримінальних правопорушень.

Шановні учні та учениці, на уроці-практикумі ми будемо закріплювати знання й набувати практичних навичок щодо визначення особливостей адміністративної і кримінальної відповідальності неповнолітніх.

Розгляд задач з описами юридичних ситуацій, якщо дозволяє час, для кращого розуміння подій доцільно розпочинати з аналізу правової ситуації за схемою:

- ▶ **Факти:** Що відбувається (відбулося)? Що ми знаємо про учасників справи? Які факти важливі, а які — другорядні?
- ▶ **Проблеми:** Якими нормами закону регулюється ситуація? У чому суть конфлікту? Що ми повинні зробити для вирішення ситуації?
- ▶ **Аргументи:** Ваші аргументи (зокрема, із законодавчої бази) на захист кожної зі сторін.
- ▶ **Рішення:** Яким буде ваше рішення? Які причини такого рішення? Якими можуть бути його наслідки?

Аналіз правових ситуацій за схемою.

Ситуація 1

Неповнолітні Олег (17 р.) та Олександра (16 р.) під час перегляду фільму у кінотеатрі випили пляшку вина і під впливом алкоголю

почали чіплятися до громадян, що сиділи перед ними, вживаючи нецензурну лексику.

Додаткові запитання:

- Як слід кваліфікувати дії молодих людей?
- Які стягнення можуть бути застосовані до них?

Ситуація 2

Під час концерту популярної рок-групи група фанатів (16–17 років), у відповідь на неодноразові зауваження поліцейських, вступила в бійку із працівниками правоохоронних органів.

Додаткове запитання:

- Вкажіть ознаки адміністративного проступку, обставини, що пом'якшують та обтяжують відповідальність.

Ситуація 3

Неповнолітній Юрко (17 р.) пообіцяв своєму товаришу Антону (16 р.) принести у міський парк відпочинку мисливську гвинтівку батька і постріляти з неї. Коли Юрко чекав Антона, його було затримано нарядом поліції.

Додаткові запитання:

- Як кваліфікувати дії Юрка?
- Яке стягнення може бути застосоване до нього?
- Чи буде притягнутий до відповідальності його батько?

Ситуація 4

Мисливець Заєць недбало зберігав удома рушницю. Вона висіла на стіні на видному місці, невисоко від підлоги. Залишаючи квартиру, Заєць не завжди замикав двері своєї кімнати. Одного разу, коли Зайця не було вдома, син його сусіда, 17-річний Мишко, увійшов до незамкненої кімнати, зняв рушницю зі стіни і вийшов з нею у двір, де було багато дітей. Бажаючи попустувати і не знаючи, що рушниця заряджена, Мишко крикнув: «Стій, руки вгору!» і натиснув на гачок. Пролунав постріл, яким було вбито 6-річну дівчинку.

Додаткове запитання:

- Чи є дії Зайця і Мишка злочинними?

Ситуація 5

Трое підлітків Андрій (14 р.), Сергій (15 р.) та Вадим (16 р.) у міському парку зупинили громадянина Вовка і забрали у нього годинник та гроші.

Додаткові запитання:

- Визначте ознаки та склад кримінального правопорушення.
- Визначте можливі наслідки для кожного із хлопців.

Ситуація 6

Неповнолітні Микола (17 р.) та Євген (14 р.) ввечері проникли через вентиляцію у дахові в приміщення аптечного складу та вкрали коробку з ліками, вважаючи, що це наркотики. Проте у коробці виявилися таблетки від головного болю.

Додаткові запитання:

- Як необхідно кваліфікувати дії Миколи та Євгена?
- Які наслідки для кожного з них будуть мати такі дії?

Ситуація 7

Двоє дівчат-підлітків (15 років) побачили, як у магазині жінка, розраховуючись, дістала з гаманця кілька сотень гривень. Дівчата вирішили її пограбувати і почали спостерігати за нею, вичікуючи зручного моменту. Коли жінка зайшла під темну арку, підлітки напали на неї, вдаривши битою. Жінка впала і вдарилася головою до асфальту. Дівчата почали її обшукувати, та в цей час були затримані поліцейським патрулем, що проходив поруч.

Додаткові запитання:

- Визначте ознаки та склад кримінального правопорушення.
- Спрогнозуйте, які наслідки для підлітків будуть мати такі дії.

Ситуація 8

Сашко (16 р.) та Орест (13 р.), перебуваючи у лісі, натрапили на намет, в якому нікого не було. Із намету вони взяли радіоприймач, мобільний телефон та мисливську рушницю. Коли хлопці виходили з намету, їх помітили господарі, що піднімалися від річки. Почалося переслідування. Переслідувачі швидко наближалися до хлопців, і тоді Сашко передав Оресту рушницю й наказав стріляти у них. Орест вистрілив та смертельно поранив одного з переслідувачів, який помер у лікарні.

Додаткові запитання:

- Як кваліфікувати дії Сашка та Ореста?
- Як буде вирішено справу?

Орієнтовні завдання на урок узагальнення.

РОЗДІЛ V

Якщо право — це професія

§ 26. Професія юрист. Юристи в нашому житті

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- описувати окремі юридичні професії;
- характеризувати основні повноваження слідчого, прокурора та представників інших юридичних професій;
- описувати вимоги до осіб, які бажають працювати за юридичним фахом;
- висловлювати судження щодо причин популярності юридичних професій у світі.

26.1. Які юридичні професії (спеціальності) існують

Після завершення навчання у школі абсолютна більшість із вас продовжить навчання у закладах вищої освіти. Там ви здобудете вищу освіту й професію. Хтось буде інженером, а хтось — програмістом, одні стануть бухгалтерами, а інші — менеджерами. А хтось захоче стати юристом.

Юрист — це спеціаліст, який має юридичні знання фундаментальні (глибокі) і спеціалізовані.

Спеціалізовані знання потрібні для певного виду юридичної діяльності (діяльність адвоката, слідчого).

Юрист — це спеціаліст, який використовує свої правові знання на практиці, тобто він вміє вчиняти певні юридичні дії, складати юридичні документи.

Види юридичної діяльності різняться за змістом, функціями, професійними якостями.

Основними юридичними професіями (спеціальностями) є:

- ▶ суддя;
- ▶ слідчий;
- ▶ прокурор;
- ▶ адвокат;
- ▶ нотаріус;
- ▶ юрисконсульт.

Людина, яка здобула юридичну освіту, може працювати в:

- ▶ суді;
- ▶ прокуратурі;
- ▶ поліції;
- ▶ нотаріаті;
- ▶ фіскальній службі;
- ▶ органах державної влади та місцевого самоврядування;
- ▶ юстиції;
- ▶ органах реєстрації актів цивільного стану (РАЦС);
- ▶ юрисконсультом на підприємствах, в установах та організаціях;
- ▶ адвокатурі й т. ін.

26.2. Хто такі слідчий і прокурор

Слідчий — це службова особа, яка здійснює слідство.

У нашій державі слідчі є в поліції, податковій поліції, прокуратурі, Службі безпеки України, Національному антикорупційному бюро, Державному бюро розслідувань.

Головне завдання будь-якого слідчого — якісне, всебічне, повне та об'єктивне розслідування кримінальних справ з дотриманням законодавства.

Основними завданнями та обов'язками слідчого є:

- ▶ організація роботи з розслідування злочинів за кримінальною справою;
- ▶ розробка слідчих версій, що забезпечують своєчасне розкриття злочинів і встановлення винних осіб;
- ▶ створення та керування слідчими та слідчо-оперативними групами;
- ▶ збирання у кримінальній справі фактичних даних (доказів);
- ▶ проведення слідчих дій, тактичних операцій та комбінацій;
- ▶ виявлення індивідуально-психологічних особливостей людей з метою встановлення психологічного контакту, вибору засобів психологічного впливу в процесі розслідування злочинів тощо.

Основні повноваження слідчого:

- ▶ виконує слідчі дії;
- ▶ викликає для участі у проведенні слідчих дій свідків, потерпілих, обвинувачених та інших учасників кримінального судочинства, всіх без винятку громадян, у тому числі посадових осіб, незалежно від їх службового стану та статусу;

- ▶ отримує від установ, підприємств, організацій, незалежно від форм власності, та об'єднань громадян безперешкодно та безкоштовно відомості на письмовий запит (у тому числі й ті, що становлять комерційну та банківську таємницю), необхідні для кримінальних справ, що знаходяться у провадженні;
- ▶ дає органам дізнання доручення і вказівки про проведення розшукових та слідчих дій, вимагає від органів дізнання сприяння у провадженні окремих слідчих дій;
- ▶ у межах, необхідних для розслідування кримінальної справи, збирає відомості про особу без її попередньої згоди.

Для того, щоб стати слідчим, потрібно закінчити вищий заклад юридичної освіти *факультет підготовки слідчих*.

Прокурор (лат. *procurare* — «розпоряджатися, піклуватися») — посадова особа, що відповідає за виклад доказів проти особи, підозрюваної у здійсненні правопорушення, в ході судового розгляду у кримінальній справі.

Прокурори зазвичай є державними службовцями, які мають вищу освіту за спеціальністю (юриспруденція) і пройшли додаткову підготовку у сфері виконання правосуддя.

Прокурор здійснює нагляд за додержанням і застосуванням законів.

Основними повноваженнями прокурора є:

- ▶ підтримання державного обвинувачення в суді;
- ▶ організація і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження, нагляд за негласною діяльністю органів правопорядку;
- ▶ представництво інтересів держави в суді у виключних випадках і в порядку, визначених законом;
- ▶ прокуратура продовжує виконувати відповідно до чинних законів **функцію досудового розслідування** до початку функціонування органів, яким законом будуть передані відповідні функції, а також **функцію нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах**, при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, — до набрання чинності законом про створення подвійної системи регулярних пенітенціарних інспекцій.

При здійсненні своїх повноважень прокурор має право *витребувати* за письмовим запитом, ознайомлюватися та безоплатно отримувати копії документів і матеріалів органів державної влади, органів місцевого самоврядування, військових частин, державних та комунальних підприємств, установ і організацій, що знаходяться у цих суб'єктів; отримувати *усні або письмові пояснення* від посадових осіб.

Закон України «Про прокуратуру».

26.3. Як стати суддею, адвокатом, нотаріусом

Суддя — це державний посадовець, представник судової влади, який здійснює правосуддя та виносить рішення в судовій справі.

Призначення на посаду професійного судді здійснює Президент України за поданням Вищої ради правосуддя на конкурсній основі.

На посаду судді може бути призначений громадянин України, не молодший 30-ти та не старший 65-ти років, який має вищу юридичну освіту і стаж професійної діяльності у сфері права щонайменше 5 років, є компетентним, добросчесним та володіє державною мовою. Особа, яка відповідає зазначеним вимогам, має право звернутися із заявою до територіального управління державної судової адміністрації щодо рекомендації її для призначення чи обрання професійним суддею. Відбір проводиться на конкурсній основі.

Суддя веде судове засідання і приймає рішення у формі постанови суду, ухвали, вироку тощо.

Адвокатура України є добровільним професійним громадським об'єднанням, покликаним згідно з Конституцією України сприяти захисту прав, свобод та представляти законні інтереси громадян України, іноземних громадян, осіб без громадянства, юридичних осіб, надавати їм іншу юридичну допомогу.

Адвокат (*лат. advocatus*, той хто допомагає, особливо на суді) — особа, що надає юридичну допомогу, здійснює правовий захист, провадить справу у суді.

Адвокатом може бути особа, яка:

- ▶ має вищу юридичну освіту, підтверджену дипломом України або відповідно до міжнародних договорів України дипломом іншої країни;
- ▶ стаж роботи у галузі права не менш ніж 2 роки;
- ▶ володіє державною мовою;
- ▶ склала кваліфікаційні іспити;
- ▶ одержала в Україні свідоцтво про право займатися адвокатською діяльністю;
- ▶ прийняла Присягу адвоката України.

Адвокат не може працювати в суді, прокуратурі, державному нотаріаті, органах внутрішніх справ, служби безпеки, державного управління.

Адвокатом не може бути особа, яка має судимість.

Основними видами адвокатської діяльності є:

- ▶ консультації та роз'яснення з юридичних питань, усні і письмові довідки щодо законодавства;
- ▶ складання заяв, скарг та інших документів правового характеру;
- ▶ посвідчення копій документів у справах, які вони ведуть;
- ▶ здійснення представництва в суді, інших державних органах, перед громадянами та юридичними особами;
- ▶ надання юридичної допомоги підприємствам, установам, організаціям;
- ▶ здійснення правового забезпечення підприємницької та зовнішньоекономічної діяльності громадян і юридичних осіб, виконання своїх обов'язків відповідно до кримінально-процесуального законодавства у процесі дізнання та попереднього слідства.

Нотаріат — це система органів і посадових осіб, на які покладено обов'язок посвідчувати права, а також факти, що мають юридичне значення, та вчиняти інші нотаріальні дії, передбачені законодавством, з метою надання їм юридичної вірогідності.

Нотаріус — законодавчо уповноважена особа, в компетенцію якої входить вчинення нотаріальних дій.

Нотаріусом може бути громадянин України, який має вищу юридичну освіту (університет, академія, інститут) і пройшов стажування протягом шести місяців у державній нотаріальній конторі або в нотаріуса, що займається приватною нотаріальною практикою, склав кваліфікаційний іспит та одержав свідоцтво про право на заняття нотаріальною діяльністю. Не може бути нотаріусом особа, яка має судимість.

Права нотаріуса:

- ▶ складати проекти угод і заяв, виготовляти копії документів та виписки з них, а також давати роз'яснення з питань вчинення нотаріальних дій і консультації правового характеру;
- ▶ посвідчувати договори, заповіти;
- ▶ видавати свідоцтва на право власності та спадщину;
- ▶ посвідчувати копії документів тощо.

Обов'язки нотаріуса:

- ▶ здійснювати свої професійні обов'язки відповідно до законодавства і принесеної присяги;
- ▶ сприяти громадянам, підприємствам, установам і організаціям у здійсненні їх прав та захисті законних інтересів, роз'яснювати права й обов'язки, попереджати про наслідки вчинюваних нотаріальних дій для того, щоб юридична необізнаність не могла бути використана їм на шкоду;
- ▶ зберігати в таємниці відомості, одержані ним у зв'язку з вчиненням нотаріальних дій.

Портрет нотаріуса.
Анрі де Войс
(друга пол. XVII ст.)

Закон України «Про судоустрій і статус суддів».

Закон України «Про адвокатуру».

Закон України «Про нотаріат».

26.4. Правозахисники

Особливим видом діяльності із захисту прав людини є правозахисна діяльність недержавних організацій і осіб.

Правозахисні організації — це особливий вид недержавних неприбуткових організацій, діяльність яких спрямована на утвердження й захист прав і свобод людини, ефективний контроль за їхнім дотриманням державою, її органами і посадовими особами.

Правозахисні організації сприяють зменшенню організованого насильства, здійснюваного державою. Для цього вони працюють одночасно у трьох напрямках:

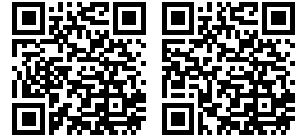
- ▶ захист прав людини в конкретних випадках (ця допомога повинна бути безкоштовною для заявника), громадські розслідування фактів порушень прав людини державними органами;
- ▶ поширення інформації про права людини, правове виховання;
- ▶ аналіз стану дотримання прав людини.

Станом на сьогодні в Україні функціонує широка мережа правозахисних організацій, які здійснюють свою діяльність, спрямовану на захист прав і свобод молоді, осіб, що перебувають під вартою, національних меншин, переселенців, осіб з інвалідністю, захист прав жінок тощо.

Найбільш відомими і дієвими серед таких організацій є:

- ▶ **Українська Гельсинська спілка з прав людини;**
- ▶ **Харківська правозахисна група;**

- ▶ міжнародна організація *Amnesty International*;
- ▶ *Міжнародний комітет захисту прав людини*.

Сайти правозахисних організацій.

Освітній дім прав людини в Чернігові.

Сайт Освітнього дому прав людини в Чернігові.

1) Пригадайте сюжети із художніх фільмів, улюблених книг, мультфільмів, у яких брали участь представники юридичних професій. Класифікуйте їх. Які дії вони вчиняли? Якими були наслідки цих дій?

2) Підготуйте інформацію про юридичні ВНЗ та професії, які у них можна здобути.

3) Розгляньте та обговоріть зображення, вміщені у параграфі.

4) Опрацюйте текст. Висловіть судження, у чому причини популярності юридичних професій.

Характеристика юридичної професії.

Завдання та запитання

1. Хто такий юрист?
2. Вкажіть основні повноваження судді, прокурора, адвоката, слідчого, нотаріуса.
3. Наведіть приклади, де і ким можуть працювати особи, які закінчили заклади юридичної освіти.
4. Проаналізуйте вимоги до судді, адвоката, нотаріуса.
5. Вкажіть, що є спільним у діяльності слідчого, прокурора, адвоката.
6. Чому, на вашу думку, юридичні професії популярні у світі та Україні?

§27. Правоохоронні органи і людина

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- пояснювати, які органи держави називають правоохоронними;
- описувати основні завдання, права й обов'язки Національної поліції;
- вміти звертатися до інспекторів патрульної служби;
- висловлювати власне судження щодо поведінки при спілкуванні із працівниками правоохоронних органів.

27.1. Які органи є правоохоронними

Правоохоронні органи — система державних органів, що діють на основі й відповідно до закону, головною функцією яких є забезпечення законності та правопорядку, боротьба зі злочинністю та іншими правопорушеннями.

Для правоохоронних органів характерні такі ознаки:

- ▶ здійснюють свою діяльність на основі закону та відповідно до закону;
- ▶ їхня діяльність спрямована на забезпечення законності та правопорядку (правоохоронна діяльність);
- ▶ наділені відповідними правами та мають специфічну компетенцію для запобігання правопорушенням, розгляду справ, що пов'язані з правопорушеннями;
- ▶ наділені повноваженнями застосовувати певні заходи державного впливу (арешт, штраф, конфіскація майна і т. ін.).

Правоохоронними органами в Україні є:

- ▶ органи прокуратури;
- ▶ органи внутрішніх справ;
- ▶ органи служби безпеки;
- ▶ митні органи;
- ▶ органи охорони державного кордону;
- ▶ органи державної фіскальної служби;
- ▶ органи й установи виконання покарань;
- ▶ органи державної контрольно-ревізійної служби;
- ▶ органи рибоохорони;
- ▶ органи державної лісової охорони;
- ▶ інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції.

27.2. Якими є основні завдання, обов'язки та повноваження Національної поліції України

Національна поліція України — це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

У поліції діють такі підрозділи:

- ▶ кримінальна поліція;
- ▶ патрульна поліція;
- ▶ органи досудового розслідування;
- ▶ поліція охорони;
- ▶ спеціальна поліція;
- ▶ поліція особливого призначення.

Завдання поліції:

- ▶ забезпечення публічної безпеки і порядку;
- ▶ охорона прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави;
- ▶ протидія злочинності;
- ▶ надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги.

Закон визначає основні обов'язки поліцейського:

- ▶ неухильно дотримуватися положень Конституції України, законів України, інших нормативно-правових актів, що регламентують діяльність поліції, та Присяги поліцейського;
- ▶ професійно виконувати свої службові обов'язки відповідно до вимог нормативно-правових актів, посадових (функціональних) обов'язків, наказів керівництва;
- ▶ поважати і не порушувати права і свободи людини;
- ▶ надавати невідкладну, зокрема домедичну і медичну, допомогу особам, які постраждали внаслідок правопорушень, нещасних випадків, а також особам, які опинилися в безпорадному стані або стані, небезпечному для їхнього життя чи здоров'я;
- ▶ зберігати інформацію з обмеженим доступом, яка стала йому відома у зв'язку з виконанням службових обов'язків.

Поліцейський на всій території України незалежно від посади, яку він займає, місцезнаходження і часу доби в разі звернення до нього будь-якої особи із заявою чи повідомленням про події, що загрожують особистій чи публічній безпеці, або в разі безпосереднього виявлення таких подій зобов'язаний вжити необхідних заходів з метою рятування людей, надання допомоги особам, які її потребують, і повідомити про це найближчий орган поліції.

Звертаючись до особи, або у разі звернення особи до поліцейського, поліцейський зобов'язаний назвати своє прізвище, посаду, спеціальне звання та пред'явити на її вимогу службове посвідчення, надавши можливість ознайомитися з викладеною в ньому інформацією, не випускаючи його з рук.

Найважливішими повноваженнями поліції є:

- ▶ здійснення превентивної та профілактичної діяльності, спрямованої на запобігання вчиненню правопорушень;
- ▶ виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню кримінальних та адміністративних правопорушень, вживання у межах своєї компетенції заходів для їх усунення;
- ▶ вживання заходів з метою виявлення кримінальних, адміністративних правопорушень, припинення виявлених кримінальних та адміністративних правопорушень;

- ▶ вживання заходів, спрямованих на усунення загроз життю та здоров'ю фізичних осіб і публічній безпеці, що виникли внаслідок учинення кримінального, адміністративного правопорушення;
- ▶ здійснення своєчасного реагування на заяви та повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події;
- ▶ здійснення досудового розслідування кримінальних правопорушень у межах визначеної підслідності;
- ▶ розшук осіб, які переходять від органів досудового розслідування, слідчого, судді, суду, ухиляються від виконання кримінального покарання, пропали безвісти, та інших осіб у випадках, визначених законом;
- ▶ вживання заходів для забезпечення публічної безпеки і порядку на вулицях, площах, у парках, скверах, на стадіонах, вокзалах, в аеропортах, морських та річкових портах, інших публічних місцях;
- ▶ регулювання дорожнього руху, здійснення контролю за дотриманням Правил дорожнього руху його учасниками та за правомірністю експлуатації транспортних засобів на вулично-дорожній мережі;
- ▶ вживання всіх можливих заходів для надання невідкладної, зокрема домедичної і медичної, допомоги особам, які постраждали внаслідок кримінальних чи адміністративних правопорушень, нещасних випадків, а також особам, які опинилися в ситуації, небезпечній для їхнього життя чи здоров'я;
- ▶ забезпечення безпеки взятих під захист осіб;
- ▶ вживання заходів для запобігання та припинення насильства в сім'ї...

Закон України «Про Національну поліцію».

27.3. Патрульна служба. Взаємодія поліції та громади

Патрульна служба працює цілодобово — 24 години.

Патрульна служба складається із:

- ▶ **патрулів на машинах**, які патрулюють свої квадрати і забезпечують порядок у них, швидко й оперативно реагують на виклики;
- ▶ **піших патрулів**, головне завдання яких працювати із жителями мікрорайону, де здійснюється патрулювання, і вирішувати проблеми на місцях, в тому числі спільно з населенням.

Основними завданнями патрульної служби є:

- ▶ запобігання злочинам;
- ▶ затримання правопорушників;
- ▶ забезпечення безпеки на вулицях і в громадських місцях;
- ▶ домагатися того, щоб люди почувалися в безпеці;
- ▶ допомога людям, які потрапили у скрутне чи кризове становище;
- ▶ завойовування довіри та поваги громадськості.

Задля максимальної ефективності у своїй діяльності патрульна поліція повинна активно співпрацювати з громадою. Тісна співпраця з населенням та допомога населенню є обов'язковими складовими для забезпечення безпеки у районі, профілактики правопорушень, зниження рівня злочинності.

27.4. Дільничний офіцер поліції

Дільничні інспектори поліції працюють на територіях, що закріплені за кожним із них. Це може бути як мікрорайон у місті, так і окремо взятий населений пункт, — одне чи декілька сіл.

Головні завдання дільничних:

- ▶ проведення загальної та індивідуальної профілактичної роботи серед жителів адміністративної дільниці;
- ▶ охорона громадського порядку та забезпечення громадської безпеки на території, що обслуговується;
- ▶ робота з населенням та громадськими формуваннями на адміністративній дільниці щодо охорони громадського порядку та громадської безпеки, профілактики правопорушень та боротьби зі злочинністю;
- ▶ участь разом з іншими службами та підрозділами органів внутрішніх справ у виявленні, запобіганні, припиненні адміністративних правопорушень та злочинів, а також у розкритті злочинів, учинених на території адміністративної дільниці.

Основною функцією працівників служби дільничних інспекторів поліції є забезпечення прав і свобод людини, її безпеки та захист від протиправних посягань, надання у межах своїх повноважень правової, соціальної допомоги та інших послуг населенню.

Інструкція з організації діяльності дільничних офіцерів поліції.

Як звернутися до поліції. Зразок заяви до поліції.

Які права має неповнолітня особа при затриманні, арешті, допиті.

Відеофільми «Поліція».
«Спілкування з поліцією».
«Патрульна поліція».
«Ти і поліція» (навчальні анімаційні фільми для підлітків, 6 серій).

- 1) Опрацюйте у групах основні права та обов'язки поліції. Визначте найважливіші 3–5, на вашу думку. Презентуйте й обговоріть результати.
- 2) Підготуйте повідомлення про діяльність правоохоронних органів у вашому регіоні на основі інформації зі ЗМІ.
- 3) Розгляньте та прокоментуйте фото, вміщені у параграфі.

4) Про які підрозділи поліції йде мова:

- У результаті розслідування працівники поліції знешкодили і затримали особу, що скоїла подвійне вбивство.
- Наряд поліції затримав біля кінотеатру групу підлітків, які були у нетверезому стані і образливо чіплялися до перехожих.
- У приміщенні залу очікування аеропорту поліцейський затримав громадянку А., що намагалася вкрати валізу громадянки Л., про що було складено протокол у відділенні.
- Патрульні поліцейські затримали водія автомобіля за значне перевищення швидкості.
- На вході до приміщення обласної державної адміністрації черговий поліцейський надає дозвіл на вхід лише громадянам, що мають посвідчення особи.
- Поліцейський розслідує злочин, скоєний громадянами В. (16 р.) і Б. (17 р.)?

5) На основі зразка заяви в поліцію складіть власні заяви щодо різних ситуацій.

6) Складіть правила, як варто себе поводити (робота в групах):

- «Коли тебе зупинив поліцейський».
 - «Коли тебе затримано у підозрі скоєння правопорушення».
- Презентуйте й узагальніть результати.

Завдання та запитання

1. Які органи називаються правоохоронними?
2. Опишіть основні повноваження правоохоронних органів.
3. Поясніть, чому правоохоронні органи наділені спеціальними повноваженнями на відміну від інших державних органів.
4. Проаналізуйте, що може бути причинами затримання особи правоохоронцями.
5. Установіть, що спільного між адміністративним затриманням та взяттям під варту.
6. Доведіть доцільність перебування педагога, лікаря, батьків на допиті неповнолітнього.

§28. Кримінальний процес

Очікувані результати

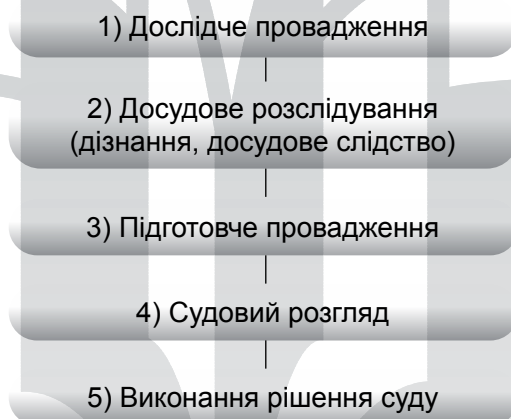
Опрацювавши параграф, ви зможете:

- описувати основні етапи розгляду кримінальної справи;
- характеризувати учасників кримінального процесу;
- розповідати про права та обов'язки потерпілого і підсудного, розтлумачувати принцип презумпції невинуватості та оцінювати його значення;
- пояснювати процедуру судового розгляду кримінальної справи.

28.1. Коли порушується кримінальна справа

Кримінальний процес — це діяльність органів дізнання, слідчого, прокурора, судді й суду з порушення, розслідування і судового розгляду кримінальних справ, а також з вирішення суддею питань, пов'язаних із виконанням вироку.

Порядок розгляду кримінальних справ регулює **Кримінально-процесуальний кодекс України**. Кримінальний процес відбувається за певними етапами (стадіями). Обов'язковими стадіями є:

Необов'язковими стадіями можуть бути:

- ▶ перегляд справи шляхом подання апеляції;
- ▶ перегляд справи шляхом подання касації;
- ▶ провадження у Верховному Суді України;
- ▶ перегляд справи за надзвичайними обставинами.

Кримінальний процес починається з:

- ▶ моменту прийняття офіційної заяви або повідомлення про злочин;
- ▶ явки з повинною;
- ▶ безпосереднього виявлення ознак кримінального правопорушення.

Наявність таких юридичних фактів дає початок кримінальному процесу та його першій стадії — стадії **дослідчого провадження**.

Дослідче провадження здійснюється протягом 24 годин з моменту отримання заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення. Протягом цього часу слідчий (прокурор) зобов'язаний внести до **Єдиного реєстру досудових розслідувань (ЄРДР)** відповідні відомості та розпочати розслідування.

Сайт ЄРДР. Відомості, які вносяться до ЄРДР.

28.2. Як проводиться досудове розслідування

Після прийняття рішення про відкриття кримінальної справи відбувається досудове розслідування.

Досудове розслідування — основна стадія досудового кримінального провадження, яка починається з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань, здійснюється у передбаченому законом порядку шляхом провадження слідчих, негласних слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій, спрямованих на:

- ▶ отримання доказів;
- ▶ швидке та повне розкриття злочину;
- ▶ всебічне дослідження обставин справи та викриття винних;
- ▶ відшкодування завданої злочином шкоди;
- ▶ забезпечення невідворотності відповідальності осіб, які вчинили злочин;
- ▶ правильне застосування закону.

За результатами досудового розслідування можуть бути прийняті такі рішення:

- ▶ закриття кримінального провадження;
- ▶ направлення до суду обвинувального акта;
- ▶ клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру;
- ▶ клопотання про звільнення особи від кримінальної відповідальності.

Досудове розслідування злочинів здійснюється у формі **досудового слідства**, а **кримінальних проступків** — у формі **дізнання**.

Основний зміст розслідування становить діяльність зі збирання, дослідження, оцінки, перевірки та використання доказів (доказування), розкриття злочинів, забезпечення встановлення істини та захисту прав і свобод людини.

Органами досудового розслідування є органи, що здійснюють досудове слідство і дізнання. Досудове слідство здійснюють:

- ▶ слідчі підрозділи органів Національної поліції; органів безпеки; органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства; органів Державного бюро розслідувань;
- ▶ підрозділ детективів, підрозділ внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України.

Дізнання здійснюють підрозділи дізнання або уповноважені особи інших підрозділів:

- ▶ органів Національної поліції;
- ▶ органів безпеки;
- ▶ органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства;

- ▶ органів Державного бюро розслідувань;
- ▶ Національного антикорупційного бюро України.

До слідчих дій належать:

- ▶ допит;
- ▶ обшук;
- ▶ огляд;
- ▶ експертиза;
- ▶ слідчий експеримент;
- ▶ очна ставка;
- ▶ вилучення тощо.

Досудове розслідування повинно бути закінчено протягом 2-х місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину й протягом місяця з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку.

Після досудового розслідування справа передається до суду, де попередньо розглядається суддею.

Що таке підготовче провадження.

28.3. Хто є учасниками кримінального процесу

У кримінальному провадженні беруть участь безпосередні учасники процесу:

- ▶ **суд**;
- ▶ **сторона обвинувачення**: прокурор, органи досудового розслідування, керівник органу досудового розслідування, слідчий, оперативні підрозділи;
- ▶ **сторона захисту**: підозрюваний, обвинувачений та їх законні представники, виправданий, засуджений, захисник;
- ▶ **потерпілий** і його представник;
- ▶ **інші учасники кримінального провадження**: заявник, цивільний позивач і відповідач та їхні представники, свідок, перекладач, експерт, спеціаліст, секретар судового засідання, судовий розпорядник.

Потерпілим визнається фізична особа, якій злочином заподіяно моральну, фізичну або майнову шкоду. Громадянин, визнаний потерпілим від злочину, має право давати показання у справі.

Потерпілий має право:

- ▶ давати показання у справі;
- ▶ подавати докази;
- ▶ заявляти клопотання;
- ▶ знайомитися з усіма матеріалами справи з моменту закінчення досудового розслідування;
- ▶ брати участь у судовому розгляді;
- ▶ подавати скарги на дії особи, яка провадить дізнання, слідчого, прокурора і суду, а також подавати скарги на вирок або ухвали суду, а за наявності відповідних підстав — на забезпечення безпеки;

- ▶ під час судового розгляду особисто або через свого представника підтримувати обвинувачення;
- ▶ брати участь у судових дебатах.

У справах про злочини, внаслідок яких сталася смерть потерпілого, зазначені права мають його близькі родичі.

Підозрюваним є особа, якій у встановленому законом порядку повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення.

Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду.

Основні права підсудного:

- ▶ знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- ▶ бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення;
- ▶ на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту — мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості;
- ▶ не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- ▶ давати пояснення, свідчення з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- ▶ вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- ▶ у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою — негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- ▶ збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- ▶ брати участь у проведенні процесуальних дій;
- ▶ ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування та вимагати відкриття матеріалів;
- ▶ оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- ▶ вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

- ▶ користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

28.4. Як відбувається розгляд кримінальної справи в суді

Розгляд кримінальної справи в суді відбувається у декілька етапів:

- ▶ підготовча частина судового засідання (відкриття судового засідання, перевірка присутності учасників засідання та свідків, оголошення складу суду, роз'яснення учасникам процесу їхніх прав);
- ▶ судовий розгляд (оголошення обвинувачення, допит підсудного, потерпілого, свідків, дослідження письмових, речових та інших доказів, заслуховування аудіоматеріалів, перегляд відеоматеріалів, заслуховування експертів, оголошення актів експертиз, огляд на місці);
- ▶ судові дебати (першими виступають прокурор та громадський обвинувач, потім — інші учасники процесу, потім — громадський захисник та адвокат підсудного...);
- ▶ останнє слово обвинуваченого;
- ▶ постановлення і проголошення судового рішення (обвинувальний вирок, виправдувальний вирок, ухвала).

Після оголошення рішення суду воно підлягає виконанню, хоча може бути оскаржене шляхом подання **апеляції** чи **касації**.

Кримінально-процесуальний кодекс України.

Відеофільм «Знайомство із судом: кримінальний процес».

1) Пригадайте сюжети із художніх фільмів, де були б дізнання, попереднє слідство, судове засідання. Озвучте та обговоріть ці сюжети. Які дії вчиняли герої або героїні цих сюжетів?

2) Розгляньте та обговоріть фото, вміщені у параграфі.

3) Разом з учителем/вчителькою проведіть симуляційне засідання суду з розгляду справи, в якому братимуть участь суддя, прокурор/прокурорка, підсудний/підсудна, потерпілий/потерпіла, захисник/захисниця, свідки...

Завдання та запитання

1. Хто бере участь у судовому засіданні в кримінальних справах?
2. Розкрийте зміст кожного етапу кримінального процесу.
3. Поясніть, чому в кримінальному процесі є обов'язкові та необов'язкові етапи.
4. Поміркуйте, якими можуть бути причини закриття кримінальної справи.
5. Сформулюйте необхідні правила поведінки підозрюваного, обвинувачуваного, підсудного.
6. Оцініть важливість права людини на захист у суді.

§ 29. Цивільний процес (судочинство)

Очікувані результати

Опрацювавши параграф, ви зможете:

- описувати види проваджень у цивільному праві;
- характеризувати основні етапи розгляду цивільних справ;
- характеризувати учасників цивільного процесу;
- розповідати про права та обов'язки учасників цивільного процесу;
- пояснювати процедуру судового розгляду справи в цивільному судочинстві.

29.1. Що таке цивільний процес (судочинство)

Цивільний процес (судочинство) — це порядок провадження у цивільних справах, що включає цілий ряд послідовно здійснюваних дій, змістом яких є діяльність суду, осіб, що беруть участь у справі, та інших учасників процесу, а також органів судового виконання.

Завданнями цивільного судочинства є справедливий, неупереджений та своєчасний розгляд і вирішення цивільних справ з метою захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, інтересів держави.

29.2. Види проваджень у цивільно-процесуальному праві

Розрізняють такі види проваджень (здійснюють суди загальної юрисдикції):

- ▶ **позовне провадження** (захист порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів, що виникають із цивільних, житлових, земельних, сімейних, трудових відносин);
- ▶ **окреме провадження**, в якому встановлюються певні обставини, необхідні для реалізації суб'єктивних майнових і особистих немайнових прав (про визнання громадянина обмежено дієздатним чи недієздатним, безвісно відсутнім, встановлення громадянина померлим, встановлення юридичних фактів, надання неповнолітній особі повної цивільної дієздатності, визнання спадщини відумерлою, усиновлення тощо);
- ▶ **наказове провадження** (полягає у безспірності вимог стягувача, а сторона, яка несе відповідальність не заперечує щодо

вимог, що до неї висуваються, й спрямоване на постановлення судового наказу). Судовий наказ є особливою формою судового рішення про стягнення з боржника грошових коштів або витребування майна за заявою особи, якій належить право такої вимоги.

У випадках, передбачених законом, цивільні справи можуть розглядатись **третейськими судами** в порядку, передбаченому Законом України «Про третейські суди».

Суд приступає до розгляду цивільної справи:

- ▶ за заявою особи, яка звертається за захистом своїх прав або охоронюваних законом інтересів;
- ▶ за заявою прокурора та інших осіб, які мають право у випадках, передбачених законом, звертатися до суду на захист прав та свобод іншої особи, невизначеного кола осіб або державних чи громадських інтересів.

У справах позовного провадження подаються **позовні заяви**, у справах, що виникають з адміністративно-правових відносин, і в справах окремого провадження — **скарги і заяви**. Сума позову встановлюється позивачем. Коли зазначена ціна явно не відповідає дійсній вартості стягуваного, то ціну позову встановлює суддя. Цивільно-процесуальний Кодекс України встановлює граничні розміри цін за різними позовами (наприклад, у позовах про стягнення грошей — стягуваною сумою; у позовах про витребування майна — вартістю відчужуваного майна). Залежно від цієї суми встановлюється розмір державного мита.

Особа, яка прогнала суд, сплачує судові витрати іншої сторони.

Видами забезпечення позову є:

- ▶ накладення арешту на майно або грошові кошти, що належать відповідачеві та перебувають у нього або в інших осіб;
- ▶ заборона вчиняти певні дії;
- ▶ встановлення обов'язку вчинити певні дії;
- ▶ заборона іншим особам здійснювати платежі або передавати майно відповідачеві чи виконувати щодо нього інші зобов'язання;
- ▶ зупинення продажу описаного майна, якщо подано позов про право власності на це майно або про виключення його з опису;
- ▶ зупинення стягнення на підставі виконавчого документа, який оскаржується боржником у судовому порядку;
- ▶ передача речі, яка є предметом спору, на зберігання іншим особам.

29.3. Стадії цивільного процесу

Цивільний процес відбувається за стадіями, які можуть бути обов'язковими та необов'язковими.

- ▶ **1-ша стадія** — це порушення справи шляхом подачі позовної заяви, заяви або скарги.

- ▶ **2-га стадія** — підготовка справи до судового розгляду й проведення досудового засідання (попереднє судове засідання) у присутності обох сторін з метою з'ясування можливості врегулювання спору до судового розгляду або забезпечення правильного та швидкого вирішення справи.
- ▶ **3-тя стадія** судового розгляду, в якій вирішується справа по суті і виноситься судове рішення.
- ▶ **4-тою**, останньою та обов'язковою стадією, є судове виконання постанов.

Не є обов'язковими стадіями цивільного процесу.

29.4. Учасники цивільного судочинства. Представництво в суді

Учасниками цивільного судочинства є:

- ▶ **суд** (суддя — може бути один, або ще два народні засідателі);
- ▶ **особи, що беруть участь у справі**, поділяються на дві групи:
 - ті, що мають матеріально-правовий інтерес (сторони (позивач, відповідач), треті особи, заявники тощо);
 - ті, що виступають на захист прав та законних інтересів інших осіб (прокурор, органи державного управління, підприємства, установи, громадяни тощо).
- ▶ **особи, що сприяють розгляду та вирішенню цивільної справи** (свідки, експерти, судовий розпорядник, секретар, перекладачі тощо).

Громадяни можуть вести свої справи в суді особисто або через своїх представників. Особиста участь у справі громадянина не позбавляє його права мати по цій справі представника.

Справи юридичних осіб ведуть у суді їх органи, що діють в межах повноважень, наданих їм законом, статутом чи положенням, або їхні представники. Керівники організацій, які виступають як органи юридичної особи, представляють в суд документи, що посвідчують їхнє службове становище і повноваження.

Права та обов'язки учасників цивільного судочинства. Представництво.

29.5. Порядок розгляду цивільної справи в суді

Розгляд цивільної справи відбувається в судовому засіданні з обов'язковим повідомленням осіб, які беруть участь у справі. Судове засідання провадиться в приміщенні суду, а по найактуальніших справах та справах, що мають широкий громадський інтерес, — безпосередньо на підприємствах, будовах, в установах. Суд першої інстанції при розгляді справи повинен безпосередньо дослідити докази у справі: заслухати

пояснення осіб, які беруть участь у справі, показання свідків, висновки експертів, ознайомитися з письмовими доказами, оглянути речові докази.

У разі неявки в судове засідання відповідача, який належним чином повідомлений і від якого не надійшло повідомлення про причини неявки або якщо зазначені ним причини визнані неповажними, суд може ухвалити заочне рішення на підставі наявних у справі доказів, якщо позивач не заперечує проти такого вирішення справи (заочний розгляд справи).

Судове засідання складається з таких частин:

- ▶ **підготовча** (оголошення складу суду, перевірка явки, видалення свідків із зали тощо);
- ▶ **розгляд справи по суті** (дослідження доказів і встановлення дійсних обставин, результати експертизи і т. ін.);
- ▶ **дебати** (сторони дають оцінку доказам, роблять висновки — не обмежуються часом);
- ▶ **постановлення судового рішення** (судді збираються у спеціальній кімнаті для постановлення рішення, при розгляді трьома суддями рішення виноситься більшістю голосів). Рішення оголошується прилюдно. Судові рішення приймаються у формі ухвали чи рішення суду.

Ухвали приймаються з питань, пов'язаних з рухом справи в суді першої інстанції, клопотання та заяви осіб, які беруть участь у справі, питання про відкладення розгляду справи, оголошення перерви, зупинення або закриття провадження у справі, залишення заяви без розгляду. Судовий розгляд закінчується ухваленням рішення суду.

Суд розглядає справи не більш ніж два місяці з дня відкриття провадження у справі, а справи про поновлення на роботі, про стягнення аліментів — один місяць (за клопотанням сторони строк може бути продовжений максимум ще на 1 місяць).

Цивільно-процесуальний кодекс України.

Обставини, що перешкоджають розгляду справи в суді. Відеофільм «Знайомство із судом: цивільний процес».

1) Пригадайте сюжети із художніх фільмів, де був би розгляд справи в порядку цивільного судочинства. Озвучте та обговоріть ці сюжети. Які дії вчиняли герої або героїні цих сюжетів?

2) Складіть позовні заяви.

3) Разом з учителем/вчителькою проведіть симуляційне засідання суду з розгляду справи, в якому братимуть участь суддя, позивач/позивачка, відповідач/відповідачка, свідки...

Завдання та запитання

1. Хто бере участь у судовому засіданні в цивільному судочинстві?
2. Розкрийте зміст кожного етапу цивільного процесу.
3. Поясніть, у чому полягають особливості участі неповнолітніх у цивільному процесі.
4. Поміркуйте, чому в цивільному процесі особа може не брати участі особисто, а здійснювати це через свого представника.
5. Порівняйте види проваджень у цивільному процесі.
6. Оцініть важливість права людини на захист у суді.

ОРІЄНТОВНІ ЗАВДАННЯ НА УРОК УЗАГАЛЬНЕННЯ

Шановна учнівська та педагогічна спільното!

Буде доцільно запросити на урок узагальнення з цієї теми когось із представників юридичних професій: слідчого, дільничного офіцера поліції, прокурора, суддю, адвоката, юриста, нотаріуса чи іншого представника з юридичною освітою.

Кожен із запрошених зможе надати вам цікаву і корисну інформацію про особливості своєї професійної діяльності, підкріплені власним досвідом.

Ваш гість занурить вас у вир проблем і питань свого фаху, розповість про переваги та труднощі своєї роботи, конкретні життєві ситуації...

Якщо маєте можливість, обов'язково запросіть ПРАВОЗАХИСНИКА або ПРАВОЗАХИСНИЦЮ!

Це буде однозначно цікава людина. Ви дізнаєтеся, які проблеми й досягнення є у вашому місті чи селищі з питання прав людини, які дії та кроки здійснюють правозахисники на користь громади і суспільства...

Врешті-решт, ВИ САМІ МОЖЕТЕ ДОЛУЧИТИСЯ ДО СПІЛЬНИХ ДІЙ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ДОТРИМАННЯМ, ЗАСТОСУВАННЯМ Й ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ ПРАВ ЛЮДИНИ у вашій місцевості.

Ви молоді й амбітні. Перед вами відкритий простір і вибір...

НЕ БУДЬТЕ БАЙДУЖИМИ!

АКТИВНА ГРОМАДСЬКА ПОЗИЦІЯ КОЖНОГО — ЗАПОРУКА УСПІШНИХ ЗМІН!

«Ніколи не починайте стомлюватися.

Ніколи не стомлюйтеся починати».

Святослав РАТУШНЯК

Загальна декларація прав людини.

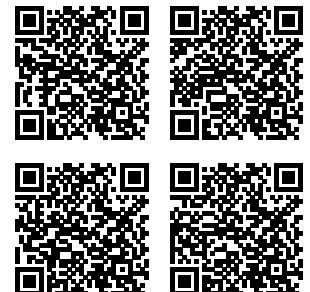
Конвенція про права дитини (скорочено).

Конституція України. Розділ II. Права, свободи та обов'язки людини і громадянина (скорочено).

Технології та методи роботи на уроках правознавства.

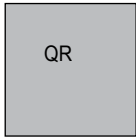

Зміст

ВСТУП	3
РОЗДІЛ I. Основи теорії держави і права	5
§1. Право і закони в житті людини.....	5
§2. Загальна характеристика держави та державної влади.....	9
§3. Державний лад. Форми держави.....	15
§4. Поняття та загальна характеристика права.....	27
§5. Соціальні норми в житті людей.....	34
РОЗДІЛ II. Правовідносини. Правопорушення. Юридична відповідальність	37
§6. Правовідносини.....	37
§7. Правопорушення.....	42
§8. Юридична відповідальність.....	47
§9. Обставини, що виключають шкідливість (суспільну небезпеку) діяння.....	51
РОЗДІЛ III. Взаємозв'язок людини і держави	56
§10. Конституція України. Конституційний Суд України.....	56
§11. Особа, суспільство, держава.....	61
§12. Права, свободи та обов'язки людини і громадянина.....	67
§13. Особливості організації державної влади в Україні: законодавча та виконавча влада. Президент України. Місцеве самоврядування.....	74
§14. Звернення громадян.....	88
РОЗДІЛ IV. Неповнолітні як суб'єкти цивільних, сімейних, трудових, адміністративних і кримінальних правовідносин	94
§15. Цивільна правоздатність і цивільна дієздатність. Обсяг цивільної правосуб'єктності неповнолітніх.....	94
§16. Власність неповнолітніх.....	99
§17. Захист прав споживачів. Особливості електронного продажу й операцій із кредитною картою.....	102
§18. Сім'я. Шлюб. Взаємні права й обов'язки батьків і дітей.....	109
§19. Влаштування дітей, позбавлених батьківського піклування.....	117
§20. Праця неповнолітніх.....	123
§21. Праця неповнолітніх (продовження).....	126
§22. Працевлаштування неповнолітніх.....	131
§23. Адміністративні правопорушення та адміністративна відповідальність.....	135
§24. Кримінальне правопорушення.....	141
§25. Особливості адміністративної та кримінальної відповідальності неповнолітніх.....	150
РОЗДІЛ V. Якщо право — це професія	153
§26. Професія юрист. Юристи в нашому житті.....	153
§27. Правоохоронні органи і людина.....	159
§28. Кримінальний процес.....	164
§29. Цивільний процес (судочинство).....	170

У підручнику використані такі інтернет-джерела:

- C. 38 <https://www.freepik.com/author/drobotdean>
- C. 40 <https://qz.com/1833611/force-majeure-wont-help-most-coronavirus-hit-businesses/>
- C. 45 https://www.washingtonpost.com/world/europe/peaceful-protest-turns-violent-in-moscow/2012/05/06/gIQAfti35T_story.html
- C. 59 <https://www.freepik.com/author/yuriarcurspeopleimages>
- C. 59 https://lb.ua/news/2017/11/03/380944_konstitutsiyinyi_sud_kriza.html (Фото Макс Требухов)
- C. 70 <https://web.archive.org/save/https://www.radiosvoboda.org/a/news-espl-ukrajina-ta-niderlandy-proty-rosiji/31563765.html>
- C. 75 <https://web.archive.org/save/https://www.radiosvoboda.org/a/news-avtopark-verkhovnoi-rady/30962965.html>
- https://web.archive.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%82%D1%83%D1%86%D0%BD%D0%BE%D0%BA_%D1%83%D1%80%D1%8F%D0%B4%D1%83_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8%2C_%D0%9A%D0%B8%D1%97%D0%B2.JPG
- https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D1%84%D1%96%D1%81_%D0%9F%D1%80%D0%B5%D0%B7%D0%B8%D0%B4%D0%B5%D0%BD%D1%82%D0%B0_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8#/media/%D0%A4%D0%B0%D0%B9%D0%BB:%C3%9A%stavn%C3%AD_soud_Ukrajiny.jpg (Фото Dezidor. CC BY-SA 3.0)
- C. 76 <https://web.archive.org/web/20220622100530/https://www.epravda.com.ua/news/2020/07/13/662888/>
- C. 78 https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D1%84%D1%96%D1%81_%D0%9F%D1%80%D0%B5%D0%B7%D0%B8%D0%B4%D0%B5%D0%BD%D1%82%D0%B0_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8#/media/%D0%A4%D0%B0%D0%B9%D0%BB:Pres-adm-ukraine-2008.jpg (CC BY 3.0)(Фото Håkan Henriksson (Narking))

Відомості про стан підручника

№	Прізвище та ім'я учня/учениці	Навчальний рік	Стан підручника	
			на початку року	в кінці року
1				
2				
3				
4				
5				

Навчальне видання

РАТУШНЯК Святослав Петрович

ОСНОВИ ПРАВОЗНАВСТВА

**Підручник для 9 класу
закладів загальної середньої освіти**

Схвалено для використання в освітньому процесі

Видано за рахунок державних коштів. Продаж заборонено

Підручник відповідає Державним санітарним нормам і правилам
«Гігієнічні вимоги до друкованої продукції для дітей»

При оформленні підручників використані такі інтернет-джерела:

<https://www.google.com.ua> <https://www.wikipedia.org>
<http://sum.in.ua> <http://depositphotos.com>

Головний редактор *Богдан Будний*
Редактори *Василь Герасимчук*
Обкладинка *Ростислава Крамара*
Комп'ютерна верстка *Галини Телев'як*
Технічна редакторка *Неля Домарецька*

Підписано до друку _____. Формат 70×100/16. Папір офсетний.

Гарнітура Schoolbook. Друк офсетний. Умовн. друк арк. 14,30.

Умовн. фарбо-відб. 57,20. Обл.-вид. арк. 10,19. Тираж ____ пр.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 4221 від 07.12.2011 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, 46002

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008

тел./факс (0352)52-06-07; 52-05-48

office@bohndan-books.com www.bohndan-books.com

ЕВОЛЮЦІЯ ПРАВ ДИТИНИ

До кінця XIX століття права дитини не були захищені юридично. Не існувало організацій, які б опікувались захистом прав дитини.

1874 р., Балтімор, США. На допомогу 8-річній Марі Елен Уільсон, яку систематично жорстоко була мати, прийшли члени місцевого Товариства по боротьбі з жорстокістю у поводженні з тваринами (Local Society for Prevention of Cruelty to Animals).

3 1880 року в Європі виникають перші міжнародні об'єднання — наприклад, криміналістів, суддів у справах дітей, опіки над занедбанними та бездомними дітьми.

1890 р. Конгрес криміналістів прийняв резолюцію, що визначала вік 14 років як межу, нижче від якої не можна застосовувати кримінальні покарання.

1892 р. Створено Міжнародне товариство опіки над дитиною.

1900 р. У Чикаго створено перший суд для неповнолітніх, що передбачало особливий, м'якший підхід до малолітніх злочинців.

1913 р. I-й Міжнародний конгрес з опіки над дитиною.

1915 р. Норвегія. На законодавчому рівні визнається рівність прав дітей, що були народжені у шлюбі та поза шлюбом. «(...) національне законодавство більшості держав — членів Ради Європи, а разом з ним і різноманітні акти міжнародного права еволюціонують у напрямку повного визнання рівноправності дітей, народжених поза шлюбом, із «законно народженими дітьми».

Справа Маркх проти Бельгії, 1979 р. Європейський суд з прав людини.

1919 р. Конвенція Міжнародної організації праці щодо мінімального віку прийому на роботу, вперше встановлює межу працевлаштування в промисловості — 14 років.

1919 р. Англія. Виникає перша в світі організація із захисту дітей — Save the Children. Ініціатором цього руху була Еглантін Джебб (Eglantyne Jabb), яка згодом розробила текст декларації про права дитини («Женевська Декларація», 1924 р.)

1920 р. Створена Міжнародна рада допомоги дітям — Union Internationale de Secours aux Enfants (UISE).

1924 р. Генеральна асамблея Ліги Націй прийняла Декларацію про права дитини (Женевська Декларація прав дитини). Декларація містить п'ять принципів щодо того, яким має бути поводження дорослих з дітьми незалежно від їх раси, національності, віросповідання. Вона встановила принцип необхідності піклування і допомоги дітям, особливо в ситуації загрози.

1946 р. Генеральна Асамблея ООН приймає рішення про створення UNICEF.

1946 р. Розпочинає діяльність ЮНЕСКО, що зокрема сприяє розвитку просвітництва і шкільній освіті.

1948 р. Генеральна асамблея ООН прийняла Загальну декларацію прав людини.

«Материнство і дитинство дають право на особливе піклування і допомогу. Всі діти, народжені у шлюбі або поза шлюбом, мають користуватися однаковим соціальним захистом».

Стаття 25, п. 2 Загальної декларації прав людини.

1950 р. Європейська конвенція з прав людини.

Це один з найпотужніших сучасних механізмів захисту прав людини/дитини.

1959 р. Генеральна Асамблея ООН проголосила Декларацію прав дитини. Декларація прав дитини 1959 р. є розширенням Женевської декларації і включає 10 основних принципів:

- Рівність усіх дітей без будь-яких виключень і відмінностей.
- Можливість особливого правового захисту.
- Право на ім'я та громадянство.
- Можливість користуватись соціальною допомогою.
- Особлива турбота про дітей, які потребують спеціального піклування.
- Любов та розуміння як основа розвитку.
- Безоплатна і обов'язкова освіта на рівні щонайменше початкової.
- Перевага при отриманні захисту та допомоги.
- Захист дитини від усіх форм відсутності турботи або поганого поводження, експлуатації та жорстокості.
- Виховання в дусі взаєморозуміння, братерства та терпимості.

1961 р. Європейська соціальна хартія.

Стаття 7 Європейської соціальної хартії стосується принципів захисту дітей від важкої праці і яка може завдати шкоди їхньому здоров'ю або розвитку. Мінімальний вік, допустимий для працевлаштування, встановлено 15 років.

1966 р. міжнародний пакт про громадянські і політичні права (набув чинності в 1976 р.)

«1. Кожна дитина без будь-якої дискримінації за ознакою раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, національного чи соціального походження, майнового стану або народження має право на такі заходи захисту, які є необхідними в її становищі, як малолітньої, з боку її сім'ї, суспільства і держави.

2. Кожна дитина повинна бути зареєстрована негайно після її народження і повинна мати ім'я.

3. Кожна дитина має право на набуття громадянства».

Стаття 24, МПГПП

1966 р. Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права (набув чинності в 1976 р.)

Відповідно до ст. 10 Пакту заходи щодо охорони та допомоги мають застосовуватися до всіх дітей та підлітків без будь-якої дискримінації. Особливо діти та підлітки мають бути захищені від економічної експлуатації та використання їхньої праці, якщо це для них шкідливо у сфері моральності та здоров'я.

1989 р. Конвенція про права дитини (прийнята 20 листопада 1989 р., набула чинності 2 вересня 1990 р.)

Ця міжнародна угода є фундаментом для міжнародного захисту прав дитини. День прийняття конвенції зараз є Міжнародним днем захисту прав дитини.

1990 р. Нью-Йорк, Всесвітній саміт на тему «Діти». Прийнято Всесвітню декларацію та План дій щодо виживання, захисту та розвитку дітей.

1990 р. Комісія ООН з прав людини призначила Спеціального доповідача з проблем торгівлі дітьми, дитячої проституції і порнографії.

1994 р. Міжнародний рік сім'ї.

1996 р. Рада Європи, Європейська конвенція про застосування прав дитини.

1996 р. Перший Всесвітній конгрес по боротьбі з дитячою проституцією та порнографією.

Від імені своїх урядів представники 122 держав взяли на себе зобов'язання здійснювати прийнятий конгресом план дій.

1999 р. Міжнародна організація праці прийняла Конвенцію № 182 про найгірші форми дитячої праці (набула чинності 19 листопада 2000 р.)

2000 р. Для підписання відкриті два факультативні протоколи до Конвенції про права дитини, що стосувались:

- 1) участі дітей у збройних конфліктах (набув чинності в лютому 2002 р.)
- 2) торгівлі дітьми, дитячої проституції і порнографії (набув чинності в січні 2002 р.)

2002 р. Дитячий форум (5–7 травня) і Спеціальна сесія Генеральної Асамблеї ООН в Нью-Йорку щодо становища дітей (8–10 травня): прийнята нова Декларація і план дій «Світ, сприятливий для життя дітей».

Після 2002 р. ООН та Європейською спільнотою було прийнято ряд важливих документів про захист прав дитини (Електронний диск).

За матеріалами виставки «Кожен має право знати свої права». Виставка створена ГО «М'АРТ» (м. Чернігів) за підтримки міжнародного фонду «Відродження». Переглянути виставку можна на електронному додатку до підручника.

